

АДЕЛИН МАК ЕЛФРЕШ ДОКТОРЕ ПОМОГНЕТЕ

Превод от немски: Трифон Минев, 1994

chitanka.info

1.

Беше топъл юлски ден — един от тези, през които всичко изглежда различно, сякаш омагьосано. И може би точно затова сестра Андреа Ноеле възприе болницата на Рудолф Бринкман с просторния парк като древен фамилен замък. Ранното утро беше виновно. Иначе улицата, която пресичаше, за да поеме по алеята на парка си бе съвсем съвременна. А болницата наистина се помещаваше в някогашен замък. В онова далечно време първият доктор Бринкман основал частна лечебница с три-четири болнични легла, а неговият чичо построил „новото“ крило, което било по-голямо от останалата част на сградата и си беше истинска клиника. Било е проектирано от архитект, който не се е интересувал от чара на старата постройка, а от удобствата на едно лечебно заведение. Добре, че новото, антисептично крило, не се виждаше от улицата.

Възстановяващите се и малките пациенти от детското отделение, които населяваха „старата къща“, така я наричаха в града, също бяха усетили магията на деня. Онези, които имаха по-лек режим и не бяха толкова болни, че да са на легло, но не и достатъчно здрави, за да ги изпишат, се разхождаха из градината, край розовите храсти или стояха на верандата. Децата играеха в голямата стая, била някога салон на старата госпожа Бринкман и от широко отворените прозорци долитаха техните весели, кресливи гласчета. Някога госпожа Бринкман гледала през тези прозорци как си играят в градината нейните деца — Рудолф, Роберт и Ана.

Тежката професия си казва своето и една медицинска сестра не може да бъде сантиментална, но „старата къща“ винаги въздействаше на Андреа, възбуждаше въображението ѝ, заради тайнственото излъчване, което напомняше за старина и традиция.

В „новата къща“ нямаше и следа от подобно въздействие. Там се помещаваше хирургическото отделение. На горния етаж бяха разположени двете операционни зали, лабораторията, стаята за най-

тежките случаи. На този етаж работният ден започваше винаги рано. И вече нямаше време за мечти. Поне за Андреа.

С операциите се занимаваше петият доктор в рода — Рудолф Бринкман. За този ден те бяха успешни, всички до една, но в три часа операционната сестра Андреа беше съвсем изтощена, вършеше работата си с чувството, че е работила повече от осем часа. Все така ставаше, щом бе в един екип с доктор Бринкман. Той беше неуморим и изискваше същата издръжливост и от останалите.

Сестрите си позволяваха да коментират операциите само в банята, докато се преобличаха. Най-разстроена беше Люси Фишер. Тя свали обувките с антисептични подметки — само с такива можеха да влизат в операционната — и вдигна измъченото си лице към Андреа.

— Понякога ми се иска тази болница да е от онези огромни градски клиники — сподели с треперещ глас. — Все пак вероятността да срещнеш познат в тях е много малка. Тук обаче... Познавам госпожа Лайнвебер от трети клас... Беше моята учителка.

— Тя ми разказа, докато я подготвих за операцията — въздъхна Андреа и приглади зеления хирургически халат, който не скриваше стройната и фигурка, въпреки свободната кройка. — Спомена, че ти си рецитирала най-добре от всички.

Споменът беше приятен, но Люси не се усмихна. Водата шуртеше по ръцете ѝ, но не можеше да заглуши треперещия глас, макар че момичето се стараяше да го овладее.

— За първи път си помислих да стана медицинска сестра, когато госпожа Лайнвебер водеше класа ни.

— Тя много се гордее с теб.

Люси затвори крана. Ако предстоеше операция, щеше да го направи с лакът, но за този ден бяха приключили.

— Аз... аз зная, но... Само да не бях обещавала, че ще съм при нея, след като се събуди!

— Ако искаш, ще те заместя — предложи Андреа.

— Мислех, че ще дежуриш в приемната!

Налагаше се да дават дежурство в приемната или в някое от отделенията, защото болницата имаше много пациенти и малко персонал.

— Не — поклати глава Андреа. — Този път не. Имам уговорка.

— Как го направи? — учуди се Люси. — Да не би да си хипнотизирала сестра Елзе и тя се е решила да те освободи?

Андреа се усмихна. Сестрите не обичаха особено старшата сестра. Тя винаги налагаше своето мнение и не търпеше възражения, когато възлагаше някаква работа.

— Среща ли имаш? — блеснаха очите на другото момиче. — Няма да стане тогава — въздъхна то, — няма да можеш...

— Е, Том няма да дойде преди седем и половина — успокой я Андреа. — Канени сме на вечеря у Елен Файфер. И доктор Харден също. Мога да закъснея малко. Ще ме разберат.

Русото момиче признателно я погледна. Андреа продължи да се усмихва. Люси беше най-добрата ѝ приятелка, а приятелките са за това — да си помагат. Особено в заведение като клиниката на Рудолф Бринкман.

— Не се безпокой — потупа приятелката си по ръката. — До седем и половина твоята госпожа Лайнвебер ще бъде настанена вече в отделението.

Люси Фишер направи изящен поклон. Сръчните пръсти закопчаваха копчетата на бялата, колосана престилка, а очите дяволито блестяха.

— Питам се дали Елен Файфер и Том Рудемахер си дават сметка на какво се обричат? И двамата ще създават семейство с хора, които страшно държат на професията си. Не, миличка, няма да стане. Благодаря за предложението, но аз обещах на госпожа Лайнвебер да бъде при нея и ще бъде! Не съм толкова амбициозна — призна с въздишка и устните ѝ се разтрепериха, — но когато тя се събуди, ще види моето лице. Поздрави Том от мен и си почини добре.

Андреа не успя да възрази. Люси беше побързала да изчезне, но тя прекрасно разбираше какво изпитва приятелката ѝ. Операцията на госпожа Лайнвебер започна с рутинна биопсия. Малкото парченце тъкан беше изпратено за изследване и резултатът се оказа съкрушителен. Рак на гърдата. Доктор Бринкман оперира веднага. Така трябваше, само по този начин можеше да се попречи на проклетия тумор да се разраства, да се стигне до метастази. Болната знаеше истината. Шансът ѝ беше в отстраняването на засегнатия орган. Операцията бе тежка и точно Люси, която тя познаваше от години, можеше да я утеши. Люси го знаеше. Тя щеше да бди над своята

учителка, да я успокоява, да вдъхва сили и мъжество. Това беше най-важното нещо в първите часове след операцията.

Момичето прекара пръсти през гъстата си къдрава коса, огледа се за последен път и излезе от банята. Коридорът беше пуст, но тихото потракване на съдове показваше, че операционните се излъскват до блясък. От лабораторията и складовите помещения долитаха приглушени разговори. Изведнъж някой извиси глас, който веднага премина в протестиращ шепот. Андреа пак се усмихна. Беше познала гласа на малката луничава санитарка, която бе дежурна в операционната. Не можеше да ѝ се сърди човек, и за нея денят беше дълъг. А когато е започнал с нещо друго, когато красивият млад колега си е откраднал целувка... Това ѝ напомни за Том, за неговите целувки, докосването на ръцете му. Там, зад вратата пак се целуваха. Андреа тръсна глава. И тя копнееше за ласките на Том. Явно денят е бил много тежък, щом се разсейваше така, а нито времето, нито мястото бяха подходящи...

На долните етажи беше по-оживено. Започваха следобедните посещения. Някъде звънеше телефон. Асансьорът спря с много скърцане и от кабината излезе сестра Елзе с някакви важни посетители. Андреа кимна с глава и влезе в кабината, натисна копчето за партера. Умората изведнъж нахлу в цялото ѝ тяло и тя се облегна на дървената стена. Клетката се спускаше надолу, но тя почти не го осъзнаваше. Знаеше само, че след минута ще бъде пред голямата стъклена врата, където спираха линейките, и след още минута ще прекоси улицата и ще бъде пред старата къща, където двете с Люси живееха. Копнееше за гореща баня и малко почивка, които щяха да я освежат. А така искаше да поспи...

В главата ѝ се въртяха думите на Люси. Дали наистина Том и Елен Файфер осъзнаваха какво ги очаква? Елен май изобщо нямаше представа. При нея и Том нещата стояха малко по-различно. След сватбата тя нямаше да е сестра Андреа Ноеле, а госпожа Рудемахер. Животът ѝ щеше да се промени. Вероятно щеше да посвети вниманието си на работата на Том и на новото си положение, да се мести с него от град на град, навсякъде, където се строеше, по-точно, където неговата фирма строеше. Бяха се разбрали с Том, че тя не може да бъде едновременно медицинска сестра и съпруга. Жалко, но така трябваше...

Асансьорът рязко спря и прекъсна мислите ѝ, прекъсна ги както ножицата прерязва хирургическия конец. Кога ли щеше да се откаже от тези сравнения? И защо ли сестра Хана маха така енергично? Тя беше дежурна днес в приемната. Говореше по телефона и я викаше. Андреа забрави умората.

— Доктор Харден е на телефона — каза ѝ сестрата и подаде слушалката.

— Ало! — извика весело Андреа. — Какво има, господин докторе? Надявам се, че Елен е приготвила дебели пържоли, поне два сантиметра. Умирам от глад...

— Андреа... — гласът на доктор Харден идваше сякаш много отдалеч. — Андреа — повтори името ѝ и с мъка продължи, — има авария на строежа. Пожар, причинен от експлозия. Сестра Хана вече знае какво трябва да прави. Но... Андреа... Том също е ранен.

В последвалите часове Андреа беше благодарна за много неща на своите преподаватели от медицинското училище и най-вече за това, че я бяха научили да се сдържа, да се владее, да има своя вътрешна самодисциплина. Шокът от първото известие беше преодолян бързо. Тя веднага се стегна, но в ушите ѝ продължаваха да звучат страшните думи, които доктор Харден каза с много запъване: „Вдлъбнат участък на черепната кутия...“ Сякаш някой ѝ нанесе тежък удар в стомаха. Болката си остана, но без външен израз, без паника. Сестра Хана беше успяла да съобщи на доктор Бринкман, който заедно с Андреа бе прекарал деня в операционната, но не почиваше, открили го на някаква късна лекарска визита.

— Том също е ранен — промълви с усилие Андреа.

По-възрастната сестра я погледна съчувствено през очилата и бързайки към приемната, извика:

— Знам. Доктор Харден ми каза. Седем мъже са получили обгаряния, трима от тях много тежки. Благодарете на щастливата си звезда, че Том не е сред тях.

— Да, но...

Андреа някак смутено и изплашено замлъкна. Нямаше смисъл да обсъжда със сестра Хана какви опасности крие нараняването на черепа. Нямаше смисъл и някой да я успокоява. И двете знаеха, че при такива травми може да е засегната твърдата мозъчна ципа, която обвива мозъка, че може да се получи кръвоизлив или нещо още по-

лошо. И тогава... Не, не искаше да мисли за най-лошото. Беше забравила, че дежурството ѝ е свършило, тръгна след сестра Хана и влезе в приемната. По-възрастната колежка объркано я погледна и някак пресилено съобщи:

— Пожарът е избухнал в склад за бои лакове и разреждители...

Така казал доктор Харден. Андреа трябваше да го знае, защото екстремната ситуация налагаше да се включи в екипа, който ще приема пострадалите, за да оказва първа помощ. В такива случаи в действие влизаше целият персонал.

Андреа познаваше строежа. Точно до склада беше бараката, в която се помещаваше канцеларията. Всъщност там бе разположен мозъчният център на фирмата Рудемахер. Строежът беше огромен и будеше основателни надежди у хората. Щеше да има работа за всички, а това бе от голямо значение за градчето, засегнато тежко от стопанската криза. То изведнъж се пробуди. Всички, които можеха да забиват пирони и да разчитат хелиографски копия се стичаха към канцеларията на Том, настояваха за работа. Том се беше настанил в бараката и Андреа често се отбиваше там, бърбеше с Хорст Шулц, докато го чакаше. Бяха учили в едно и също училище с неговата жена Карен и чудесно се разбираха. Хорст надзираваше строежа и когато излизаше, тя оставаше да седи тихо и да чака. Вслушвайки се в грохота отвън — чукане, рязане, шум на мотори и какво ли не.

— Радвам се, че още не сте напуснали болницата, сестра Андреа — сепна я гласът на сестра Хана. — Ще имаме нужда от всяка свободна ръка. Линейките още не са пристигнали, но доктор Харден ми каза, че по-леките случаи ще бъдат извозени с леки коли и първите ще пристигнат всеки момент.

Андреа мълчеше. Другата жена ѝ хвърли кос поглед и съвсем делово продължи:

— Ще имаме нужда от още пеницилин на прах и памук. По всяка вероятност ще ни трябват също марля, еластични бинтове, плазма, гликоза... Ще се обадите ли в склада, сестра Андреа?

Сивите очи на сестрата изразяваха съчувствие, но тя съсредоточено разглеждаше съдържанието на стъкления шкаф, а спокойният ѝ глас върна Андреа към действителността. Девојката въздъхна тежко и благодари с треперлив шепот. Но другата с нищо не показа, че е чула. Трябваше ѝ човек, който владее нервите си, а и само

спокойствието щеше да помогне на момичето. Всъщност нямаше време за друго. Първата кола вече завиваше към мястото, определено само за линейки и оттам се чуваха човешки викове.

Порядките в клиниката на доктор Бринкман бяха по-различни от тези в голямата клиника, където Андреа беше стажувала. Там всеки си знаеше смяната, отработените часове и само по изключение можеше да стане така, че някой да пропусне почивния си ден. При доктор Бринкман хората бяха малко... Разликата се състоеше само в това — в числения състав. Иначе се работеше по същия начин, случаите се приемаха със същата експедитивност.

Първите ранени, докарани с частни коли, бяха положени на носилки. Още в приемната се сваляха обгорените дрехи, оказваше се първа помощ, даваше се морфин на тези, чийто болки бяха непоносими. Когато се чу воят на линейката, първите вече бяха настанени, лекари и сестра бяха готови за тежките случаи.

Андреа не прекъсна работата си. Не очакваше Том да е в първата линейка, не и във втората. Доктор Харден беше съобщил за две обгаряния с опасност за живота, предимството щеше да е за тях.

— Пеницилин на прах, когато сте готова, сестра Андреа — напомни сухо доктор Бринкман.

Андреа кимна с глава.

— Пулс и налягане?

Андреа отговори. Мъжът на носилката простена, раздвижи се. Някой беше казал, че името му е Петерс.

— Докторе — помръднаха обгорените устни, — ще се оправя ли?

— Разбира се!

— Аз... аз не мога да си отворя очите...

— И не се опитвайте — помоли доктор Бринкман и потупа Петерс по рамото, останало като по чудо незасегнато. — Лежете спокойно и оставете сестра Андреа да се погрижи за вас.

Разкъсаните, кървящи устни се разтвориха, но човекът нямаше сили за повече приказки. Андреа пъргаво обработваше раните. Втората линейка бе вече на входа и доктор Бринкман бързаше да приеме следващия ранен, но тя не искаше да гледа, да чува, да мисли... Том беше ранен, беше в безсъзнание, но... Господи... поне не бе обгорен... Не като човекът, който стенеше при всяко докосване. Добре, че

морфинът най-после подейства и мъжът се успокои, престана да усеща ужасната болка, която би могла да го лиши от разсъдък.

Повече не можеше да му помогне. Но Том! Скоро и той щеше да е в болницата, щеше да лежи като мъртвец на носилката. Не, нямаше да мисли за това, не, преди да е видяла. Андреа прехапа устни и машинално взе пеницилиновия прах от масата. Макар че Том нямаше да има нужда точно от него. До нея долитаха приглушени разговори. Мъжете, докарали първите пострадали, питаха не могат ли да помогнат с още нещо. И разказваха какво се е случило. Хорст Шулц открил огъня, извикал и хукнал към телефона, за да предупреди пожарната. Най-зле обгорени бяха тези, които след вика на Хорст, се втурнали към пламналия склад.

Андреа не искаше да слуша и въпреки това се стараяше да не пропуска дума. Тя наръси обилно пеницилин на прах върху лицето на мъжа, върху подпухналите, изгорели клепачи. Питаше се дали този мъж ще разбере някога какъв късмет е имал все пак. При подобни изгаряния направо беше чудно, че не е поел пламъците и с дробовете си. Така беше станало с другия. Ужасно! Настръхваше само като мислеше за това.

Някакъв чужд глас я стресна.

— Добра работа, сестра Андреа!

— Благодаря — промърмори тя и чак тогава вдигна глава.

Не го познаваше. Беше висок, слаб мъж, облечен в спортна риза. Сините му очи не се откъсваха от покритото с прах лице на пострадалия. Сигурно работи на строежа, реши Андреа и веднага го забрави. Но той огледа още веднъж с одобрение работата ѝ и се представи:

— Името ми е Рихард Герке, лекар съм. Доктор Бринкман сметнал, че ще има нужда от мен...

— Къде Ви намери? — прекъсна го изненадано Андреа.

Чужденецът поклати глава. Усмивката блесна първо в очите, после разтегна устните и той доверително и каза:

— Аз го намерих. Чух сирените и поех след линейките. Искам да помогна, доколкото това е възможно в чужда болница. На разположение съм така да се каже...

— О, вие не можете да си представите колко навреме идвате, доктор Герке! — възкликна сърдечно Андреа. — Чудесно е да имаме

трима лекари... Доктор Харден ще се върне и... Ей там е умивалнята, можете да се измиете. След минута ще ви донеса престилка и ръкавици.

Тясното помещение беше пригодно за умивалня, за да е удобно на лекарите и сестрите, които дежуреха в приемната. Доктор Герке благодари и веднага се запъти натам. А Андреа предаде пациента си на един санитар и изплашената помощничка, които щяха да го настанят в болнична стая или, ако няма късмет, на коридора, скрит зад параван. Тази мисъл изпълни девойката с горчивина. По-добре беше болницата да не е препълнена толкова. Така беше преди строежът да привлече маса хора. Недостигът на стаи, лекари и сестри се чувстваше и преди пожара, а сега...

Сирената пак разцепи въздуха. Сърцето на Андреа се сви. Сигурно караха Том. Том, който може би умираше! При пропадане на черепна плоча това съвсем не се изключваше. Можеше да има дълбок кръвоизлив или мозъчно увреждане, или — дано да е така — силен шок... „Престани, Андреа! — заповяда си сама. — Ти си медицинска сестра!“

— Сестра — оглуши я гласът на старшата, — господин Рудемахер е в тази кола. Аз ще ви заместя, вървете.

— В умивалнята е някой си доктор Герке. Аз обещах да...

— Знам кой е доктор Герке — побутна я сестра Елзе. Оставете всичко и тичайте!

Линейката спря пред входа. Един от санитарите отвори вратата. Андреа тичаше... срещу доктор Харден.

— Много ли е зле, господин докторе, кажете ми как е. Аз... аз...

— Мозъчен кръвоизлив, сестра Андреа — промълви с мъка лекарят. — Сигурен съм. Кръвното му налягане започна да пада преди няколко минути. Спешно се нуждаем от плазма.

Андреа гледеше Том. Ужасените ѝ очи се спряха на мъртвешки бледото лице, ръцете се разтрепериха. Доктор Харден сложи ръка на рамото ѝ.

— Трябва веднага да го поставим на операционната маса. Повярвайте ми, ще направим всичко, а и вие бихте могли да...

Той не довърши. Искаше от момичето нещо невъзможно, а то само гледеше безжизненото лице на любимия и се олюляваше. Беше

затворила очи. После ги отвори и в тях можеше да се открие единствено решителност.

— Ще приготвя всичко — каза твърдо и без да чака други думи продължи: — Ще оперирате веднага, господин докторе, разчитайте на мен.

Беше надвила себе си и страха си. Беше отново само медицинска сестра.

2.

Операционната зала блестеше, миришеше силно на дезинфекциращи средства, с които беше почистена след работния ден. Андреа вадеше и подреждаше инструментите за сложната мозъчна операция на Том и много ѝ се искаше да е началото на деня, да вади други, предназначени за планираните операции, за хернии и апандисити. Не за такава тежка и сложна операция, не за Том!

Всичко беше започнало съвсем нормално, както всеки друг ден. Всичко бе вървяло гладко, без онези усложнения, които понякога биваха фатални. Дори и при госпожа Лайнвебер. Магията на чудния летен ден се беше промъкнала и в операционната и Андреа вършеше работата си, изпълнена с тиха радост. Защото вечерта имаше среща с Том...

После се случи другото — ужасното.

Маската криеше лицето ѝ, а тя стискаше зъби, за да не започне да крещи, да не се разплаче. Провери старателно дали има всичко и зачака. Рентгеновата снимка на Том беше готова, стоеше закачена на статива. Доктор Бринкман, може би и доктор Герке, вероятно вече миеха ръцете си, обсъждаха операцията в умивалнята. Такъв беше обичаят. Но сега ставаше въпрос за Том. Андреа пое дълбоко въздух и марлята почти я задуши. Полагаше усилия да мисли за Том като за обикновен пациент, да забрави кой е той. Успееше ли, щеше да е по-леко. Не можеше да си позволи да се отпусне. Тя беше човекът, който ще отгатва всеки жест на доктор Бринкман по време на операцията, ще подава инструментите, от нея зависеше много.

— Сега ще го внесат — прошепна Люси Фишер.

Андреа не отговори. Не можеше да помръдне. Люси се втурна да помогне на анестезиоложката доктор Леман и един санитар, който буташе количката. Лекарката държеше високо над главата си апарата за наркоза. Доктор Бринкман отчиташе всички фактори и предвид състоянието на пострадалия бе решил да рискува, да работи с местна упойка. Но нищо не се знаеше, можеше да се наложи да се прибегне и

към наркозата. Андреа пребледня. Не беше вече прилежната операционна сестра, а просто жена, която от напрежение и страх за любимия, почти губеше съзнание. „Моля ти се, мили. Боже — молеше се отчаяно, — моля ти се не му позволявай да умре! Моля те, не го оставяй да умре!“ Горещи сълзи замъглиха погледа ѝ и тя затвори очи, за да не забележат другите. Ръцете в тънките ръкавици се свиха в юмруци. Нямаше да изпада в паника, нямаше да позволи емоциите да надделаят, да я принудят да напусне залата.

Всичко беше само един миг. Отвън се чу характерният шум от сцеплението на гумени колела с линолеум, после се появи доктор Герке с разперени, още мокри ръце. Имаше работа. Трябваше да му помогне да облече операционния халат, да подаде ръкавиците, шапката, маската. Сигурно доктор Герке щеше да очертае операционното поле. Андреа познаваше добре порядките в болницата на доктор Бринкман. Учудващо беше, че той се е съгласил да допусне в операционната един фактически чужд човек. Но нямаше време за чудене. Люси Фишер вече разкъсваше пакета със стерилните облекла и Андреа се стегна. Ръцете ѝ сами се протегнаха към зелената памучна престилка, разтвориха я срещу лекаря.

— Моля, господин докторе — каза спокойно и ясно, сякаш страхът и грижата бяха останали някъде далеч, извън нея.

Люси Фишер, която се занимаваше с тъй наречените нестерилни работи, завърза връзките на халата. И докато тя се суетеше зад гърба на лекаря, Андреа взе пудрата. Лекарят протегна ръка.

— Не забелязах ли сълзи? — попита внимателно. — Когато излизах от умивалнята, ми се сторихте много развъълнувана.

Андреа усещаше изпитателния поглед на сините очи. Мълчеше. Вършеше рутинната си работа и мълчеше. Чужденецът разпери дългите си кокалести пръсти и тя много внимателно нахлузи ръкавицата, така че да не докосне кожата. Гледаше само ръката.

— Никой не може да ви упреква за сълзите — продължи той и след като отново не получи отговор, протегна и другата ръка. — Никой не би ви упрекнал и ако се откажете от участие в операцията...

Андреа си помисли, че някой вече е успял да му разкаже за нея и Том. И отговорът се получи по-сух и по-сдържан отколкото и се искаше:

— Аз бих се упрекнала, доктор Герке!

Настъпи неловко мълчание. Той изчака да завържат и втората ръкавица върху зеления ръкав и вече съвсем делово каза:

— Аз ще подготвя операционното поле, сестра Андреа. Доктор Бринкман ще дойде веднага, щом сме готови.

Тя кимна. Беше благодарна за това, че разбраха нежеланието ѝ да говори, да усеща съчувствие и че се върнаха към това, което предстоеше.

По всичко личеше, че доктор Герке има опит. Той очерта операционното поле с червено оцветен разтвор на амониев хлорид. Движенията на дългите му пръсти показваха сръчност на хирург с дълъг стаж край операционната маса. Андреа следеше само ръцете и се опитваше да не мисли, че човекът със страшната рана на главата е Том Рудемахер. Доктор Герке не ѝ обръщаше внимание. Операцията скоро щеше да започне. Не се виждаше повече и Том. Нищо друго, освен малката част от черепа, където доктор Бринкман щеше да опре скапела... Трябваше да се концентрира. Трябваше да забрави, че това е Том. Нямахме време нито за страхове, нито за други мисли.

Андреа прехапа устни и преглътна солената кръв. Кожата на главата беше така разкъсана, че нямаше нужда от рентген, за да се види парчето кост, притискащо мозъка. Том не беше обгорен, но състоянието му бе не по-малко критично.

Андреа имаше възможност да научи нещо повече за прежеждието и нещастieto на Том. Казаха ѝ, че бил в централното хале с един от доставчиците, разчитали някакъв сложен чертеж, когато се чул викът на Хорст Шулц. Експлозията станала, преди да стигне склада. Но той бил един от първите, които си пробили път през пламъците, за да помогне на ранените. Тогава един от трегерите на покривната конструкция се срутил и паднал върху него. Извадили го с още един ранен, на който искал да помогне. Ако проклетата греда не го беше улучила...

Девојката прогони и тази мисъл. Доктор Герке беше готов. Доктор Бринкман излезе от умивалнята и тя се зае с неговия хирургически екип.

— Страшен късмет имаме — прошепна посивелият хирург. — Чудесно е, че точно в този ден доктор Герке е бил тук. Да, да, имаме късмет. Доктор Герке е специализирал хирургия в най-добрите клиники и макар че е млад се ползва с име на отличен хирург. Знаете

ли, той е племенник на моя стар приятел доктор Йозеф Герке, който ръководи клиниката в Щутгарт.

Това беше ново за Андреа. Разбираше, че старият хирург казва това, за да ѝ вдъхне кураж, но и сама беше забелязала, че доктор Герке има опит. Все пак кимна с глава, посегна към спринцовката с еднопроцентов прокаинов разтвор и я подаде. Движенията на двамата хирурзи бяха перфектно съгласувани, все едно че години наред са работили в един екип. „И защо ли се чудя? — помисли си Андреа. — Когато работят двама надарени хирурзи, някак от само себе си става така, че те започват да действат като един човек. Мислят по един и същ начин, поемат една отговорност... Ние също...“ Тя познаваше своя сектор отлично, можеше да вземе от инструменталната масичка скалпел, ножици или нещо друго със затворени очи. Но провери още веднъж разположението на всеки инструмент — малките щипци, с които се прихващат кръвоносните съдове, малките клещи, големите клещи, с които се разделят кости. Изведнъж и стана студено. *О, Том! Мили мой!*

— Никак не ми харесва това, което хората говорят долу — чу като насън спокойния глас на доктор Бринкман. — Благодаря за упойката, сестра! Да, да, не ми харесва. Изглежда има саботаж, някой е запалил огън между боите и разреждителите...

— О, не!

— Така се говори, сестра Андреа.

— И аз чух нещо подобно — промърмори доктор Герке, докато изучаваше рентгеновата снимка. — Надзирателят е бил минути преди избухването на пожара в склада и нямало нищо подозрително.

Андреа чакаше. Още малко и щеше да започне да подава необходимите инструменти. Хубаво щеше да е, ако това заангажира цялото ѝ внимание, много повече от всеки друг път. А ако наистина е било умишлено подпалване? О, небеса! Кой би могъл да мрази Том толкова силно?

Операцията започна. Виждаше се ясно до каква степен е повредена костта.

— Вижте това! — възкликна доктор Бринкман и подсвирна зад маската.

Андреа трепна. Подсвирването беше лош знак, но обучената операционна сестра прогони страха. Тя подаде триона, преди да бъде

поискан, така както беше свикнал доктор Бринкман и се постара да не обръща внимание на шума, така характерен при разрязването на костта. Доктор Герке изглеждаше долови нещо, постара се да обясни:

— Имали сме късмет. Твърдата обвивка на мозъка не е повредена и лесно ще разберем откъде кърви. Няма да проникваме много дълбоко.

— Да се надяваме — изръмжа доктор Бринкман, който не беше толкова деликатен.

Сините очи изглеждаха още по-сини над бялата маска. Доктор Герке погледна ободряващо към Андреа и тя признателно кимна.

— Остана още малко — обади се пак доктор Бринкман, зает с малкото парче кост, което, притискаше мозъка и едва, след като го хвана за освобождаване, се обърна към младия си колега. — Аз наистина се радвам, че именно вие ми асистирате, доктор Герке. Сигурно смятате, че в нашата малка болницата нещата са доста по-различни от големите клиники, с които сте свикнали...

— Досега не съм забелязал нищо, което да ви отличава от голямата клиника — прекъсна го спокойно младият хирург.

Другият не откъсваше очи от раната, от ръцете, които докосваха най-деликатния орган на човешкия организъм. Но това не му попречи да попита:

— А Йозеф? Не се ли опитва да ви завербува за клиниката в Щутгарт?

— О, старая се! Точно толкова, колкото баща ми, който иска да ме очарова със своята практика в Карлбах.

— А вие? Какво ще е вашето решение?

— Изглежда няма да приема нито едното, нито другото. Чичо Йозеф има в болницата цяла тълпа отлични хирурзи, аз не му трябва. Изобщо не съм необходим в Щутгарт. А само при мисълта за приемните часове в Карлбах, за визитите по къщите, които ще отнемат времето за операции, ми настръхва косата. Това никак не ми допада.

Доктор Бринкман изглеждаше погълнат от работата си, от това, което ставаше под триона. И сякаш не чу младия си колега. Вече питаше доктор Леман какво отчитат нейните уреди. Получи отговор и не промълви нито една дума повече, докато парчето кост не беше отделено напълно. През това време операционната сестра Андреа сякаш не съществуваше, ако се изключи тесният кръг пространство

около масата. Тя чуваше само стържещия звук на триона. Той сякаш са забиваше и в нейния череп. Стъпките на Люси Фишер, свестеното на стерилизатора, ритмичното тиктакане на уредите — това беше шум, който не достигаше до нея. Болницата, целият свят, всичко бе изчезнало. Съществуваха единствено двете ръце на хирурга.

Тя навлажни сухите устни с език. Критичният момент щеше да настъпи, когато доктор Бринкман локализира източника на кръвене или когато не успее да го направи... Трябваше да събере сили. Тогава щеше да има основание за най-голяма тревога. Тогава...

Гласът на доктор Бринкман я върна към действителността.

— Готов ли сте, колега?

— Да — потвърди другият.

Готова беше и Андреа. Щом късчето кост, прилично на подкова, беше отделено, тя протегна ръка, подаде на хирурга онова нещо, което всички от бранша наричаха костния восък. След това доктор Бринкман отвори твърдата мозъчна обвивка с върха на една игла. Ужасно рискована манипулация. Защото освободената от натиска на костта тъкан веднага се изду, заприлича на узряла слива, придоби същия лилаво-син цвят. Доктор Герке беше готов с апарата за изсмукване на кръв. „Моля те, мили Боже!“ — простена Андреа.

— Бързо! Действайте по-бързо! — заповяда доктор Бринкман. Думите му се отнасяха повече за анестезиоложката доктор Леман, която отговаряше и за преливането на кръвта. — Как е налягането?

Андреа облекчено въздъхна. Бяха започнали да преливат кръв на Том още от началото на операцията и нещата не бяха по-лоши отколкото в началото, поне по отношение на кръвното налягане. Хубаво беше и това, че Том бе кръводарител. Така се избегна загуба на време по определяне на резус-фактора и кръвната група. Истински шанс беше, че Том даряваше кръвта си на болницата откакто беше започнат строежа...

Помпата жадно поглъщаше кръвта. Андреа следеше само ръцете на хирурзите и своята масичка. Лекото прихлопване на врата ѝ подсказа, че е дошъл и доктор Харден.

— Как върви? — попита той, без да откъсва поглед от очите на Андреа.

— Вътре сме, почистваме полето — отговори доктор Бринкман.
— А долу как е?

— В общи линии вече всичко е под контрол. Виждам, че се справяте и без мен и ако нямате нужда от моята помощ, бих предпочел да се върна в отделението за спешна помощ.

— Артерията — напомни доктор Герке, който сякаш не беше чул нищо от разговора. — Струва ми се, че е средната слепоочна артерия или някое от големите и разклонения.

— Да, да, добре!

Одобрението се отнасяше само до бързината, с която бе локализиран източника на кървене, но съвсем не и за факта, че е засегната именно тази артерия. Андреа изплашено погледна към лицето на възрастния хирург. Знаеше колко е опасно. Засегнатият участък можеше да бъде толкова дълбоко, че да не е възможно достигането му, с какъвто и да е инструмент. Ужасно беше да знаеш какво може да се случи. Ужасно беше, че на масата лежи близък човек. Иначе не й оставаше време да се задълбочава в такива мисли. Но сега бе съвсем друго...

Оперираха Том.

Андреа хвърли бърз поглед към доктор Харден. Надяваше се да прочете нещо по неговото лице, което беше без маска. Но и той не издаваше нищо. Следеше ръцете на чуждия хирург. Андреа с удоволствие би го уверила, че може спокойно да се връща при другите ранени. Доктор Герке им беше пратен от Бога. Още от първия срез доктор Бринкман и той работеха в чуден синхрон, все едно че са направили стотици операции заедно. Младият хирург насочваше шумния си уред точно към бликация фонтан и изсмукваше бързо кръвта. Но артерията кървеше обилно.

— Аз бих предложил — започна почтително той, — да прихванете кръвоносния съд със сребърни или танталови щипци, но не чрез диатермия^[1].

— Защо? — попита бързо доктор Бринкман и Андреа долови изненада в гласа му, усети и любопитния поглед на доктор Харден.

— Имаме работа с разклонение, не с главната артерия — заяви спокойно доктор Герке. — Вече се различава ясно. Вижте, дори и в най-добрия случай част от тъканта ще стане некротична, а кървенето е в опасна близост до главната артерия. Не ми се иска да споменавам за съществуващия риск да предизвикаме още по-силно кървене. Не, мисля, че рискът е прекалено голям!

Сините очи само за част от секундата се отклониха от смукателя и пак се съсредоточиха над уреда. Доктор Бринкман сърдито изръмжа. Андреа знаеше, бяха учили колко опасно е, колко лесно можеше да се повреди тъканта при прилагане на диатермия. О, Господи, ако това се случеше на Том!

Доктор Бринкман решително кимна с глава, показва съгласие и ужасът някак намалая. А доктор Харден вдигна ръка и образува кръг с помощта на палеца и показалеца. Това беше висш знак за признание. Значи можеше да има пълно доверие в доктор Герке.

Андреа беше изцяло погълната от ставащото на масата. Не можеше да разчита на въпросите на доктор Харден, който се бе върнал при другите пострадали, нямаше как да чува и отговорите, от които да разбере какво става. Виждаше, че твърдата обвивка на мозъка се успокоява, придобива нормален цвят. А това значеше, че няма източник на кръвене. Наблюдаваше как доктор Бринкман шие тъканта със специален конец, как пробива малки дупчици в черепа, през които щеше да прокара тънката танталова тел и така да закрепи парчето кост. Колко различен беше вече шумът на малката бормашина! Най-лошите страхове се стопиха. Имаше надежда, имаше... И устните сами се разтегнаха в треперлива, несигурна усмивка.

— Имахме късмет — въздъхна доктор Бринкман.

— Да — съгласи се доктор Герке и погледна към Андреа. — Имаше един момент, когато мислех, че няма да успеем... Слава Богу, всичко мина. Доволна ли сте, сестра?

Девојката се изчерви и кимна с глава. Сините очи засияха.

— Когато вашият Том е в отделението и всичко е наред, ще дойда при вас на чаша кафе — закачи я хирургът.

Тя пак кимна. Бързаше да свали маската на доктор Бринкман и си мислеше, че доктор Герке е чудесен, че ще се хареса на всички сестри. Болницата, в която ще иде, независимо дали на чичо му в Щутгарт или някъде другаде, щеше да получи един прекрасен хирург. А това беше истински късмет.

---

[1] Диатермия — лечение чрез нагриване с електрически ток с високо напрежение. Апарат за такова лечение. — Б.пр. ↑

3.

Лицето на сестра Елзе имаше уморено, измъчено изражение, нещо съвсем обичайно за старшите сестри в малките провинциални болници. В тях напрежението рефлектираше винаги най-силно върху старшата.

— Със съжаление трябва да ви помоля да останете на работа още малко — започна меко тя, щом видя Андреа. — Знам колко сте притеснена и изморена, но... Как е той всъщност?

Девојката нанасяше данните на Том Рудемахер в болничния му картон. Беше напуснала поста си край леглото му само за това. После щеше да остане при него. Но съчувствието на старшата сестра бе толкова явно и така неочаквано, че нямаше как да не отговори.

— Операцията мина благополучно, благодаря. Налягането е нормално, няма данни за усложнения...

— Много се радвам, сестра Андреа — прекъсна я старшата, — наистина се радвам!

Андреа работеше повече от година в болницата и за първи път виждаше сестра Елзе да показва и по-човешки черти. Но това беше само за миг. Почти веднага жената пак се превърна във важната старша сестра.

— Зная, че сте на работа от седем сутринта, сестра Андреа, но ситуацията изисква всички да положим усилия. Давам ви време да настаните господин Рудемахер в отделението и ви моля след това да се явите при сестра Хана.

— Но аз се надявах да остана при Том!

— Съжалявам, сестра Андреа — каза сухо старшата и я погледна с явно неодобрение. — Вие сама казахте, че господин Рудемахер е добре, а там долу има други мъже, които още се борят за живота си. Вече изпратих сестра Люси, но имам нужда и от вас.

Сестра Елзе не си направи труда да погледне огорченото момиче. А мислите на Андреа вече се носеха към другите пострадали. Какъв ужас! Нима наистина някой беше направил това нарочно? Да запалиш

преднамерено огън в склад, пълен с леснозапалими материали... Това, това беше престъпление! Но кой можеше да бъде? „За Бога — укори се тя, — стегни се най-после! Защо му трябва на някой да прави нещо толкова страшно?“ И имаше ли смисъл да се измъчва, да търси причините, след като преживя операцията на Том. Устните ѝ и без това съхнеха, все едно че се намира сред пламъците. Не, нямаше да мисли за пожара. По-добре беше да се върне при Том. Сестра Елзе не и остави много време.

— Том! Том!

Какво беше това? Не се ли появи нещо на лицето му или си въобразяваше? Опита отново.

— Том! Том, чуваш ли ме, мили?

Не, лицето му оставаше неподвижно, безизразно, но поне имаше цвят, не беше мъртвешки бледо. Скоро щеше да дойде на себе си. Пулсът също беше нормален. Трябваше да отрази и това в картоната и пак да го повика.

— Том! Томас Рудемахер!

Той не помръдваше и за първи път след операцията Андреа изпита страх. Какво ставаше? Та той беше получил само местна упойка, защо не идваше в съзнание?

Тя го плесна леко по бузите.

— Том! Събуди се, Том!

Никаква реакция.

Температурата беше малко завишена, налягането си оставаше постоянно... Нямаше от какво да се страхува и все пак... Улови китката му и веднага почувства как пръстите му я обхващат.

— Том! О, Том!

Щастливият възглас сякаш му причини болка, но той се насили, попита:

— Петерс? Андреа, извадиха ли Петерс?

Същото име имаше и мъжът, на който тя беше дала първа помощ. Девойката потръпна, спомняйки си страшните рани, но се постара да отговори спокойно.

— Да, извадили са го.

— Той? Как е... той?

Тя хвана ръцете му, предотврати трескавото движение.

— Успокой се, Том — каза твърдо. — Трябва да лежиш, да не се вълнуваш. Твоят Петерс има доста изгаряния, но ще се оправи. Ти...

— А другите? Какво стана с тях? Аз видях как Макс Виланд... О, Боже! Андреа, Андреа!

Девојката сложи пръст на устните му.

— Моля те, Том...

Той докосна главата си, попита отпаднало.

— Какво е станало с мен?

— Улучила те е покривната греда. Право в главата — усмихна се Андреа и го погали. — Не се вълнувай, при теб всичко ще е наред.

Очите му бяха изпълнени с недоверие и тя се наведе, целуна го, после прошепна:

— Само не прави погрешни заключения относно задълженията на медицинските сестри. Това беше едно изключение.

Том опита да се усмихне и не можа. Лицето му се изкриви в болезнена гримаса и той дрезгаво простена:

— Мили Боже, Андреа! Макс Виланд! Клаус Шваб! Ралф Гротегут! Видях ги, горяха като факли... Аз... аз ги чувах...

Андреа ласкаво затвори устата му с ръка.

— Не бива да мислиш за това точно сега, Том.

Той затвори очи, стисна здраво клепачи, сякаш да прогони от съзнанието си ужасната картина, да го изключи. Андреа знаеше, че това не помага. Обхванатите от пламъците, крещящи мъже го измъчваха и дълго щяха да го измъчват, заставаха или си бяха пред очите му. Все едно че отново се намираше сред пожара...

„Ах, мили Том, само да можех да ти помогна!“. Момичето преглътна тези думи. Щеше да извика силно, а не биваше.

— Андреа... — проговори той с Върховно усилие. — Андреа, доведи ми Хорст Шулц... Моля те!

— Веднага, мили! Веднага, щом те видя настанен в отделението...

— Не можеш ли да останеш някъде тук, наблизко?

Опитваше да се усмихне, полагаше усилия и все не успяваше. Сърцето на Андреа се сви от мъка. Том беше болен, току-що преживял сложна операция, имаше ли право да му каже колко зле са другите, трябваше ли? Не знаеше как да постъпи и се колебаеше. Но това се оказа достатъчно за Том.

— Разбирам — прошепна той. — Има и други, които се нуждаят от твоята помощ, нали?

Андреа кимна с глава. Трудно ѝ беше да говори, не можеше да го лъже. И пак потрепери от мъка, прочела ужаса в очите му, разбрала униинето, което го обхваща.

— Бедният дявол! — промърмори неясно той. — Андреа, за Бога, аз... аз...

Беше изплашен, не искаше да изглежда егоистичен и овладявайки се с мъка, успя да каже малко по-спокойно:

— Разбирам. Моля те, погрижи се за тях да бъде направено всичко, което е в човешките възможности, фирмата ще поеме разходите.

Девојката го целуна по челото, точно под бинтования череп.

— Ще кажа на доктор Бринкман — обеща тържествено, макар да знаеше, че каквото е трябвало вече е направено. — Сега трябва да лежиш спокойно, мили. Ще извикам един санитар и ще те настаним в стаята. Връщам се веднага.

Усещаше, че той я следи с поглед. И знаеше — Том не вижда нея, а мъжете: Макс Виланд, Клаус Шваб, Ралф Гротегут, хората — факли, които крещят от ужас и се мъчат да избягат.

Хорст Шулц видя Андреа и закуцука към нея, подпирайки се тежко на бастун. Беше получил контузията по време на работата си в една мина и затова работеше като надзирател при Том. А сега бързаше към девојката и беше толкова ядосан от тромавото движение, че се изплю от досада, от гняв.

— Как е той, Андреа? — попита задъхано.

— Вече е в съзнание и иска да говори с теб.

Лицето му изведнъж се отпусна, уплахата изчезна.

— Не можеш да си представиш колко се радвам!

Андреа лекичко се усмихна. Естествено беше да се радва, можеше да си представи.

— Той е в стая 208 — каза тихо и хвана ръката му, задържа го. — Хорст... кажи ми... Има ли нещо вярно в това, което се говори. Пожарът... той... умишлен ли е?

— Том знае ли?

— Мили Боже, не!

Мъжът замислено поклати глава.

— Аз проверявах един товар греди, който пристигна сутринта, Андреа. Мога да се закълна, че тогава нищо не гореше. Пет минути покъсно надуших огъня. Нали знаеш, че съм миньор, а носът на един миньор е трениран за такива работи, открива огън и дим отдалече.

— Но, Хорст, кой би могъл да...

— Не знам. И аз не мога да повярвам, но така беше. А и огънят не може да се развихри толкова бързо, да обхване всичко за пет минути, ако някой не му помогне с бензин или нещо подобно.

Девојката потръпна. Но не ѝ дадоха възможност да пита за още нещо.

— А-а, ето къде сте! — извика сестра Хана. — Старшата ми каза, че ще дойдете при нас веднага, щом настаните господин Рудемахер в отделението. Побързайте, сестра Андреа! Доктор Харден се нуждае от вас. Той е в стая 103.

Сестра Хана изчезна в друга стая. Хорст Шулц я беше напуснал. Андреа видя как си пробива път в претъпкания коридор. Роднини и приятели на пострадалите бяха окупирали пространството. Отвсякъде се чуваха развълнувани коментари за това, което беше станало или, за това, което би могло да се случи... Андреа нямаше време да слуша. Бялата престилка ѝ караше хората да се отдръпват и тя бързо стигна до стая 103. Но вместо доктор Харден завари там доктор Герке.

— Как е нашият пациент? — посрещна я с усмивка той.

Андреа погледна крадешком мъжа на леглото и сдържано отговори:

— Оправя се, господин докторе.

— Господин Рудемахер ли? — попита дрезгаво човекът и с мъка раздвижи покритите си с мехури устни.

Доктор Герке потвърди и продължи да омотава бинтовете около вече обработените рани.

— Това се казва истински мъж! — заяви гордо раненият.

Лекарят се разсмя:

— От всичко, което чух и видях досега, въвн има цяла тълпа истински мъже.

— И един мръсник сред тях — процеди мъжът и погледна Андреа изпод подутите, обгорели клепачи.

— Не сте ли медицинската сестра, за която е сгоден господин Рудемахер?

Андреа кимна утвърдително. Мъжът опита да се усмихне.

— Той направи много за града — каза прегракнало. — Случилото се сигурно е тежък удар за него.

Девојката искаше да отговори, но доктор Герке едва забележимо поклати глава. После се обърна към пациента:

— Доктор Харден е обещал да пусне жена ви за няколко минути при вас. Аз съм готов. Искате ли да я видите? Да я повикам ли?

Мъжът кимна. Андреа тръгна след доктор Герке, изчака го да размени няколко думи с плачещата млада жена и когато тя влезе в стаята, попита със свито сърце:

— Вярвате ли, че наистина има...

— Дори и да няма умисъл, бедата е вече факт, нали? — погледна я някак тъжно той. — Семето на подозрението е посято... за съжаление. А един такъв слух може да отвори много бели.

— Хорст Шулц... това е надзирателят, който е открил огъня... Той казва...

— Аз не познавам Хорст Шулц — прекъсна я рязко лекарят, — но смятам, че не бива да се говори така. Може да има умисъл, но е възможно той и всички останали да грешат. Една небрежно хвърлена цигара и огънят веднага пламва, особено ако попадне на парцали, бояджийски отпадъци или нещо подобно. Складът беше ли обезопасен, добре ли беше подреден?

Гледаше я настойчиво и Андреа се смути.

— Защо? Какво...

Тя прехапа устни, в очите ѝ се появи израз на изненада, на страх. Младият хирург се усмихна с добра, обезоръжаваща усмивка.

— Видяхте ли? Има и други версии. Пожарът може да се дължи просто на небрежност.

Сините очи се насочиха към разтревожените мъже, жени и деца, които изпълваха коридора. Като медицинска сестра, Андреа смяташе, че мястото им не е в болницата, но от чисто човешка гледна точка...

— Погледнете ги — прошепна доктор Герке, — и опитайте да им кажете всичко това. Никой няма да ви повярва, поне в този момент, както и никой няма да иска да напусне болницата.

Беше отгатнал мислите и. Тя сви рамене и промени темата:

— Сестра Хана ми каза, че доктор Харден имал нужда от мен. Знаете ли къде е?

— Това беше преди аз да предложа услугите си — засмя се той. — Но не бързайте да се радвате, сестра Андреа. Тук има работа за цяла дузина опитни медици. Изобщо не мога да си представя как доктор Бринкман успява да се справи с толкова малко хора.

Андреа се въздържа от коментар. Доктор Герке я придружи до сестринската стая. Там откриха доктор Харден. Беше се съсредоточил над някакъв болничен картон и девойката потъна в мислите си. Тя също си бе задавала въпроса, поставен от доктор Герке. В началото. После отговорът дойде някак от само себе си. Стана член на малкия колектив и завоюва авторитет на опитна операционна сестра както останалите, дошли в клиниката преди нея. Всички — лекари, медицински сестри, технически асистентки, лаборанти, болногледачки и помощен персонал, всички се бяха посветили изцяло на професията и на... болницата на Рудолф Бринкман. Всички работеха всеотдайно... Само че как да обясни това на един млад хирург, специализирал в големи клиники и очакващ назначение в Щутгарт?

Не, не можеше да очаква от него да разбере как вървят нещата в една малка частна болница, където постоянно не достигат персонал и оборудване, където ентусиазмът и любовта към професията са от голямо значение.

Чу се пронизителен женски писък. Някаква жена ридаше сърцераздирателно и викаше лекар. Доктор Герке се завъртя на токовете си и хукна навън. Андреа изтича след него.

Мъжът, който беше говорил, че му предстои скорошно пенсиониране, бе мъртъв. Андреа отгатна това по отчаяния писък на жената и се оказа по-подготвена от доктор Герке. Той дръпна слушалката и се изправи. Беше много смутен, личеше си колко му е неприятно това, което му се налагаше да прави, което трябваше да каже.

— Съжалявам, госпожо Виланд...

Лицето на жената се изкриви от неконтролируем спазъм, покри се с бръчки. Плътно стиснатите устни започнаха да треперят. Лекарят докосна рамото ѝ, което беше слабо и костеливо като всичко останало в нея. Искаше да ѝ помогне и не бе в състояние да го направи. Беше миг, от който се страхуваха и лекари, и сестри.

Андреа извърна глава. Но затъмненото от нощта стъкло отрази стаята, тялото върху леглото, високата фигура на доктор Герке, превитата от мъка жена и нейното собствено лице. Лекарят галеше слабото рамо и мълчеше...

Госпожа Виланд избърса една сълза с кокалестата си ръка и обърна нещастното си, обветрено лице към тях.

— Макс и аз бяхме женени почти четиридесет и пет години, господин докторе — сподели с тънък глас. — Никога не сме... никой от нас не е мислил, че така... ще си отиде. Но това е Божията воля и аз... аз се радвам, че бях при него в последния му час.

Очите на Андреа се напълниха със сълзи. Гласът на доктор Герке беше пресипнал, когато успя да проговори:

— Да, госпожо, за това можете да се радвате...

Жената се приведе още повече. Очите ѝ не се откъсваха от мъртвия съпруг.

— Ще... ще се погрижите ли за останалото?

Лекарят кимна с глава. Ръката му все още лежеше на рамото ѝ и той лекичко я побутна към вратата.

— Сестра Андреа ще се погрижи за всичко, госпожо. Елате с мен...

Вратата глухо хлопна и Андреа не чу другите думи. Но хлопването я извади от вцепенението. Каква мила, храбра, чудесна жена! Добре, че доктор Герке я изведе. Само миг още и тя щеше да се разплаче. А не биваше, не можеше да си позволи да плаче пред вдовицата. Не трябваше въобще да позволява сълзите да размекват волята ѝ. Тя прехапа устни и се залови за работа.

Минаваше полунощ. Коридорът изглеждаше странно пуст, след като хората, очакващи новини за пострадалите, се бяха разотишли по домовете. Само семейството на един, все още в критично състояние, не беше напуснало поста си. Чакаше.

Андреа ги видя и потръпна пред тяхната тиха обреченост. Нямаше работа в момента, но не напусна болницата. Сестра Елзе за втори път прояви човешки черти, разбра я и предложи да остане дежурна. Заради Том. Каза ѝ, че планираните операции за следващия ден са малко и могат да минат без нея, щеше да е свободна. Девојката

прие с благодарност. Затова седеше в сестринската стая, наблюдаваше пустия коридор, гледаше измъченото семейство и се стараяше да не мисли за преживяния ужас. По едно време видя доктор Бринкман и с помисли, че и той сигурно се нуждае от почивка след този ужасен ден, че е смъртно уморен.

Той не я забеляза. Отмина с болничен лист в ръка и девойката не се стърпя, изтича след него.

— Господин докторе!

— Да, сестра Андреа? Какво има?

— Мога ли... мога ли да би предложи чаша кафе? — запъна се тя, смутена от внезапния си порив.

Лицето му се отпусна, но пак си беше смъртно уморено.

— Не, нямам време — поклати глава, — но вие пийте едно и заради мен. Ако не се лъжа, вие бяхте в залата, когато днес, тоест вчера, започнахме... Оставете да дежурите... Не, кафето няма да помогне — прозя се уморено, нямаше сили да вдигне ръка към устата си. — Вие пийте, трябва да сте бодра. Що се отнася до мен, аз ще се опъна малко на дивана в лекарската стая. Между другото, състоянието на Гротегут ме тревожи, никак не ми харесва тази загуба на червени кръвни клетки.

Андреа не знаеше какво да каже. Беше видяла болничния картон, попълнен лично от сестра Елзе и знаеше прекалено добре какво може да стане с един човек, загубил повече от шестдесет процента от кожата си.

— Такива неща се преживяват много трудно...

— Да, много трудно — вметна тя.

Доктор Бринкман сякаш не я чу.

— Семейство Виланд винаги са били пациенти на Бринкман — продължи унесено. — Наследих Макс от баща си и... Но той нямаше никакъв шанс, разбрах го още в началото. Струва ми се, че и при Гротегут положението е същото, макар че той е по-млад с двадесет и пет години.

Андреа мълчеше.

Доктор Бринкман стоеше до нея и изучаваше болничния картон на Ралф Гротегут. Беше забравил за намерението си да почине, беше забравил и за сестрата, която го покани на кафе. Беше забравил всичко, освен човека, чийто живот зависеше от неговото умение.

Повикаха я, обслужи бързо пациента, но повече не видя доктор Бринкман. Може би вкусваше няколко минути сън върху неудобния диван в лекарската стая — едно тясно помещение, сбутано между лабораторията и умивалнята. Искрено се надяваше да е така. Възхищаваше се от този възрастен, преуморен мъж. Дори и да нямаше спешен случай, той не намаляваше възискателността към себе си и се отдаваше изцяло на хирургията и практиката си, за която все пак намираще време. Андреа знаеше как — като крадеше от съня, от почивката.

В сестринската стая беше полутъмно и това ѝ бе приятно, отпусна я. Сети се за доктор Герке. Той някак неусетно се беше приобщил с тях и тя си помисли, че нещо неуловимо го свързва с доктор Бринкман. И той бе като него...

На бюрото пред нея светна сигнална лампичка и тя разтърка очи. Искаха допълнително одеяло. След няколко минути последва нов сигнал. Нервна пациентка настояваше за приспивателно — не могла да си почине заради ужасния, напрегнат ден... Андреа ѝ даде лекарството, опъна чаршафите, разбухна възглавниците да станат по-меки, предложи чаша вода... Жената затвори очи.

„Благодаря ти, Господи, че тази нощ е като всяка друга!“ Тя въздъхна дълбоко и се отпусна на високия стол пред бюрото, посегна към необработените болнични картони.

— Този стол изглежда така сякаш някой се е страхувал, че една медицинска сестра може да се почувства удобно и да заспи.

Гласът я стресна. Тя вдигна глава и видя срещу себе си дружелюбното лице на доктор Герке, сините очи, в които блестяха весели искрици.

— Люси Фишер твърди същото — прие шегата и се усмихна. — Тя го нарича стол за мъчения.

— Е, след ден като днешния и той може да се стори удобен за някой.

Андреа довърши работата си и чак тогава каза:

— Грешка, господин докторе! След ден като днешния той може да се превърне и в небесен трон. — Ръката ѝ се стрелна напред и закачи картоните на специална кука над бюрото. — Мислех, че вече пътувате за Карлбах...

— Без да съм пил кафе? — прекъсна я с усмивка той и припомни за изпросеното в операционната обещание. — Трябва да ме почерпите. Преди малко надникнах при вашия възлюбен и съм много доволен. Той има желязното телосложение на един кон. Думите не са мои, така изискано се изразява баща ми.

— Той имаше късмет — забеляза Андреа. — С него се занимаваха двама великолепни хирурзи, не го забравяйте.

— И една още по-добра операционна сестра... Казвам го съвсем сериозно, сестра Андреа, не се шегувам — погледна я той и в сините очи ги нямаше веселите искрици. — Това, което вие правите, може да се определи като първокласно асистиране. Не искам да напомням, че върху масата лежеше вашият годеник... Няма еталон, с който да се сравнявате...

— Благодаря, господин докторе — поклони се Андреа.

— Е, какво ще кажете за кафето...

Девојката се зарадва, че той смени темата и веднага стана.

— В кухнята за диетиците винаги има кана с кафе върху печката. Ей сега ще донеса.

Тя се върна след няколко минути. Носеше каничка с горещо, силно кафе и две дебелостенни порцеланови чаши.

— Има захар, мога да ви предложа и мляко... Ароматът изпълни цялата стая.

— Горещо — отпи той — м-м-м, черно и силно, точно каквото обичам!

Андреа се усмихна.

— Докато ви нямаше, погледнах картоната на Ралф Гротегут. Съвсем не изглежда добре.

Усмивката изчезна от лицето ѝ.

— Да, за съжаление — съгласи се тя и бързо допълни: — Преди малко говорих с доктор Бринкман. Той се страхува, че обезводняването няма да може да се компенсира, макар че добре го наляхме с кръв, плазма и другите необходими разтвори.

Доктор Герке гледаше втренчено чашата и сякаш мислеше за нещо съвсем друго.

— Бринкман е кадърен мъж, нали? — попита някак нехайно.

— О, чудесен е!

Младият мъж се захили.

— Би трябвало да чуete поне веднъж моя чичо Йозеф. Рудолф Бринкман е Хипократ, Вирчоф и Заурбах, събрани в едно и никога не е имало по-добър лекар от него.

Девојката отговори с тих смях.

— Чичо Йозеф е искрено убеден в това — потвърди сериозно доктор Герке. — Той винаги казва, че има два вида лекари. Едните са избрали професията, защото искат да печелят добре и се занимават главно с богати пациенти, другите се отказват от славата и парите, за да помагат на всички страдащи. Доктор Бринкман е от втория тип — усмихна се дяволито той и поклати глава. — Бил е блестящ студент, станал е отличен хирург след дълга специализация, прекъснал е кариерата си на асистент и по-нататъшното си научно издигане, за да се оттегли в един малък град, в една малка болница. За него смисълът на живота е в ръководенето на тази болница, с всичките ѝ болни и прекрасния състав, с които работи. Знаете ли, подозирам, че чичо Йозеф завижда на доктор Бринкман.

— Казахте ли на вашия чичо Йозеф, че имате намерение да посетите клиниката на доктор Бринкман?

— Вие сте една малка хитруша! — засмя се лекарят. — Не, не съм казал. В общи линии нямах такива намерения, макар че... Е, може би подобна мисъл е минала през главата ми. Може би подсъзнателно съм имал желание да видя чудото. Тъкмо влизах в града и чух сирените. Не знам, може би щях да спра и без тях, но само за това ли, да кажа: „Здравейте, аз съм племенник на Йозеф Герке, Човекът, който не може да реши как да подреди живота си, да определи бъдещето си!“ Не, не бих могъл!

Андреа замислено отпи от кафето си.

— А какво мислите за Карлбах? Родното Ви място и...

— О, не! — възкликна той. — Не искам да чуя, че разсъждавате като баща ми! Знаете ли — усмихна се замечтано, — това е едно вълшебно, прекрасно уредено кътче със запазена природа. Но за един лекар, за мъж като мен, който е свикнал да бъде постоянно в движение двадесет и пет часа в денонощието, ако това е възможно, това не е достатъчно. Обожавам родния си край, но няма да се върна там. Баща ми има още много време, няма лесно да се оттегли от практика. Освен това в Карлбах има още един лекар, който добре си върши работата, много добре. Той можеше да се устрои чудесно, ако доста от

пациентите не отиваха при баща ми чисто от сантиментални подбуди, заради старите връзки и спомени. Не, не, това не е за мен! Как си го представяте, ведно място с деветстотин и седемдесет жители, според последното ми преброяване, да има трима практикуващи доктори? Ужас!

Андреа погледна таблото. Нямаше светеца лампичка и тя въздъхна облекчено. Чак тогава вдигна очи и честно призна:

— Не, наистина не мога да си представя точно вие да работите на такова място.

— А баща ми си го представя, опитва се да ме примами. Идвай си, говори постоянно, само след няколко години и практиката ще е твоя.

— Е, не звучи чак толкова лошо.

— Знам — съгласи се печално той. — От деня на раждането ми моят баща мечтае за това. Не мога да му се сърдя, както не се сърдя и на настойчивостта на чичо Йозеф. Специализирал съм хирургия и той смята, че мястото ми е в неговата болница, че трябва да се радвам на възможността да работя с него, в Щутгарт.

Последната глътка кафе беше изпита и чашата глухо тропна на масата.

— Моят чичо Йозеф е също като вашия доктор Бринкман, сестра Андреа...

— И вие му се възхищавате, не е ли така? — прекъсна го с усмивка тя.

— Нещо повече от възхищение. Прекланям се и пред баща си, който е направил толкова много за хората от областта, но в общи линии Щутгарт ме привлича толкова малко, колкото и Карлбах.

Една от лампичките на таблото започна да мига и доктор Герке веднага стана.

— Лека нощ, сестра Андреа — поклони се церемониално. — Благодаря за кафето и внимателното слушане на моите откровения.

— Аз трябва да ви благодаря, господин докторе — стана и Андреа, — за всичко!

— И за Томас Рудемахер ли? — подкачи я той.

— Особено за него!

— Лека нощ и леко дежурство...

— Лека нощ, доктор Герке — повтори Андреа. — Пожелавам ви да намерите най-доброто решение за вас.

Андреа го остави в коридора. Една висока, слаба фигура, много самотна под ярката светлина на луминесцентните тръби.

Можеше да се постави на мястото му и да разбере неговата нерешителност. Съчувстваше му. Тя също изпитваше непреодолимо желание да се грижи за болни, страдащи хора. Надяваше се с цялото си сърце симпатичният доктор Герке да намери работата, която, да осмисли живота му и даде крила на неговия талант. Такава, каквато самата тя беше намерила.

4.

Андреа се събуди, когато слънцето беше вече високо в небето и дърветата в парка на болницата хвърляха само къси сенки. За минута полежа спокойно, без да мисли за нищо. Това бе едно рядко удоволствие — не се изтрепваше от бързане, не закъсняваше за работа. Жалко, че не можеше да си позволи още един свободен ден. Том беше опериран само преди осемнадесет часа. Той знаеше, че е била дежурна през нощта и едва ли очакваше сутрешно посещение, но по обяд...

Тя седна, обхвана краката си с ръце, подпря брадичка на коленете си. Том щеше да се оправи, да оздравее. Операцията беше едно първокласно хирургическо изпълнение, такова, каквото доктор Герке, работил с ред прочути хирурзи, едва ли бе виждал. Той също показва уменията си. Само да можеха някак да помогнат и на бедния Макс Виланд, нещо повече, което би попречило на смъртта, на Ралф Гротегут, който беше починал в седем сутринта, малко преди тя да напусне болницата...

Другите пациенти бяха сравнително добре, ако се вземат предвид обстоятелствата, но катастрофата бе отнела вече два човешки живота...

Двама мъже бяха покосени от грозна смърт, защото някой беше запалил предумишлено склада, ако можеше да се вярва на слуховете. Лично тя не вярваше, не искаше да повярва, но все пак... Все пак не беше ли и небрежността равна на престъпление?

Андреа замислено хапеше устни. Това ѝ бе навик. Сети се за него и решително скочи, отхвърли тягостните мисли, започна да се облича. Не беше на работа, можеше да си позволи една зелена туника, която много отиваше на буйната къдрава коса с цвят на кестен. Харесваше се в тази дреха, знаеше, че и Том ще я хареса. Само да пресече улицата и щеше да е в болницата, при него.

Свижданията бяха започнали и болницата жужеше като кошер. В коридорите, в асансьора, навсякъде се долавяха приглушени разговори, навсякъде се говореше едно и също — за експлозията и пожара.

Огънят е случаен, огънят не е случаен... има престъпление, няма такова. Бедният Макс Виланд, нещастният Ралф Гротегут... В асансьора една жена надвикваше другите, говореше авторитетно:

— Ралф Гротегут казал, преди да почине, че е видял някой, който се снишавал зад купчина кашони, изглеждало така сякаш се криел...

Не беше истина. Андреа искаше да се намеси, да каже, че нещастникът въобще не е дошъл в съзнание, че е починал, без да издаде звук, бил е в кома.

— Защо не е казал нищо на Хорст Шулц или на господин Рудемахер? — изпревари я друга жена.

Първата жена сби рамене, направи изразителна гримаса.

— Нали го знаете какъв бе Ралф Гротегут? Не беше оттук, а стана майстор... Това сигурно му е замаяло главата, да, да... Мъжът ми не го харесваше особено.

Андреа гледаше втрещено гримасите на жената и не можеше да се начуди на човешката жестокост. Ралф Гротегут беше починал само преди броени часове, а хората вече си спомняха, че е дошъл от другаде, позволяваха си критики. И се зарадва, когато асансьорът спря.

Том я чакаше. Седеше, облегнат на възглавници и разговаряше с доктор Герке. Андреа се изненада, че вижда младия хирург все още в болницата. Мислеше, че е отпътувал още през нощта.

— Добър ден, господин докторе — поздрави тихо и не се сдържа, добави: — Смятах, че вече сте на път.

— Това май не е нова мисъл — припомни той с усмивка.

Андреа върна усмивката и се наведе към годеника си, целуна го.

— О, Том! Как се чувстваш, мили?

— По-добре, отколкото изглеждам — ухили се той и докосна бялата превръзка на главата си. — Ако към бялата ми шапка прибавим и една накъдрена якичка, мога да мина за бабата на Червената шапчица.

— О-о! — засмя се Андреа. — Щом се шегуваш така, значи се оправяш! А какво казва доктор Бринкман?

— Докторът се отби да ме види рано сутринта, във времето между две операции. Спомена нещо за някакви дренажи, били в главата ми от осемнадесет часа и трябвало да се махнат.

Андреа погали чалмата от бинтове.

— Опитвах се да убедя този доктор тук — продължи с усмивка Том и посочи доктор Герке, — молах го да ги махне той, за да не се налага да чакам... Само че той не иска.

— Страхувам се да не се поддам на изкушението и да стигна до съдията — обясни развеселено младият лекар. — Аз не фигурирам в личния състав на тази болница и нямам право да работя в нея.

— Но все пак поработихте върху главата ми!

— При екстрени ситуации или спешен случай положението е съвсем различно. Но човек не бива да си го позволява често.

Андреа весело се смееше. Двамата мъже явно се харесваха, приятно им беше да разменят шеговити реплики. Том се държеше така не само заради това, че изпитваше благодарност. А и на нея самата младият хирург също ѝ допаднаше. Дори много. При тази мисъл лицето и изведнъж пламна. „По дяволите — ядоса се тя на пълзящата червенина, — защо става така? Та аз едва познавам доктор Герке!“ Беше ѝ симпатичен, говориха си много хубаво в нощта на дежурството ѝ, но защо трябваше да се смущава?

— Мога ли да направя нещо за теб, съкровище? — попита още по-нежно. — Да ти донеса вестници или списания? Или нещо освежаващо за пиене?

Том отказа.

— Имам си четиво. Хорст ми донесе някои документи.

— Мислиш ли, че е редно точно сега да работиш? — попита тя и в тона ѝ прозвуча лек упрек.

— Чувствам се много по-добре, когато правя нещо — отвърна раздражено той. — По-добре, отколкото да лежа и отново да премислям всичко.

Значи Том също беше чул приказките. На това се дължеше възбудата му.

— Нека да ти помогна — предложи миролюбиво тя. — Почеркът ми е хубав, само дето аз съм единствената, която може да го разчете, но...

— Не, Андреа — поклати глава Том и поднесе ръката ѝ към устните си. — За теб има друга работа. Обещах на доктор Герке, че ти ще го разведеш из строежа. Знаеш всичко, можеш да му го покажеш. Освен това — последва още една целувка и леко стискане на ръката, — всеки момент ще ме откарат в операционната. Господата Бринкман и

Харден нямат търпение да надникнат в главата ми. Не искам да стоиш тук и да чакаш. Знам какво ще стане, след пет минути ще се наложи да измериш кръвното налягане на някой, да разтриеш със спирт още някой и все едно, че си на работа.

— Струва ми се, че по-скоро ти искаш да се отървеш от мен! — засмя се девойката и пак го целуна. — Все пак благодаря, мили Том!

Благодарността ѝ беше съвсем искрена. Радваше се, че именно тя ще покаже строежа на доктор Герке, че ще бъде още известно време с него.

Трите корпуса, които в бъдеще трябваше да оформят халетата на филиала на фирмата Рудемахер, бяха издигнати до известно положение, почти наполовина, всичко показваше, че това е едно мащабно начинание и девойката знаеше, че подобен строеж е добре дошъл за всяка община. Но в градчето той се възприемаше като манна небесна, истински божи дар. Хората тук поколение след поколение се бяха изхранвали с работа в близките рудници и затова бяха много позасегнати от кризата, много повече от гражданите в други области. Повечето мъже бяха безработни, жените по принцип бяха домакини. Строежът осигуряваше работа, пълнеше джобовете с пари и вселяваше нова надежда в сърцата на хората.

Това беше така, но строежът създаваше и редица проблеми. Най-напред той привлече много хора. Градчето изведнъж набъбна, стана трудно с квартирите. Наемите направиха невероятен скок, жилища не можеха да се намерят и в околните села. Фирмата пое тази грижа върху себе си. За прииждащите от други места работници се строяха удобни бараки. Но за толкова много хора не достигала и магазините, и предприятията за услуги, и още много други неща. Болницата на Бринкман беше ярък пример за това. Тя просто бе предназначена за жителите на малкото градче и се оказа много малка за пришълците. И преди започването на строежа се беше налагало да слагат легла в коридорите, да дежурят по десет-дванадесет часа, но вече бе ясно, че положението е лошо. Болните се приемаха по специален списък и беше цяло чудо, ако денят в операционната не започнеше в ранно утро. В седем сутринта Андреа трябваше да е готова с инструментите за първата операция, а това означаваше, че денят за нея започва от шест

часа. И така, без пауза, до три следобед. Понякога и до по-късно. След операциите идваха извънредните часове в приемната или дежурството в някое отделение...

Андреа се радваше на неочакваната разходка. От седмици не беше прекарвала цял ден някъде другаде, извън стените на болницата. Дали Том не предложи това показване на строежа точно поради тази причина? Твърде възможно, каза си тя. Том винаги беше говорил, че тя работи прекалено много.

Тънка бръчица пресече челото ѝ. Тя не работеше прекалено много или по-точно не повече от Люси Фишер, сестра Елзе, доктор Бринкман и всички останали. А и дори това да беше вярно, не можеше ли Том да разбере какво значеше за нея работата ѝ, с какво желание се отдаваше на професията си! Том ѝ постави известни условия, очакваше тя да напусне болницата след сватбата, да се откаже от професията. И тя се съгласи след доста дълга душевна борба. След време обаче...

Андреа трепна. За първи път осъзнаваше, че вътрешно не приема желанието на Том, че се бунтува. Това „обаче“ подсказваше отворена вратичка. Обичаше работата си и не желаше да се отказва...

— Денят е прекалено хубав, за да има бръчки по челото ви — стресна я гласът на доктор Герке.

— Имате право — съгласи се тя тръсна глава, засмя се.

Караха бавно. Докато не минаха тесния мост над реката...

Реката ми напомня потока в нашето село — призна носталгично младият мъж. — Доколкото зная, той изобщо няма име. Наричаме го просто Потока. А по това време на годината може да бъде прецапан, където и да е, човек няма да намокри дори глезените си.

Андреа си го представи как пресича потока с дългите си крака и буйно се разсмя.

Доктор Герке не я попита защо се смее. Засилваше скоростта и мълчеше.

Строежът се намираще на прилично разстояние, от центъра на градчето и колата летеше по пътя.

— Вие май изпитвате угризения на съвестта — прекъсна мълчанието доктор Герке. — Работили сте двадесет и четири часа без почивка, защо се притеснявате? Нима нямате право да се насладите на

една разходка? Особено, ако сте водач на един чужденец и в случая негов спасител.

Гледаше я. Сините му очи се смееха, ободряваха. „Очите му имат цвета на лятното небе“ — мина през главата ѝ и тя пак се разсмя. Хубавото му настроение беше заразително. Тревогите и грижите изведнъж отстъпиха на заден план, остана само насладата от чистия въздух, зеленото поле, високата скорост.

— Аз наистина се радвам на свободата си — увери мъжа до себе си и разпери ръце.

Той се изненада.

— Харесва ви тук, нали? — попита предпазливо. Можеше да не отговаря. Стигаше и едно кимване с глава.

— Работите в хубава болница — изрази мнение доктор Герке.

— Най-добрата!

— Сигурно имате право — усмихна се той. — Но кой знае защо оставам с впечатление, че не е само болницата. Не е и Том Рудемахер. Вие не сте родена тук както Бринкман и Харден, нямате тяхната емоционална привързаност. Том Рудемахер е дошъл след вас, работили сте тук, когато сте се запознали. Следователно нищо особено не ви е привлякло и нищо специално не ви задържа.

Андреа усети как я изучава, но той отбягна погледа ѝ, сините очи побързаха да се насочат към улицата.

— Нещо друго има — продължи замислено. — Хората, пациентите. Вие знаете каква нужда имат от вас, наясно сте колко полезна сте в едно такова място и се посвещавате с цялото си сърце на професията, на страдащите хора.

Девојката почервения.

— Говорили сте с Том — каза бавно.

— И с доктор Бринкман — добави той, без да я поглежда. — Беседвахме сериозно с него. Той ми предложи да остана на работа тук. Работа на хирург, но ако се наложи, ще бъда там, където е необходимо.

— Ще приемете ли предложението?

Той не бързаше с отговора, когато проговори, гласът му беше странно колеблив:

— Ами... не знам... По специалност съм хирург и моят чичо Йозеф смята, че ще съм истински идиот, ако не работя като такъв.

Отдавна е време да взема решение, знаете колко пари струват едно следване, специализация... Всичко трябва да се изплаща.

Андреа отвори уста и не каза нищо. Беше разочарована, думите му ѝ причиниха болка. И за да не се издаде, подхвърли игриво:

— Щом е така, значи вашият чичо Йозеф не се възхищава от доктор Бринкман, а го счита за идиот...

— Господи, съвсем не! — възмути се доктор Герке. — Бринкман е най-големият, истински светец! Това вече ви го казах. Хипократ, Вирчоф и Зауербах, събрани в едно! Баща ми също има много високо мнение за него. О, баща ми е отличен хирург, дяволски добър е на операционната маса! Не знам, понякога си мисля, че и той би могъл да е прочут като чичо Йозеф и все пак е предпочел да бъде практикуващ лекар в едно село. Талантлив е, повярвайте ми! Само че Карлбах се нуждае от лекар. Вече тридесет и пет години.

Девојката преглътна репликата, че и болницата на Бринкман остро се нуждае от добър хирург. Ръцете на доктор Бринкман не бяха достатъчни. Този млад лекар ѝ беше симпатичен, мисълта да работят в един екип ѝ бе минала през ума още в нощта на катастрофата. Харесваше ѝ и когато го видя при Том. Но вече не беше толкова сигурна. Щом заговори за пари, щом намекна, че е специализирал хирургия с надеждата да намери добре платена работа при чичо си, престана да го харесва. Не уважаваше медици, които мислят за пари.

Колата сви по пресечката, която водеше към строежа. Една голяма табела съобщаваше, че това е филиал на фирмата Рудемахер. И тя не ѝ хареса, подразни я с големината си. А доктор Герке пак я изненада.

— Бих желал да взема еднозначно решение — каза той и дълбоко въздъхна.

— И какво ви затруднява в случая? — попита иронично тя.

Сините очи заблестяха срещу нея.

— Зад този въпрос прозира логиката на жената и в същото време на медицинската сестра — подхвърли весело и намали ход. Минаваха точно край почернелите развалини на склада, на това, което беше останало от него. — Вие май забравихте какво ви казах — стрелна я с поглед. — Чичо Йозеф няма нужда от мен. Но това не означава, че работата при него няма да поставя високи изисквания пред мен и че няма да има достатъчно операции. О, аз напълно мога да намеря това,

за което съм мечтал! Бих могъл да оперирам всеки ден и да направя така, че да стана необходим. Добрият хирург винаги е нужен и той може да бъде удовлетворен, когато ножът спасява нечий живот. За мен всъщност е без значение дали това ще стане в една модерна, добре обзаведена болница или върху кухненска маса, под светлината на газена лампа...

Той пак я погледна и този път очите му бяха напълно сериозни.

— Знам, че звучи малко театрално, Андреа. Все пак се надявам, че разбирате какво искам да кажа.

Колата рязко спря. Намираха се пред един явно построен набързо дървен павилион и пред очите им се разкриваше цялата строителна площадка. Не бързаха да слизат. Доктор Герке имаше желание да доразвие мисълта си, а Андреа гореше от нетърпение да го чуе.

— Знаете ли, имах един колега, който не мога да забравя. Казваше се Ханс Стале. Работеше какво ли не — келнер, градинар, огняр. Така се издържаше по време на следването. Винаги усещах вина, когато получавах редовния чек от баща си или тези на чичо Йозеф за Коледа, за рождения ми ден. Момчето обаче имаше гордост и то каква! Беше страшно способен, но за мен другото е по-важно. Той знаеше точно какво иска и защо го иска. Да бъде лекар за него беше не професия, а призвание.

— И вие можете да бъдете полезен, да дадете нещо от себе си — вметна девойката.

— Сигурно — съгласи се вяло той. — Но на кого? На чичо Йозеф? На баща ми? Техните пациенти нямат нужда от мен, имат си своите стари доктори.

Той вече отваряше вратата на колата. Тънките му пръсти разрешиха косата му, а очите се усмихваха някак виновно, докато се извиняваше.

— Простете ми, сестра Андреа! Днес съм доста сантиментален.

Защо ли се върна сухата официалност? Андреа звучеше много по-хубаво, някак повече пасваше на настроението ѝ и изведнъж „сестра Андреа“... Не се осмели да попита. А и Хорст Шулц вече бързаше към тях. Въпреки това Андреа успя да свърши две неща едновременно — да се усмихне на надзирателя и да каже на доктор Герке:

— Съвсем не намирам, че сте сантиментален, господин докторе. Добър ден, Хорст!

— Здравей Андреа, добър ден, господин докторе! — поздрави почтително надзирателят, подаде ръка и побърза да попита: — Как е Том?

— Занимава се с книгата, които ти си му занесъл.

— И аз не го намирам за правилно — сви рамене Шулц, — но доктор Харден смята, че това е за предпочитане, вместо да лежи и да се терзае. А другите момчета, те как са?

Девојката сякаш не го чу. Беше разтърсена от това, което виждаше. Овъглени, черни стени, а само преди денонощие това е било солиден склад, пълен с инструменти, бои, лакове, разредители, дървен материал. Наистина все неща, които лесно пламват. И някой би могъл да се скрие, докато Хорст Шулц е в канцеларията, както и да се измъкне след пъкленото си дело...

Тя си спомни думите на жената в асансьора. Може би работникът действително е видял подозрителна фигура. Трябваше да попита:

— Къде беше господин Гротегут, когато откри огъня, Хорст?

— Ами вървеше обратно към работното си място каза Шулц и посочи една от трите бараки, в които по-късно, Андреа знаеше това, щеше да се складира готовата продукция.

Нещо в този жест привлече вниманието на доктор Герке.

— Какво имате предвид като казвате обратно?

— Ами-и — запъна се надзирателят, — той бе освободил един работник... Добър майстор беше, гледаше си съвестно работата. Но някак прекалено остър. Та те имаха някакви разногласия по отношение на надниците, отработените часове. Наложил се да повикам Ралф тук.

— И кой беше правият?

Хорст Шулц сви рамене.

— Вижте, ние имаме перфориращо устройство с часовник... Но Карл Донер, така се казва работникът, забравил да перфорира картата си. Вчера призна, че бил много ядосан, изобщо не се сетил за това.

— Значи е трябвало да вярвате на господин Гротегут... Това беше по-скоро твърдение, не въпрос. И Хорст Шулц го разбра така.

— Какво друго бих могъл да направя? — възкликна раздражено. — Той беше майсторът. Оплакваше се от Донер, казваше, че е лентяй,

човек с лоша репутация. Пийваше си доста и е избухлив. Е, вие разбирате...

Андреа наблюдаваше двамата мъже. Хорст нещо извърташе. Вероятно жената в асансьора е имала известно право. Може би Ралф Гротегут е бил груб с работниците. Станал е майстор и това е замаяло главата му. Не го познаваше, не помнеше Том да е споменавал името му преди пожара. Но ако той се е възгордял, правил се е на голям шеф, бил е несправедлив, можеше да се очаква другите да го ненавиждат и ако този Донер го е мразил достатъчно силно...

— Какво стана после?

— Какво, какво... Донер ни изруга, взе чека и си тръгна.

— Сигурен ли сте? Видяхте ли да напуска обекта?

— Не, аз не, но Ралф... — Хорст влачеше думите, сключените вежди образуваха вертикална бръчка, въпросите му бяха неприятни. — Лично на мен ми беше жал за Донер — призна с усилие. — Не споря, може действително да е искал да излъже с някой час както твърдеше Ралф, но... Донер е дребен младеж, накуцва и това го прави чувствителен... Това е сериозен недостатък, когато работиш на строеж, разбирате ли? Уязвим е и...

Доктор Герке кимна. Разбираше, но искаше да знае повече.

— Значи му са подиграваха?

— Имаше нещо такова. Някои му викаха куция, за Ралф беше само Инвалида.

— Мислите ли, че Донер може да се озлоби до такава степен, че да запали огън в склада?

— Не — отрече категорично Хорст, — не мога да си представя как би могъл да го направи. Освен това Ралф тръгна след него.

— И откъде мина? — разпитваше младият лекар. — През задната врата, край склада?

Надзирателят стреснато го погледна.

— Ами да. След минута излязох от канцеларията и видях Ралф да се връща. Каза ми, че Донер си е отишъл. Не, не мога да си представя как се е върнал без аз или някой друг да го види.

Отворената врата разкриваше малко от мизерната обстановка вътре в павилиона — маса, телефон, конфликтното перфориращо устройство с часовник, който отчита работата. Телефонът пронизително извъня и Хорст Шулц влезе вътре.

— За човек, който имаше намерение само да разгледа строежа, свърших добра детективска работа, нали? — ухили се лекарят. — Вие ме подтикнахте към това, скъпа сестра Андреа.

— От това, което чух, не бих казала нещо добро за Ралф Гротегут.

Доктор Герке не успя да отговори. Хорст Шулц го извика, търсеха го по телефона.

— Болницата е, Андреа — прошепна тревожно Хорст Шулц.

Девојката изстина. Том! „Моля те, мили Боже, само не Том!“ — помоли се трескаво и погледна към доктор Герке.

— От болницата — каза ѝ това, което тя вече знаеше и бързо добави: — Госпожа Виланд. Получила е сърдечен пристъп, вероятно е реакция от шока. Настояла е аз да се погрижа за нея. Тази жена знае какво иска, не е като мен, нали, сестра Андреа?

Слабото му лице с високи скули се озари от бегла усмивка. Но Андреа не се интересувахе вече от неговите душевни противоречия. Беше се настанила в колата и чакаше да запали.

Сребрилата спортна кола фучеше с максималната възможна скорост по пътя. Девојката беше осведомена, че е получена като общ подарък от бащата и чичото Герке за дипломирането. Всъщност това беше без значение. Тревожеше се за госпожа Виланд. Лекарят смяташе, че е получила пристъп на остра, аурикуларна тахикардия^[1].

Само това ѝ каза и се съсредоточи върху шофирането. Тя беше операционна сестра, но знаеше какво става в такива случаи — пулсът се ускорява и може да достигне от сто и четиридесет до двеста и двадесет удара в минута. Пристъпите са с времетраене от три минути до часове, даже дни. И в такива случаи много важни са общото здравословно състояние на болния, психиката му. Бог беше свидетел, че бедната жена имаше защо да е зле след случилото се. Ударът бе жесток за нея, мъката огромна, макар че се държеше пред тялото на мъртвия си съпруг, изглеждаше спокойна. Само външно...

Девојката машинално мръщеше чело и мълчеше. Не можеше да се освободи от образа на старата жена. Беше се държала възхитително, но само тя си знаеше какво изживява. Най-напред ужаса от пожара, потресението от смъртта на съпруга ѝ, после спад на нервното напрежение и внезапното осъзнаване, че след „почти четиридесет и пет години“ вече е сама... Ужасно! В ушите ѝ още звучеше тъжният

тъничък глас на възрастната жена. Дали и доктор Герке мислеше за същото? Или сравняваше болницата на Бринкман с нейните пациенти, такива като госпожа Виланд, с модерната клиника на чичо Йозеф, прекрасната операционна и богатите пациенти?

Тя прехапа устни. Разочарованието я правеше несправедлива, съзнаваше го. Нямаше защо да се занимава с доктор Герке, по-добре да опита да си спомни всичко, което знаеше, беше учила, за този тип пристъпи. Причината още не е установена, а и кризата може да настъпи при сърца, които клинично разглеждани, са напълно нормални. Андреа се надяваше случаят с госпожа Виланд да е такъв. Лечението се усложняваше много, ако сърцето беше болно, ако имаше някакъв сърдечен порок. Толкова знаеше.

Доктор Герке сякаш отгатна мислите ѝ.

— Да се надяваме, че номерът с вертебралната артерия^[2] ще мине.

— На това се надявам и аз.

— Госпожа Виланд е едно прекрасно старо момиче.

Андреа се усмихна, съвсем леко. Но той забеляза.

— Не го казвам, защото тя ме е запомнила като лекар и иска аз да я лекувам — оправда се раздразнено и не отклони очи от пътя. — Тя сигурна се е чувствала много самотна тази нощ. Това е най-лошият вид самота, дявол да го вземе! Да осъзнаеш изведнъж, че любимият човек никога повече няма да се върне... Госпожа Виланд е храбро момиче, но сърцето пулсира в друга орбита.

„Този човек постоянно изненадва с нещо“ — помисли Андреа и внимателно го погледна. Бавно, претегляйки всяка своя дума, той продължи да говори и да избягва погледа ѝ.

— Тази нощ е била първата след сватбата ѝ, която тя прекарва без съпруга си, без нейния Макс. Преди много години двамата са излезли от църквата и са се прибрали право вкъщи. Макс е нахранил прасето, издоили кравата, докато тя е готвила сватбената вечеря и така е било през целия им живот.

Андреа виждаше дърветата от двете страни на пътя като в мъгла. Тази мила, нещастна стара жена се беше доверила на доктор Герке и разказвайки му живота си, бе преживяла скромното си щастие още веднъж. Изглежда той я беше слушал много внимателно.

— Тя ми разказа — говореше унесено младият мъж, — че през първата зима са се въртели само край кухненската печка, нямали друго отопление. Макс построил къщата сам, със собствените си ръце. Работил цяло лято, после била сватбата. На следващата година се родило дете, но починало и тя не могла да зачене втори път. — Доктор Герке смутено замълча и Андреа си помисли дали и той като нея не чува думите на бедната жена: „Той беше всичко, което имах.“ — Тя имаше нужда да се изприказва пред някой — добави със запъване той и замлъкна.

Андреа беше трогната и съвсем импулсивно сложи ръка на рамото му. Приятелски жест, който го накара да потрепери и да признае последното:

— Аз... аз имах нужда да слушам някой като нея...

— Това се случва на всеки от нас — промърмори тя.

Не му каза, че не беше отминало и нея. „Трябваше да го изслушам — мислеше със странна нежност, — за да разбера и другата страна от характера му.“ Да, откри ново качество в него и кой знае защо сърцето ѝ заби също така ускорено, както това на госпожа Виланд... Но вече бяха пред болницата.

— Ако се нуждаете от мен, господин докторе — смотоледи тя, — то аз... аз...

— Не мисля, сестра Андреа.

Девойката облекчено въздъхна. Имаше желание да помогне на госпожа Виланд, но новите неща, които откри у доктор Герке, така я разтърсиха, че трябваше да остане за малко сама. Затова предпочете стълбите. Можеше да обмисли всичко, докато се качва нагоре към стаята на Том, а и не искаше той да разбере, че е объркана.

Том беше настанен в стая с две легла. Болницата бе така претъпкана, че дори и за един Рудемахер не можеше да се направи изключение. Но леглото му беше празно. Вероятно бе още в операционната, макар че махането на един дренаж не изисква много време. Нямаше значение, щеше да почака.

Тя се насочи към дъното на коридора, към остъклената врата. Там, до сестринската стая, имаше малка тераса, където можеше да бъде сама.

Погледна разсеяно надолу, към парка. Може би точно в този момент дългите силни пръсти на доктор Герке притискаха артерията и

той слушаше със стетоскопа ударите на сърцето... Дано да се нормализират...

— О, ето къде сте била, сестра Андреа! — изплаши я властен глас, извади я от унеса. Беше сестра Елзе. — Мислех, че сте при господин Рудемахер, сестра Хана ви е видяла да се качвате...

— Той е още в операционната.

— Ах, да, разбира се! Дренажът. Можете ли да поемете дежурството в операционната до единадесет часа, сестра Андреа, тъй и тъй сте тук... — Чувстваше се неудобно, но щом работата го изискваше. — Знам, че имате свободен ден, знам, че ще е напрегнато за вас, защото утре по график сте в хирургията... Съжалявам, но госпожа Майстер отново има болки в стомаха, а аз изпратих Люси във вътрешното отделение, сестра Хана работи в сектора за изписване и няма кой...

— Добре — кимна уморено Андреа. — Ще поема дежурството, сестра Елзе.

Старшата си позволи оскъдна усмивка, която много рядко се появяваше на лицето ѝ.

— Чудесно! Благодаря, сестра Андреа.

— Няма защо, сестра Елзе. Всичко е наред.

Том го нямаше, бавеше се в операционната. Нищо, можеше да му отдели минутка и по време на дежурството. И без това не я очакваше. Нали я изпрати с доктор Герке на строежа!

Тя напусна убежището си, където лесно я откриха и слезе вече с асансьора. После прекоси улицата и беше в квартирата, която делеше с Люси Фишер. Трябваше да смени зелената туника с бяла престилка, да обуе обувки с ниски токове. Защо държаха толкова много Том в операционната? Дали нямаше нещо? Не, не — отхвърли решително тревожните мисли, докато нагласяваше касинката върху лъскавата си коса и се оглеждаше в огледалото. Нямаше от какво да се опасява. Операцията беше един блестящ успех, Том е млад и силен и не показваше симптоми за евентуално усложнение. Нямаше от какво да се страхува.

Върна се в болницата, като остави тревожните мисли в квартирата, до огледалото в малката баня. И първият човек, който срещна, беше доктор Герке. Приближаваше се с усмивка и изобщо не беше изненадан да я види със сестринската униформа.

— Май вече е късно да ви поканя на вечеря...

Една веничка издайнически започна да пулсира на шията ѝ, лицето ѝ стана алено. Ядосана на себе си, тя отговори доста хладно.

— Няма как, господин докторе. Застъпвам на дежурство в хирургията.

Асансьорът потегли със скрибуцане, пълен до краен предел с посетители и Андреа се насочи към стълбите.

— Ще ви придружа — реши внезапно доктор Герке.

Андреа попита как е госпожа Виланд.

— Убедих я да остане в болницата.

— О, радвам се да го чуя!

— За жалост само до утре — отрони тъжно той. — Утре следобед е погребението.

Андреа неволно трепна. Няколко стъпала по-горе лекарят ѝ каза най-важното:

— Мисля, че няма опасност, ще преживее шока. Няма данни за минали сърдечни смущения. За съжаление не знам нищо друго, не е била на лекар след раждането на детето, тоест преди много, много години. — Той потрепери и някак по детски попита: — Сестра Андреа, личи ли ми колко съм ужасен от този факт и изобщо колко зле ми подейства всичко това?

Развеселена, Андреа отговори:

— Е, сега вече съвсем малко, господин докторе!

— Милостиви боже! Вбесен съм! Жената малко или много все пак е боледувала през това време.

Бяха вече на етаж на хирургията. В този час, определен за свиждане, посетителите бяха извънредно много и шумът от разговорите бучеше като буйна река. Трябваше да отидат до сестринската стая, където сестра Ренате вече чакаше смяната. Доктор Герке наистина изглеждаше вбесен. Разбираше го. В началото и тя беше изненадана, когато откри колко рядко местните хора ходят на лекар.

— Всички тук почитат доктор Бринкман — промърмори успокоително, — но искат лекарска помощ само при екстрени случаи. Малко са консервативни. Изглежда госпожа Виланд, както и много други, е разчитала повече на домашната медицина. По-възрастните често го правят.

— Има вид терапия, при която те пушат изсушени листа от кралска свещ и така лекуват простудата?

— Е, не ми се вярва госпожа Виланд да пуши — засмя се Андреа. — Но вие, господин докторе — погледна го сериозно, — убеден ли сте напълно, че това не помага?

Искаше ѝ се да му припомни, че точно затова наричат цветето „кралска свещ“ — не само заради източения нагоре цвят, а и заради лечебните му свойства. Но бяха вече пред сестринската стая и той само се усмихна, продължи по коридора. Видя го как поздрави доктор Бринкман, който излизаше от една болнична стая, как му казва нещо. Сестра Ренате също го наблюдаваше. Беше готова да си върви, дори химикалката стоеше чинно край болничните картони и все пак любопитно попита:

— Ще остане ли?

Въпросът беше съвсем естествен. Андреа само сви рамене. Нямахше представа, не знаеше. И колко бързо се разпространяваха новините в болницата! Преглеждаше бележките за предписаните лекарства и другите лекарски указания и нямаше отговор. Но сестра Ренате не се нуждаеше от отговор.

— Трябва да се помолим — каза убедено. — Ако нещо най-много липсва тук, това са добре изглеждащите млади мъже.

Андреа се разсмя.

— Но пък ние нямаме време за тях — въздъхна тъжно сестрата и стана, разкърши рамене. — Всемогъщи Боже, само как ни потръгна днес! Госпожа Лайнвебер получи хистеричен пристъп, господин Корб, онзи мъж, който чака за операция на червата сякаш дебнеше момента и получи леко запушване, наложи се доктор Бринкман да оперира извън графика. Ама че работа!

Сестрата ровеше в едно чекмедже за чантичката си. И нямаше нищо против, докато го прави, да обсъжда болничните порядки и напрежението в работата, и пациентите, и младите мъже, които по една случайност се бяха оказали в болницата. Точно в подходящия момент.

— Вие сте наред, сестра — помахна на момичето от вратата. — Приятно забавление! Няма да е много спокойно, личи си. Ето лампичката вече премигва. Госпожа Ромесвинкел.

Андреа забърза към стаята на болната. Отношението на колежката ѝ към пациентите я беше подразнило. Сестра Ренате си

беше такава, изпълнена с пренебрежение. Но не трябваше да е толкова критична към госпожа Лайнвебер, нито към господин Корб. За всяка жена е тежко психическо изпитание да загуби едната си гърда, а и след такава диагноза! Първите дни след операцията са най-тежки, тогава човек е все още слаб и ужасен и цинизмът на медицинския персонал е неуместен. Господин Корб също имаше от какво да се страхува. Диагнозата му беше рак на червата.

Усмихна се сърдечно на жената. Беше я видяла на операционната маса.

— Добър ден, госпожо Ромесвинкел. По-добре ли сте?

— Ще бъда още по-добре, ако получа подлога.

Сърдитият глас не я обиди. Без да спре да се усмихва, тя дръпна паравана пред леглото — стаята беше с две легла — и донесе каквото трябва.

— Как е господин Рудемахер? — попита успокоено жената.

Градчето беше малко, за жителите му нямаше тайни.

— Днес по обяд беше по-добре — обясни Андреа. — Оттогава не съм го виждала.

Жената въздъхна.

— Ужасно е, че се случи такова нещо, сестра Андреа.

— Да, така е.

— Герда Петерс ме посети преди малко — сподели госпожа Ромесвинкел, всички пациенти се доверяваха на Андреа. — Тя ми каза, че онова момче, младият каменоделец, щял да има нужда от присаждане на кожа. Ужасно е, но доктор Бринкман решил така.

Жената от другото легло побърза да добави с неподозирана злоба:

— Щом има нужда от кожа, надявам се да я смъкнат от куция Донер.

— Не говорете така — възкликна девойката, — никой не знае дали...

— Може никой да не знае прекъсна я жената, — но ще се разбере. Нали е бил там? И то малко преди да избухне пожара! И е бил уволнен! И вечно са си имали неприятности с него!

Изреждането беше непоносимо.

— Това все още не доказва, че е причинил умишлено пожара — възрази госпожа Ромесвинкел.

— Но не доказва и обратното — заяви тържествуващо другата жена. — Може би го е причинил, без да иска.

Много дипломатично, влагайки цялото умение на добре обучена медицинска сестра, Андреа побърза да предотврати спора:

— Не вярвам, че нещо изобщо може да се твърди със сигурност, особено в този случай.

Жените млъкнаха, а тя отбеляза за себе си: доктор Герке беше прав, семената на подозрението бяха разпръснати и водеха до нови неприятности. Лошият слух може да направи много бели.

Една инжекция демерол за господин Корб, пациентът с рак на червата. Вода с лед за госпожа Лайнвебер. На възрастната учителка, която притискаше една възглавничка към бинтованата гръд и беше много трудно да пие от тръбичката. Кодеинфосфат за друг пациент с операция на апендикса, който непрекъснато кашляше...

Вечеря.

Подлоги, чието съдържание в някои случаи трябваше да измери или претегли. Нанасяне на данни в болничните картони. Измерване на температура, кръвно налягане и пулс. Оправяне на легла и възглавници. Едни трябваше да лежат на високо, други на по-ниско. Леглата се регулираха ръчно.

Следваше нощна визитация с доктор Харден. Един пациент трябваше да се подготви за венесекция.

Работа колкото искаш, времето просто летеше. А сякаш половината град беше дошъл на свиждане в този ден...

Андреа изпита облекчение, когато последните посетители — Хорст Шулц и Йохан Ромесвинкел — най-после си тръгнаха. Последният раздели времето по равно: за жена си и за Том Рудемахер. Какво да се прави. Том беше известна личност!

Оставаше да подготви отделението за сън. Най-после!

Дежурството никак не беше леко. Очертаваше се и неспокойна нощ. При господин Корб въздействието на демерола отслабна. Госпожа Лайнвебер плачеше истерично. Беше убедена, че има разсейки по цялото тяло, плъзнали са навсякъде и не искаше да повярва, че всичко е било един малък злокачествен тумор, отстранен навреме. Дори и Том изглеждаше угрижен, потънал в мрачни мисли.

Андреа не упрекуваше пациентите си, не се сърдеше на капризите им. Небето знаеше, че всички те си имат достатъчно болки и грижи. На бедния Том щеше да му е необходимо много време, докато избледнее видението на пожара, на мъжете в пламъци...

Тя успя да си открадне малко време и надникна в стаята му. Том веднага захвърли документите, които държеше.

— Е, казвай! — поздрави весело.

— Какво?

— Би могла съвсем определено да ми прошепнеш: „А не може ли да почака до утре!“

— Така ли? — засмя се смутено девойката. — Наистина ли не може да почака до утре?

Пациентът от другото легло весело предупреди:

— Можете спокойно да го целунете, сестра Андреа. Аз спя много дълбоко.

Бяха го довели със съмнение за апандиситна криза, но се оказа, че няма нужда от операция и настроението му беше приповдигнато. Добра компания за Том.

— Изглеждате ми доста весел за подобно твърдение — промърмори Том.

Андреа се усмихна и на двамата.

— Не се сърдете, сестра — продължи мъжът, — и не му се карайте. Той има нужда от целувка. Откакто Шулц и Ромесвинкел ни напуснаха стои втрещен в едно листче, което май трябва и вие да погледнете. Чете и препрочита сякаш това е най-вълнуващият криминален роман.

— Дай ми цигарите. Андреа.

— Чухте ли го? — засмя се пациентът. — Бърза да смени темата! Не става така, приятел...

Той им обърна демонстративно гръб и се загледа през прозореца. Лунната светлина посребряваше дърветата в парка, всичко друго беше потънало в тъмнина.

— Целунете го, сестра — настоя на своето. — Аз се наслаждавам на чудната гледка.

Андреа подаде пакетчето с цигари, щракна запалката. Дланите му обхванаха ръцете ѝ, устните ги докоснаха като лек полъх на вятър. Тя издърпа ръцете си и отказа запалената цигара. Том се ползваше с

привилегия заради името Рудемахер, но тя не можеше да си позволи да пуши в болнична стая, тя беше медицинска сестра.

— Хорст Шулц ми каза, че доктор Герке задавал въпроси, които го накарали да се замисли...

Девојката мислеше за друго. Том ѝ се видя притеснен, разтревожен. Така ѝ се искаше да го прегърне и утеши... Във въздуха отново витаеше въпросът — имало ли е умишлено подпалване или не?! Том не биваше да се напруга толкова, по-добре да ѝ каже какво го измъчва.

— И за какво се е замислил, съкровище?

Том нервно смачка току-що запалената цигара, хвърли я в пепелника, оставен на масичката до леглото му. Обясни, без да я погледне:

— Ралф Гротегут е пушил, когато се е карал с Донер за отработените часове. Тръгнал е след него към склада, но е оставил цигарите си на бюрото на Хорст. След минута се срещнали навън. Гротегут се връщал за цигарите си. Не пушел. Хорст си спомня, че казал нещо по този повод само това, не обърнал внимание на думите.

Андреа изтръпна, изведнъж ѝ прилоша. Двама мъже бяха загинали по такъв ужасен начин, освен Том, още петима бяха в болницата; освен тях една стара жена за малко да получи удар от мъка и също беше в болницата — от мъка, защото за пръв път „след четиридесет и пет години“ останала сама и така щеше да бъде до края на дните ѝ. И всичко това заради една небрежност!

Изглежда същата мисъл не даваше мира и на Том, терзаеше го, макар че той не искаше да повярва.

— Гротегут имаше обичай да хвърля угарките през рамо — отрони тихо той. — Всички на строежа го знаеха. Господи! Толкова пъти сме го предупреждавали...

Андреа беше щастлива, че точно в този момент телефонът рязко и продължително зазвъня. Звукът разцепи тишината на нощта. И това ѝ помогна да се овладее. Помогна и на Том да възвърне самообладанието си. Тя стисна ръката му, изразявайки по този начин своето разбиране и съчувствие и побърза към сестринската стая да вдигне слушалката.

— Хирургия. Сестра Андреа.

— Рихард Герке — представиха се от другата страна. — Обаждам се, за да ви пожелаая лека нощ и да ви кажа довиждане. Ще се видим скоро. Трябва само да съобщя на баща си и чичо Йозеф окончателното си решение. Ще работя в болницата на Рудолф Бринкман.

— Аз...

— Понякога важните решения идват от само себе си — не и даде възможност да говори той. — Не е ли така?

— Аз... аз вярвам в това...

— Чудесно! Мога ли да ви поканя още веднъж на вечеря? Да кажем в същия ден, но след две седмици?

Тя не бързаше да отговори.

— Естествено каня и вашия годеник. Позволявам си да мисля, че няма да му е неприятно.

— Съгласна — въздъхна облекчено девойката. — На днешния ден след две седмици. Радвам се още отсега.

— Довиждане, сестра Андреа — засмя се той.

— Всичко хубаво, доктор Герке! — титулува го през смях тя и добави: — Приятен път. Наистина се радвам за вас.

Новината беше чудесна. Но защо я приемаше с такова въодушевление? Какво бе станало? Нима светът се бе променил? Нима и тя се променяше? Даже и мигащата лампичка, която означаваше повикване, изглеждаше по-друга, светеше като ярка звезда.

Това беше като магия. Девойката с усилие се изтръгна от нейната власт и забърза към пациента, който я бе повикал, който имаше нужда от нея.

---

[1] Аурикуларна тахикардия — ускорен пулс, който се улавя по артерията на тила, т.н. ушна артерия — Б.пр. ↑

[2] Вертебрална артерия — гръбначна артерия. — Б.пр. ↑

5.

Постепенно редът в болницата се възстанови напълно. Жителите на градчето също се поуспокоиха. Катастрофата не беше забравена, но само след седмица бе установено, че пожарът се дължи на небрежност. Навикът на Ралф Гротегут да хвърля фасовете през рамо беше причината, не обидата на Карл Донер. Но петимата обгорели и Том Рудемахер бяха във от опасност и това донякъде уталожваше страстите. Освен това какво можеше да се иска от един мъртвец! Слухът за умишлено подпалване бавно заглъхна и персоналетът на болницата не бе вече така натоварен, поне свижданията се разрешиха.

Андреа си мислеше, че нещо подобно може да се случи само в толкова малко градче, в една болница. Изненада се, когато установи, че ужасната картина на пожара, на пристигащите с вой линейки и стенещите хора, няма вече такава сила за нея. Забравяше я, а тогава си мислеше, че това е невъзможно, че никога няма да се случи. Но новите пациенти идваха с нови проблеми и човек трябва да им се посвети изцяло. Това всъщност беше хубаво...

Какво ли би казал Том, ако сподели мислите си с него? Всъщност тя знаеше мнението му, макар че той избягваше да говори за работата ѝ в болницата. Подозираше и отношението му, макар той да не го казваше на глас. Подреждаше стерилните превързочни материали пакетче по пакетче в шкафа и си мислеше за годеника си, който определено не харесваше нейната отдаденост на професията, смяташе, че тя не трябва да е на първо място в живота ѝ. Веднъж беше опитал да се пошегува и много я обиди. Щом професията на медицинска сестра е нещо толкова възвишено, то било по-добре в болницата да работи някой друг, не неговата Андреа. Да, знаеше какво иска Том. След сватбата тя трябваше да се откаже...

Андреа прогони неприятната мисъл от главата си. По-добре беше да внимава с броенето и подреждането на пакетите, по-безопасно. Изведнъж чу как някой отваря стъклената врата, която водеше към входа за линейките. Не очакваше някой чужд да използва този вход.

Тук бяха манипулационните, към приемната имаше малко фоайе и посетителите минаваха през него. Все пак остави пакетчето и забърза към вратата. Беше госпожа Виланд. Зарадва се като я видя, усмихна ѝ се сърдечно, отвори вратата, поздрави:

— Радвам се да ви видя, госпожо Виланд.

— Аз... аз — смути се възрастната жена, — не знаех откъде да мина... Бих искала да говоря с доктор Герке.

— Много съжалявам, госпожо — погледна я съчувствено деvojката, — но той не е тук.

Жената натисна с костеливата си, нашарена от сини вени ръка, дръжката на вратата, сякаш се нуждаеше от опора. Андреа не можеше да откъсне очи от тази ръка.

— Той... той — продължи с тънкия си гласец госпожа Виланд, — ми каза да му се обадя, ако отново имам нужда...

Гласът трепереше, жената също. Андреа се разтревожи. Подхвана я, поведе я към стаята, където работеше, настани я на един стол.

— Така, така — не спираше да говори. — Сега се успокойте, госпожо Виланд, починете си. Доктор Герке ви е казал да го потърсите при нужда и ще се радва да ви види. Но сега просто го няма, има да урежда някои лични неща. Не се притеснявайте, скоро ще се върне.

— Той... той ми разказа. И обеща да се върне.

Андреа се усмихна и сякаш случайно хвана тънката китка на жената. Подозираше нещо такова. Старата жена беше допринесла до голяма степен той да приеме работата в болницата на Рудолф Бринкман. За младия лекар тя беше от пациентите, които най-много се нуждаеха от квалифицирано медицинско обслужване. Точно тя, която нищо не искаше, за нищо не молеше. Възрастната жена го беше впечатлила много повече отколкото цялата болница с нейния безупречен ред и недостатъчен персонал, повече от признанието на доктор Бринкман и настойчиво предлаганата работа. Пулсът беше ускорен.

— Откога бие така сърцето ви, госпожо Виланд?

Тя дишаше с мъка, въздухът свистеше в гърдите ѝ.

— От днес, от тази сутрин.

Андреа погали ръката ѝ.

— Останете тук, моля ви. Стойте спокойно, почивайте. Аз ще извикам доктор Бринкман. Сега ще се обадя по телефона.

— Не бива да го притеснявате — опита да я спре жената. — Аз... аз се надявах, че доктор Герке вече се е върнал, затова съм тук. Той може да го направи пак — костеливите пръсти търсеха артерията и трепереха. — Помъчих се сама и нищо не можах да направя. Само той може...

— Това е един стар докторски трик — усмихна се девойката с усмивка, която би трябвало да я успокои, но в очите ѝ имаше стаена тревога.

Доктор Бринкман щеше да слезе веднага.

— Идва ли?

Андреа кимна. Старицата пое въздух и някак на пресекулки започна да разказва:

— Аз... аз познавам Руди Бринкман още от бебе... Баща му... той беше при мен, когато умря моят малък Мартин. Тогава Руди беше седем или осемгодишен. — Последва свистяща пауза, въздухът проникна в дробовете ѝ и тя можеше да продължи. — Той... старият доктор Бринкман ми каза, че... Макс и аз... няма да имаме деца, не можем да имаме — силен спазъм набразди сбръчканото лице още повече, очите ѝ се напълниха със сълзи и тя едва чуто довърши: — Това беше преди повече от четиридесет години.

Андреа съзнаваше, че заучената усмивка няма да помогне. Не искаше да крие нито тревогата си, нито съчувствието.

— Госпожо Виланд, не бива да...

— Зная — махна с ръка старата жена. — Няма да плача, не мога да плача, откакто изпратих Макс на гробищата.

Доктор Бринкман лекичко отстрани девойката и тя облекчено въздъхна. После прегледът ангажира цялото ѝ внимание. Гледаше побелялата глава, после другата с посребрените коси и си мислеше, че нещо неуловимо ги свързва.

— Каква е болката, госпожо Виланд? — попита лекарят и отпусна слушалката.

Имаше някаква неуловима тревога в гласа му, която накара Андреа да трепне.

— Ами... прорязва като с нож гърдите — обясни смутено старицата. — После както преди, все едно, че ме пробождат с шило.

Сухите ѝ устни бяха напукани и тя ги облиза с език, гледаше изплашено, притеснено.

— Сега малко ме отпусна, вече не е толкова лошо — изплака тя. — Вкъщи си мислех, че ще умра, преди да стигна до Валтер Кьониг.

— Той ли ви докара?

— Нямахше никой у тях. Не, не... Минах бавничко по новата улица, качих се на автобуса.

Очите на Андреа се замъглиха, сърцето ѝ се сви. Болната стара жена беше изминала два километра пеша, после е чакала автобуса под жаркото юлско слънце... Какво можеше да стане само!

— Ти не бива да ми се караш Руди — прошепна госпожа Виланд, — прекалено стара съм за това. И няма защо да мълчиш, нито да се мръщиш така.

— Не е трябвало да изминавате този дълъг път — започна строго доктор Бринкман и веднага омекна, продължи приятелски. — Но щом вече сте тук, аз бих желал да останете няколко дни. Ще си починете, ще направим някои изследвания.

— Не можеш ли да спреш сърцебиенето? — погледна го с надежда тя и пипна тила си, потърси артерията там. — Доктор Герке го направи и веднага ми олекна.

— Мисля, че и доктор Герке щеше да предложи да останете — усмихна се мило другият лекар. — Трябва да останете, иначе подобрението няма да е трайно.

Старицата срамежливо го погледна и някак колебливо каза:

— Не се обиждай, Руди, но младият лекар много ми хареса. Имам доверие в него.

— На мен също ми харесва. Той е отличен хирург.

— И лекар също — добави убедено госпожа Виланд, — много добър лекар. — Не искам да те лъжа, той също ми каза, че трябва да остана.

Въздухът отново не ѝ достигаше, кокалестите ръце се свиваха и отпущаха. Беше мъчително да се гледа как страда. Но тя искаше да говори.

— Аз му казах... На доктор Герке... Аз съм само една стара жена, не искам да лежа в болница... Освен ако... — Гледаше изпитателно доктор Бринкман над златната рамка на очилата, изтъняла

с годините и чакаше отговор. — Все пак не съм чак толкова болна или...

— Разбира се, че не сте! — увери я доктор Бринкман.

Кризата бавно отминаваше, задушавашите пристъпи изчезваха. Андреа изпитваше огромно съчувствие към старата жена. Хубаво беше да остане в болница, но това не бе абсолютно необходимо. Щом мисълта, че ще лежи в болница я вълнуваше повече, щом това я притесняваше... То щеше да се отрази на състоянието ѝ. Не, май щеше да е по-добре тя да полежи в дома си.

— Няма да остана тук — заяви старицата.

Доктор Бринкман прие спокойно поражението.

— Добре, госпожо Виланд — каза нежно. — Знаете ли какво ще направя? Ще ви прегледам основно, ще ви предпиша едно хубаво лекарство, а после сестра Андреа ще ви откара вкъщи с моята кола. А когато доктор Герке се върне, ще го накарам веднага да ви посети.

Това беше най-хубавото нещо, което Андреа чу през целия ден. Доктор Бринкман даде още един пример за лекарска и човешка етика. Чудесно бе да се работи в неговата болница!

Семейство Виланд притежаваха няколко декара изпосталяла земя, от която едва ли можеше да се живее, тя просто не даваше плод. Иначе околността беше много красива и Андреа каза това на старата жена, докато забиваше от „новата улица“, както я наричаше госпожа Виланд, по една неравна, камениста пресечка.

— Макс много би се радвал да го чуе — усмихна се старата жена. — Той толкова обичаше родното си място.

Андреа не проговори повече. Всяко припомняне за нелепата смърт на Макс Виланд ѝ причиняваше болка, а как ли се чувстваше старицата? Но когато след един остър завой видя малката къщичка, възторжено ахна:

— Колко е хубава, госпожо Виланд!

— Макс я построи — каза прстичко жената и лицето ѝ изведнъж се разведри. — Беше през лятото, преди да се оженим.

— Зная — отрони тихо девойката. — Доктор Герке ми каза.

Госпожа Виланд я погледна с добрите си очи и гласът ѝ звучеше по-силно и уверено, отколкото в болницата.

— Този млад човек много ми харесва! Прилича по нещо на Руди, на доктор Бринкман. Той знае — прошепна след къса, стеснителна

пауза, — да, той знае за човешкото тяло повече, отколкото пише в книгите. Чувства го с ръцете си, с душата си...

Странно, но кръвта нахлу в главата на Андреа и оцвети в аленочервено бузите й...

Тя побърза да изскочи от колата, да помогне на госпожа Виланд. Нямаше никаква причина да се изчервява, старата дама беше доловила неговия природен дар, каза само, че доктор Герке знае интуитивно повече, отколкото е написано в учебниците. Но защо старческите очи се взираха така в нея? Какво търсеха?

— И на теб ти харесва, детето ми... нали?

— Естествено — отговори сухо Андреа. — Той е добър лекар и ние имаме голяма нужда от такъв като него. Искам да кажа болницата на Рудолф Бринкман.

— Нямах предвид това — кокалестите пръсти се впиха в ръката на девойката, тялото бавно се надигна. — Не, изобщо не помислих за болницата... Лицето ви е червено като роза...

Андреа смутено се усмихна. Нямаше подходящ отговор, а и старицата моментално се затвори в себе си, върна се дистанцията между пациент и медицинска сестра.

Едно петнисто куче, чиято порода изглеждаше съвсем неизвестна, завъртя опашка край тях, последва ги в къщата. Госпожа Виланд се насочи към люлеещия стол до прозореца, кучето се настани в краката й. Явно това беше любимото им място.

— Принц тъгува — отрони жената. — Макс много му липсва.

И на тези думи нямаше отговор. Андреа само кимна, а госпожа Виланд унесено продължи:

— Той и Макс винаги се разхождаха заедно, само двамата...

Ръката й галеше нежно главата на животното. Андреа също потърка козината му и Принц удари опашка по пода.

— Хубав е... Красиво куче...

— Трябваше да го видите като млад.

Девойката се разсмя. После хвана тънката китка.

— Принц си е добре. Нека да видим сега как е вашият пулс.

— О, струва ми се доста по-добре...

Така беше. Нямаше го неравномерният, забързан ритъм, ударите се усещаха по-бавни, успокояващо постоянни.

— Това диги... дигитално чудо е по-добро от чая с шикалки.

Андреа изненадано я погледна. Старицата се запъна малко при произнасяне името на лекарството, но не това я учуди, не фактът, че е запомнила думите на доктор Бринкман.

— Какво казахте?

— Не сте ли чували за чай от шикалки?

— Не. Звучи ми съвсем непознато.

Госпожа Виланд поклати недоверчиво глава.

— Знам го още от баба си. Тя казваше, че този чай е полезен за нервни хора. Вземат се пресни шикалки, мачкат се, докато пуснат сок и после се варят. Чаят е много горчив... Б-р-р-р, няма значение колко захар ще му сложите, той все си горчи. Аз имам, набрах си малко... Трябваше ли... трябваше ли да кажа на доктор Бринкман, че съм пила чай от шикалки?

Изглеждаше трогателно безпомощна със смръщеното си лице при спомена за горчивия вкус и с вината, зараждаща се в очите ѝ.

— Сигурно щеше да му е интересно да чуе за вашето лекарство — успокои я девойката, — но не пречи, няма значение, че забравихте да го споменете.

Не беше така. Веднага щеше да съобщи на доктор Бринкман, още щом се върне в болницата. Домашните средства за лечение, познати на старите хора, не бяха за пренебрегване. Андреа знаеше, че Рудолф Бринкман се интересува от тях, знаеше също, че те са основна съставка за много от съвременните лекарства. Но чай от шикалки, последван от дигитална инжекция... това беше... Лекарят бе приложил своето средство, без да знае нищо за импровизираната терапия и кой можеше да каже как всъщност действа отварата?

Тя продължаваше да мисли за чая на госпожа Виланд и в болницата. Остана по-дълго при старицата, не си тръгна, докато не се увери, че сърцето се е успокоило. Така беше предложил и доктор Бринкман. Жалко, че не го видя веднага. Минаваше девет часа, когато поиска да я свържат със „старата къща“. Телефонистката ѝ каза, че докторът не е там, попита спешно ли е, предложи да я свърже с дома му. Минута след това вече докладваше: госпожа Виланд била по-добре, пулсът се нормализирал, но чаят от шикалки...

Лекарят посрещна историята с весел, непринуден смях. Андреа се беше постарала да научи колкото се може повече за прословутия чай

и изреждаше задъхано подробностите. Но страхът все пак прозираше зад многото думи.

— Не съм изненадан — смееше се доктор Бринкман, — никак не съм изненадан! Ако има на какво да се чудя, то е на решението ѝ да дойде до болницата. Явно е била много впечатлена от доктор Герке, щом е пренебрегнала изпитаното средство. При по-възрастните хора на село е така, държат повече на собствените си методи на лечение, отколкото на нашите. Трябва да призная, че някои от тях съвсем не са лоши...

Но чай от шикалки? Спада ли и той към тях?

— Има го в старите книги с рецепти, сестра Андреа. Убеден съм, че моят пращядо би се заклел в силата на лечебното му въздействие.

— Госпожа Виланд не се кълне — въздъхна с облекчение Андреа. — Каза ми, че дигиталните инжекции са по-добри.

— Чудесно! — зарадва се лекарят. — Най-после и тя да ни признае. Не се безпокойте, сестра Андреа. Лека нощ и благодаря.

Андреа бавно остави слушалката.

— Пфу, чай от шикалки! — сбърчи нос сестра Ренате, която дежуреше в приемната. — Кой знае колко е противен?

— Не се бойте, трудно ще се върне в употреба, прекалено е горчив...

— Само не ми казвайте, че сте го опитали!

— Да — засмя се девойката и без да погледне за реакцията от думите си, забърза към асансьора.

Времето за вечерни посещения беше изтекло и обстановката постепенно се успокояваше. Наистина още имаше движение — в стаите светеше, сестрите бързаха по коридорите със своите таблички с лекарства за през нощта, с чаши мляко или подлоги. Но треската от деня беше отлетяла. Андреа обичаше тези часове на затишие. Дори понякога си мислеше, че ако не работеше като операционна сестра, ако не се вживяваше толкова в работата си, би предпочела нощните дежурства.

Да, спокойствието на вечерния час беше много приятно. Освен това можеше да види и Том...

Той седеше облегнат на възглавниците, делово изправен и преглеждаше документи. Леглото бе покрито с разпръснати листове

хартия. Андреа се наведе към лицето му, дари го с една бърза, лека целувка.

— На човек му се налага да те чака доста дълго — промърмори той.

— Казах ти, че ще отнеме известно време...

— Но не ме предупреди, че ще е половината нощ.

— Не се сърди, мили — усмихна се девойката, — само девет часа е. И госпожа Виланд е добре.

Том размаха куп документи.

— А мен ме радва това!

Изглеждаше смешно недоволен. Тя разчисти местенце сред хаоса от документи и хелиографски копия, седна на ръба на леглото и нежно го погледна.

— Тя е една нещастна и самотна старица. Том...

— Няма ли съсед?

— О, Том, моля те!

— Въпросът е сериозен, Андреа. Има много възрастни, самотни и болни хора и ти не можеш вечно да носиш отговорност за тях.

— Аз съм медицинска сестра. Том. Аз...

Той я притегли към себе си.

— Нека да не се караме сега, мила, не точно сега. Така копнеех за теб и времето ми се стори много дълго.

— Том, недей...

Гледаше към съседното легло. Пациентът със съмнение за апандисит, който ги уверяваше весело, че спи дълбоко или гледаше нощния пейзаж, беше изписан. Новият — едно младо момче, което трябваше да бъде оперирано на следващия ден, лежеше обърнато към стената и не помръдваше.

— Няма да ни чуе, не се безпокой — прошепна Том. — Страхуваше се много от операцията и преди малко му дадоха таблетка. Така здраво е заспал, че дори и шумна кавга няма да го събуди. Господи, Андреа! Обичам те и не искам да те дяля, не можеш ли да разбереш, скъпа?

— Опитвам се. Том, но...

Устните му докоснаха нейните, после натискът стана по-груб. Властен и гневен. И думите му изразяваха същото:

— Не те разбирам, скъпа! Обичам те, желая те, искам да създам семейство с теб. Ти също казваш, че ме обичаш, въпреки това за теб аз съм на второ място.

— Том, моля те! — изплака девойката.

Ръцете му бяха безмилостни, притискаха я здраво, устата пак потърси нейната. Точно тогава от сестринската стая се разнесе телефонен звън. Тя понечи да се изтръгне от обятията му.

— Виждаш ли — каза рязко той, — точно това имах предвид! Аз говоря за любовта, за бъдещето ни, а проклетият телефон...

Не беше само телефонът, който му попречи да довърши. Сестра Хана застана на прага.

— Съжалявам, господин Рудемахер — обърна се към разгневения млад мъж, — съжалявам, че попречих, но сестра Андреа трябва да отиде веднага в операционната. Имало е сбиване и един от героите е ранен с нож.

Андреа стана.

— Благодаря, сестра Хана — погледна колежката си и бързо целуна годеника си. — Лека нощ, мили.

Той не откликна. Посегна демонстративно към листовете си, нагласи подложката за писане и процеди:

— Поздрави инструменталната си маса от мен! Тя ти е...

Андреа избяга от стаята. Знаеше какво щеше да каже. Беше жестоко наранена, обидена, ядосваше се на Том и то толкова, че ѝ се искаше да заплаче, едва се сдържаше.

Люси Фишер, извикана по спешност, вече се подготвяше. Андреа жулеше настървено ръцете си, изливаше яда си върху тях.

— Знаеш ли — бърбеше Люси, — когато дойдох, той беше в рентгеновото отделение. Не попитах какво се е случило. Страхувах се. Нали знаеш какво се говореше, как бяха настроени хората... Предполагам, че някой не е изтърпял присъствието на Донер в кръчмата и е кипнал. Всъщност боят започнал още с влизането му.

— Къде е ранен? — попита през рамо Андреа и сложи ръцете си под силната струя вода.

— Един от санитарите ми каза, че ножът е пробил дебелото черво.

— Бедният дявол! Пожарът е бил просто един нещастен случай... Защо не го оставят на мира?

— Ти си мислиш така. В града нещата не са затихнали. Изглежда има хора, които считат Донер за злостен подпалвач. Донер не е от кротките, а този с ножа... той сигурно е бил приятел на Ралф Гротегут...

Люси бързаше за операционната. А и нищо друго не знаеше. Останала сама, Андреа отново помисли за Том, за неприятното сбиване. Да, напълно възможно беше някой от малкото приятели на Гротегут да е загубил самообладание. Произшествието не можеше да се забрави лесно. Споровете продължаваха и все още не се знаеше окончателно дали няма човек, който да е видял, че Донер се връща в склада, както не се твърдеше със сигурност, че е напуснал строежа. Нищо не беше сигурно, но човекът беше пострадал. Не, нямаше да мисли за Ралф Гротегут, нито за фабриката Рудемахер, нито за Том Рудемахер...

— Готова ли си? — попита Люси и отвори едно стерилно пакетче, помогна ѝ да си избърше ръцете. — Видях го, слагат му упойка. Изглежда доста зле.

Люси стоеше с разтворения халат пред нея и Андреа пъкна ръце, обърна се с гръб, за да може приятелката ѝ да завърже връзките. Това беше част от нейните задължения, бе свикнала с него и то не ѝ пречеше да споделя новите подробности, които беше успяла да узнае.

— Трябва да е било страшно сбиване. Наистина е започнало в кръчмата. После някой се намесил и възстановил реда. Донер излязъл. Намерили се няколко мъже, които го последвали. И навън всичко започнало пак. Изобщо не се знае кой е извадил ножа.

— А свадата? Знае ли се поне това — кой е предизвикал скарването, боя?

— О, това е известно на всички! Донер! Бил е пиан, както обикновено, това добавям аз. — Люси задържа ръкавицата отворена, погледна как Андреа пъкна ръката си и възбудено зашепна: — Ужасно било, когато го обърнали, ножът стърчал, забит в плътта му. Обикновен, евтин нож, каквито се продават с дузини и то навсякъде. Каза ми го един от санитарите.

Андреа трепна, усети как нещо в стомаха ѝ се стяга и това чувство не я напусна и пред нейната маса с инструменти. Подреждаше

ги, проверяваше за последен път дали всичко е на мястото си и опитваше да забрави думите на Люси. Искаше да освободи съзнанието си от всичко, което би могло да ѝ пречи по време на операцията.

Но я очакваше нова изненада. От умивалнята излезе доктор Герке. Той моментално разбра колко е стресната и доволно се ухили. Държеше ръцете си разперени, встрани от тялото си и приличаше на щъркел.

— Две минути след обаждането ви по телефона, аз вече звънях на вратата на доктор Бринкман. Чудесно съвпадение, нали?

Люси разпери зеления халат и лукаво намигна. После се зае с ръкавиците, маската, с всичко, което беше нейно задължение.

— Крайно време бе да дойдете, господин докторе — обади се след време Андреа. — Госпожа Виланд спешно се нуждае от вас.

— Знам — лицето на доктор Герке стана сериозно. — Бринкман ми каза.

Андреа почувства как отново се изчервява. Посегна за халата, хвана го с привично движение за вратната извивка, така че лекарят да се вмъкне, без да наруши стерилността на ръцете си и остави Люси да завързва връзките. Тя трябваше да се занимава с ръкавиците. Рутинна операция, но ръцете ѝ кой знае защо трепереха.

— Моля, господин докторе — каза с подчертано официален тон.

— Благодаря — отговори по същия начин младият лекар.

Точно в този момент вратите се отвориха и санитарите вкараха количката с упоения пациент, апаратите за наркоза. Люси изтича да им помогне и това даде възможност на доктор Герке да прошепне заговорнически:

— Огледах го долу в приемната. Някой добре се е постарал и ни е изправил пред една доста неприятна задача за разрешаване.

„Неприятната задача“ представляваше дълбока прорезна рана в долната част на корема. Карл Донер беше сериозно ранен и нямаше как, дължината на среза трябваше да се увеличи, за да могат хирурзите добре да огледат вътрешните увреждания.

Положението не изглеждаше добро. Доктор Бринкман ядно изруга:

— Това е то! Рязнали са го добре, два сантиметра срез, но ще имаме късмет, ако не са засегнати мезентериума^[1] или сляпото черво... Отвратително! Щипци, сестра Андреа!

Доктор Герке вече работеше със своите инструменти, задържаше отвора на стомашната стена в определено положение. Андреа подаде скалпела.

— Да-а, дупка на мезентериума — процеди доктор Бринкман. — Все пак и нещастникът, и ние имаме късмет, че не е с надлъжно разположение.

Андреа си помисли за пиянството на Карл Донер, за това как бързо ще изтрезнее, ако може да се види в този момент. Не му съчувстваше, случваше ѝ се за първи път, но не понасяше пияниците.

— Знае ли господин Рудемахер за станалото? — обърна се към Андреа доктор Бринкман.

— Разбра само, че някой е наранен при сбиване с ножове. Чу го от сестра Хана, която ме повика. Няма представа кой е раненият.

— Добре, това е добре. Той взема нещата прекалено навътре.

Андреа кимна, но доктор Бринкман, наведен над пострадалия и съсредоточен върху раната, не забеляза мълчаливия жест. А нейните устни пак пресъхнаха. Том също трябваше да се разбере. Съвсем естествено беше да се тревожи и притеснява, че лежи в болница, когато присъствието му на строежа е толкова наложително. Но това съвсем не му даваше право да изкарва раздражението си на показ, да критикува нейната професия и всеотдайността, с която и се посвещаваше.

Сега обаче трябваше да внимава, да мисли само за задълженията си в момента За Том... за нея и Том, щеше да разсъждава по-късно.

— Какви са показанията, госпожа Леман?

— Кръвно налягане, дишане и пулс, всичко е в нормата — докладва анестезиоложката.

— Добре, да-а, добре...

Андреа беше свикнала с навика на доктор Бринкман да проточва и повтаря думите. Гледаше как опитните му пръсти шият раната, как оставят една малка цепнатина и част от червото. Знаеше какво чака доктор Бринкман — искаше да се убеди, че няма засегнат кръвоносен съд, дали няма да настъпи характерното за такива случаи оцветяване на органа.

— Карл Донер трудно би се съгласил с мен — доктор Герке използва паузата за кратък коментар, — но аз мисля, че имаше шанс да прескочи трапа.

— И този, който го е намушкарал също — допълни доктор Бринкман. — Едно обвинение за телесна повреда е нищо в сравнение с такова за смъртоносно нараняване.

— Или убийство.

— Е, чак дотам не вярвам да се стигне. Не е било предумишлено. Донер е известен скандалджия. Долу ми казаха, че той е предизвикал сбиването. Казал, че Ралф Гротегут си е получил заслуженото. Добавил, че той просто бил свиня. Не че хората обичаха Гротегут, но нали знаете за умрелите не се говори така. Да-а, мисля, че можем да върнем червото на място и да привършваме.

Посивелият хирург се изправи бавно. Андреа погледна измореното му лице и усети жал в сърцето си. Този човек работеше прекомерно. А всичко останало се вършеше в пълен синхрон. Ръцете на двамата хирурзи сякаш се ръководеха от един мозък. Нямаше нужда от напомняне или излишни обяснения. Девойката подаваше инструментите, преди да са ги поискали. Тя също чудесно си знаеше работата, но много щеше да се изненада, ако ѝ кажеха, че нейните ръце са третото звено в този чудесен екип. „Те са не само надарени хирурзи — мислеше възхитено, — те имат някакво духовно родство помежду си! Госпожа Виланд правилно е разбрала. Уважават се, зачитат и човека под ножа, неговото достойнство и право да е жив...“

Изведнъж осъзна, че се усмихва под маската. Как ли щеше да реагира Том на такива разсъждения, какво щеше да каже? Сигурно, че отдава прекалено голямо значение на работата на хирурга, на собствената си работа... А можеше да добави, че не го обича достатъчно... Смешна ревност. Но в живота, който той планираше за двамата, нямаше място за професията на медицинска сестра, това беше ясно. Колко пъти се бе опитвала да му каже, че обича професията си, че иска да работи, поне още малко, на непълен работен ден. Молеше го, обясняваше по възможно най-мекия начин мотивите си. Том оставаше непреклонен, не желаше да отстъпи.

— Конец — поиска доктор Бринкман.

— Конец — повтори твърдо Андреа и подаде иглата.

Раната бавно се затваряше. Черните копринени шевове приличаха на траверси на релсов път. Глупаво сравнение... Доктор Бринкман беше явно доволен от работата си, а шевовете щяха да се махнат.

— Готово! — обяви хирургът и погледна към по-младия си колега. — Бих желал да чуя какво ще каже Йозеф Герке за това.

Рихард Герке поклати глава, сините му очи се смееха.

— Мисля, че на чичо Йозеф не му се налага да шие пациенти след кръчмарско сбиване. Подобни операции са рядкост в неговата практика. Но това е една чиста работа и той щеше да е доволен.

Андреа видя весели искрици и в очите на доктор Бринкман.

— Не знаех, че е толкова издигнат. Докато двамата с него бяхме асистенти, често ни се налагаше да се занимаваме точно с такива пациенти. Особено в събота вечер.

Операцията беше приключила. По-възрастният мъж свали маската, премига срещу светлината и подкани по-младия:

— Можете да се върнете у дома, доктор Герке. В хладилника все ще се намери с какво да се подкрепите, струва ми се, че е останало парче шунка. Подкрепете се, починете, аз ще остана при пациента.

— Това е най-лесното — възрази доктор Герке и също свали маската си, — но не съм съгласен с вас. Вие ще трябва да станете много рано утре, били сте цял ден тук, в болницата, и повече се нуждаете от почивка. Какво ще кажете — очите му се насочиха към девойката, — ако склоня сестра Андреа да ни направи първо кафе, а след това да решим кой да остане.

Сърцето на Андреа подскочи. Тя също трябваше да става много рано, но всичко друго изведнъж загуби значение. Както и това, че Том я беше наранил жестоко. Усмиваше се. Беше готова на всичко, за да остане още малко в компанията на двамата хирурзи! И съвсем спонтанно попита:

— Не искате ли и сандвичи, господин докторе?

Този път смехът на доктор Бринкман не я смути...

---

[1] Мезентериум — булото, което прикрепя червата към задната стена на корема — Б.пр. ↑

6.

Ясният слънчев ден и присъствието на доктор Герке повлияха благотворно на настроението на Том, Беше забравил думите си и весело се смееше.

— Стига толкова — каза през смях. — Тичай да се преоблечеш, съкровище! Бих желал да поговоря на четири очи с доктор Герке. Симпатичен ми е и трябва да го предупредя, че ти можеш да го вържеш за тази болница за вечни времена, ако не внимава.

Андреа не прие шегата, потисна раздразнението си.

— Нима е толкова лошо? — попита небрежно, целуна го бегло по бузата. — Добре, няма да спорим. Бъди един прилежен пациент.

— Казано с други думи, уважаеми доктор Герке — ухили се Том, — аз трябва да прибера изчисленията и чертежите и да се държа като болен.

Лекарят само се усмихна, не пожела да се намеси в кратката словесна престрелка.

— Ще се пригответе ли за двадесет минути, сестра Андреа? — попита кротко.

— Разбира се! — трепна девойката. — Не ми трябва толкова време...

Доктор Бринкман беше съдържал обещанието си. Предложението да се посети старицата в дома ѝ идваше от него. А Рихард Герке покани Андреа да го придружи. Но точно в този момент тя съжаляваше, че е приела поканата. Трябваше да откаже. За мъж като Том, който прекарваше живота си по строежите на фирма Рудемахер или учеше другите как да правят това, оставането на легло наистина беше едно изтезание. Нейното място бе при него, ако не е служебно заета. Точно сега не беше. Но се съгласи да разкарва доктор Герке, когото едва познаваше, из селата... И причината не беше само в госпожа Виланд.

Не, нямаше да мисли и за това. Напоследък непрекъснато отлагаше разбора на мислите и чувствата си за по-подходящо време.

Не беше най-правилното разрешение, но просто не искаше да мисли, нито да стои при Том и да спори с него за професията си.

Имаше двадесет минути на разположение. Две да прекоси улицата. Останалите за тоалета. Тя взе душ. Огледа семплия си гардероб и посегна към една бяла ленена рокля, която беше купила през пролетта. През един от редките си свободни дни, когато отиде с Елен файфер, годеницата на доктор Харден, в областния център.

Семплата, прекрасно ушита рокля, подчертаваше стройната ѝ фигура. Сама се хареса и продължи да се радва на образа си в огледалото, докато закопчаваше малката златка значка на медицинска сестра на ревера. Да, роклята беше много хубава. Огледалото я убеждаваше в това за пореден път. Никак, ама никак, не приличаше на сестринската униформа! А Том постоянно твърдеше именно това... Не обичаше бялата ѝ рокля.

Защо всъщност се заяждаше с Том? Той си имаше своите недостатъци, но тя го обичаше такъв, какъвто е...

Когато сребрилата спортна кола на доктор Герке спря пред главния вход, тя вече беше там. Чакаше.

Сините очи оцениха роклята ѝ, изразиха неподправено възхищение.

— Много се радвам, че ще дойдете с мен.

Тя се засмя. Прие да я настанят като дама, почака да потеглят.

— Не мога да се сърдя на господин Рудемахер за предупреждението — въздъхна той, съзрял очакването в нейните очи. — Ако малко се постараете, бихте могли да ме убедите почти във всичко.

Девојката смутено наведе очи, червенината издайнически обагри лицето ѝ.

— Том не уважава професията на медицинската сестра — призна с горчивина.

— Така ли? — подкачи я той. — Мисля, че се касае за една определена медицинска сестра.

— За него щеше да е по-добре, ако изобщо не бях такава — натъжи се Андреа. — Или най-малкото да не ми се налагаха извънредни дежурства... Всичко ще свърши, щом сключим брак...

Младият мъж хвърли към нея бърз, изпитателен поглед.

— С кое ще е свършено? — попита все още шеговито.

— С работата като медицинска сестра или с извънредните дежурства?

Андреа опита да се усмихне.

— Извинете ме. Не бих желала да ви занимавам с проблемите на Том, както и с моите. Искане ми се да кажа нещо весело и умно, да поддържам непринуден разговор, но днес просто не е такъв ден.

Усещаше се потисната и наистина не й се щеше да обсъждат отношенията им с Том. Не искаше да вижда и тази загриженост в очите на кавалера си.

Тя всъщност изчезна с едно мигване. Доктор Герке разбираше от намеци.

— Добре, изберете друга тема — съгласи се той. — Денят е толкова хубав, че никак не е трудно да сменим посоката... на разговора...

— Знаете ли, много се радвам, че решихте да останете тук — въздъхна Андреа и се облегна на меката седалка, настани се удобно. — Болницата се нуждае от вас.

— А-а... Това ли е единствената причина за радостта ви? Само заради болницата ли се радвате?

— Н-не, не — заекна тя. — Съвсем не е така...

— Е, това звучи малко по-добре...

Мъжът до нея не я притисна с повече въпроси. Деликатно избегна и темата Том, макар духът му да витаеше край тях. Това беше хубаво. Не биваше да говори за неприязънта на Том към работата й. Това си бе техен общ проблем, неин и на Том, и само те можеха да го разрешат, да направят един или друг компромис. Трябваше да го направят, ако искаха да са щастливи заедно. А ако не успеяха, тогава...

Компромиси! Те се изискваха единствено от нея и доскоро тя беше съгласна да ги направи. Но защо се появи съмнението? Защо се терзаеше толкова, бунтуваше се срещу решението му?

Пътуваха дълго. И независимо от това, че мисълта за Том не я оставяше, събуждаше неясни угризения, това все пак беше едно много приятно пътуване. Блестящи бели облаци бавно плуваха в дълбокото синьо небе, непрекъснато променяха формата си. Вятърът, на който Андреа с удоволствие подлагаше лице, беше необикновено освежаващ за края на юли, слънцето нежно я галеше с лъчите си.

Доктор Герке предпочете да говори за себе си. Каза ѝ, че Рудолф Бринкман го приютил, поканил го да се настани в жилището му, докато си намери квартира. Мечтаел за малка самостоятелна къщичка или поне за по-обширна квартира, защото по време на следването си обитавал една мизерна по размери стаичка и получил фобия от тесни пространства. Сподели с нея, че известният чичо от Щутгарт много се зарадвал на решението да остане в болницата на Рудолф Бринкман. Не го изразил гласно, но по всичко си личало, че е доволен.

— А баща ви? — не се сдържа Андреа. — Какво мисли баща ви?

— Баща ми сметна, че съм полудял — ухили се той. — Кой знае, може наистина да съм полудял... Практиката на баща ми е много добре разработена. Името Герке се тачи и пациентите залагат на него. Според него има случаи, когато болните го изчакват да се прибере от обиколките си, не се обръщат към другия лекар и обикновено го вдигат посред нощ.

Андреа се засмя.

— Но той уважи избора ми — съобщи важно младият лекар и чак тогава се усмихна. — Няма да се учудя, ако след някой ден пристигне, за да огледа обстановката.

— Но това ще е чудесно!

— О, и аз мисля така! Тук има няколко човека, с които той би искал да се запознае. Аз... аз също...

Андреа сведе очи. Сърцето ѝ пак заби учестено. „По дяволите, Андреа Ноеле! — скара се на себе си. — Стегни се! Какви глупости се каниш да извършиш? Ти си опитна операционна сестра, а не екзалтирана тинейджерка, която за първи път излиза с кола и с един добре изглеждащ млад мъж...“

— Да-а, щом така и така заговорихме за хората тук, бих искал да ви кажа, че вашият Том е много свестен мъж.

— Да, такъв е — съгласи се тя и не можа да овладее треперещия си глас.

Показа с ръка посоката, където трябваше да завият, за да излязат на „новата“ улица и потъна в мълчание.

— Наистина е свестен — повтори упорито доктор Герке. — Той предвижда да построи едно ново крило, да помогне в назначаването на още хора. Но вие сигурно вече сте информирана.

Гледаше я изпитателно и червенината пак плъзна по лицето ѝ. Беше безкрайно изненадана и честно си призна, че не знае нищо.

— Замисълът е грандиозен! Компанията Рудемахер е част от общината и ще расте заедно с нея. Том много добре е разбрал как да стане това. Ще строи болници, училища, други общински сгради. Това създава престиж, освен това привлича и други индустриалци. А аз се радвам, че точно господин Рудемахер ще е първият, който разширява болницата.

— Няма да е лесно.

— Това му казах и аз. Особено до намирането и подбирането на добър персонал. Кой специалист ще пожелае да работи в болницата на едно забутано малко градче? Със или без ново крило, въпреки че името на доктор Бринкман е известно, ще бъде много трудно да се наемат нови кадри. Истински добри имам предвид.

Андреа не попита какво е отговорил Том. Изобщо нямаше защо да пита! Томас Рудемахер би гледал с добро око на всяка сестра от болницата на Бринкман или което и да е друго здравно заведение, която се остави да я завербуват и се съгласи да живее в малкото градче — стига, разбира се, да не се казва Андреа Ноеле... или госпожа Андреа Рудемахер след няколко месеца.

— Посъветвах го да обсъди всичко това с Бринкман — въздъхна доктор Герке. — Идеята е прекалено хубава, за да се отлага във времето.

На същото мнение беше и Андреа. Но защо Том не бе споделил с нея, защо? То би трябвало да има представа колко щастлива щеше да е, как щеше да реагира, да се радва...

Къщата изникна внезапно пред очите им и девойката посочи дребната фигурка на верандата.

— Госпожа Виланд сякаш ни чака. Ето я, седи на любимия си люлеещ стол.

— О, ако имаше повече хора, които да седят пред домовете си така, уверявам ви, че нервните стресове ще са много по-малко!

Той спря колата, огледа се.

— Хубаво е, но... Тя наистина ли смята да остане да живее тук?

Андреа се разсмя.

— Съмнявам се, че може да бъде преместена, дори и със сила.

— Старата дама е умна жена — поклати глава младият лекар. — В известно отношение това е най-добрата терапия. Ще се премести, но ще вземе и мъката със себе си, ще се затвори в черупката си, ще страда повече. Тук всичко ѝ е познато, тук е прекарала най-щастливите дни в живота си и всичко ѝ напомня за нейния Макс. А тези спомени са хубави...

Нещо в откровението не му хареса и той побърза да се измъкне от колата. Андреа не разбра какво точно промърмори, беше свързано с теориите, които в случая са излишни и които трябва да се забравят. И кой знае защо не я изчака, грабна лекарската си чанта и тръгна към къщата. Тя чу веселия възглас:

— Добър ден, госпожа Виланд! Сестра Андреа ми каза, че вече сте по-добре, но на мен ми се иска да се уверя лично. Е, как е сърцето, мила госпожо?

Андреа не бързаше да се намеси. Той беше хирург и бе решил да не върви по стъпките на баща си, но изглежда в него имаше заложено нещо и от бащата, от практикуващия лекар. Приятелското съчувствие, сърдечността и интереса към пациентите бяха искрени. Девойката се възхищаваше от това отношение, мислеше си, че трябва да вземе пример, че подобно чувство трябва да притежава всеки лекар или медицинска сестра, независимо от това къде работи — дали в голяма модерна клиника или в селска амбулатория. Всъщност това беше любов към ближния и би трябвало да е присъщо на всеки човек, не само на здравните работници. Всеки мъж, всяка жена трябва да следват повелите на тази любов и да я изразяват както могат. Том Рудемахер също... Можеше да се поучи от доктор Рихард Герке.

Защо се връщаше пак на Том? Защо сравняваше? Не проявяваше ли несправедливост? Нали той искаше да изгради още едно, ново крило за болницата. „Ах, Том! Толкова ми се иска да ти помогна! Толкова ми се иска да те обичам!“ Но нали го обичаше...

7.

Още от първия ден, когато работиха заедно, Андреа беше открила необикновената сръчност на доктор Герке, деликатността, с която дългите пръсти държаха скалпела, режеха, шиеха. Последвалите седмици на съвместна работа затвърдиха убеждението ѝ, че той е роден хирург. Не само заради наученото в университета. Имаше нещо, дарено от природата. Но не само това. И друго я впечатляваше. Доктор Герке притежаваше нещо повече от необикновена сръчност. Наистина той водеше скалпела сякаш беше роден с това умение, сякаш Всевишния направляваше ръката му, но не беше само това. Доктор Герке притежаваше неизчерпаем запас от сърдечност, от любов към хората. Той бързо се сработи с всички от екипа, все едно че са заедно от години, не от броени дни. Не, и това не обясняваше изчерпателно тайната на неговия успех. Удивително беше доверието, което пациентите изпитваха към него, което той пробуждаше още от първите разговори. Удивително беше, че всички приемаха и одобряваха новите методи на лечение, които той прилагаше. Без никакви съмнения, без присъщия консерватизъм...

Той сякаш не съзнаваше какво носи в себе си. Но останалите, с които работеше, безпогрешно усещаха, че този човек би бил приет с радост и в най-прочутите клиники. Беше невероятен късмет, че той работеше в тяхната болница. Доктор Бринкман го разбра още първата вечер, при първата операция. Тогава той асистираше безупречно и Том Рудемахер трябваше да е много благодарен за навременната помощ. Включи се съвсем естествено и при работата с другите пострадали от пожара. Не само оперираше, а и превързваше, почистваше рани, мереше кръвно, обясняваше, успокояваше. Той, външният човек, който уж случайно беше минал през градчето в деня на катастрофата. Така мислеха всички — доктор Харден, Люси Фишер, дори и... Том. Смешно беше. Когато го изписваха, той се нарече „Президент на клуба на пациентите на доктор Герке“, а това означаваше протегнатата ръка за приятелство.

Всичко това Андреа си мислеше, докато чакаше Том в новопостроената барака-канцелария. Той беше страшно зает, проблемите на строежа никнеха един след друг и се нуждаеха от разрешаване. Тя замечтано се усмихна — приятно бе, че Том се радва на оставането на доктор Герке почти колкото доктор Бринкман. Имаше нещо сходно в характерите им, в отдаването на работата. Том се възхищаваше от младия хирург, както и другият се възхищаваше от благородните му намерения да построи ново крило за болницата. Андреа би желала само едно — Том да не гледа така прозаично на начинанието. Беше ѝ обяснил: „За фирмата това е чудесна реклама и освен това ще намалим данъците, разходите по дарението в крайна сметка ще се окажат полезни...“

В крайна сметка за нея беше по-важно това, че ще има ново крило и нови хора, които да помагат на страдащите. Но ѝ се искаше и Том да го разбере, да не мисли само за фирмата, за данъците. Тя машинално се прозя, прикри устата си с ръка.

— Уморена ли си, Андреа? — попита Хорст Шулц, който се занимаваше с нещо на второто бюро в канцеларията.

— До смърт — призна тя.

— Том ми каза за снощната транспортна злополука. Трябва да е било ужасно.

— Наистина беше...

Само това каза. Премълча, че тази вечер ѝ бе донесла не само извънредна работа, но и неприятности...

Том я беше извел на вечеря. Седяха в ресторанта, когато чуха сирената на една от линейките. Андреа веднага се обади в болницата, попита имат ли нужда от нея. Разбира се, че имаха. Том се вбеси, но все пак я откара до болницата. После чака цели два часа, докато тя се освободи, тоест докато излезе за минутка, за да му каже, че сестра Елзе е наредила да остане при един от ранените. Том не можа да преглътне това, последното...

Денят също не беше лек. Случи се такъв, никой не го искаше. Операциите следваха една след друга, едва си поемаха дъх. И тя напусна болницата след четири часа. Изненадващо беше, че Том пак я чакаше. Искаше да отидат на строежа — това често се случваше напоследък — и да ѝ покаже докъде са стигнали със строителните работи. А тя беше капнала от умора. Първата ѝ мисъл бе да откаже...

Седеше в канцеларията му, чакаше и съжаляваше, че е приела поканата.

Имаше ли смисъл да идва? Още с пристигането им Том беше пресрещнат с неотложен въпрос от господин Ромесвинкел и веднага хукна към централното хале, което в бъдеще трябваше да приюти сложните инсталации и съоръжения, химическите лаборатории. Том явно смяташе, че Андреа разбира и споделя възторга му от неговата фабрика за полимерни изделия. Само че за нея всичко беше чуждо, един непознат свят.

— Мислиш ли, че Том ще се забави още дълго? — попита тя Хорст Шулц.

Той не вдигна глава, изуча още няколко числа на сметачната си машина и чак тогава отговори:

— Йохан — Андреа знаеше, че има предвид господин Ромесвинкел, — беше много разтревожен. Предварителните разчети или нещо в този смисъл не се оказали точни. Да-а, може да продължи още известно време.

Девојката дълбоко въздъхна.

— Хайде, утеши се — усмихна се Шулц. — Работното време свършва в пет часа, няма да чакаш дълго...

— Ако нещо наистина не е в ред, Том малко се съобразява с работното време — забеляза тя.

Точно така говореше и Том, когато тя работеше извънредно, когато се оплакваше от нейната работа! Хорст Шулц отмина забележката с мълчание, предпочете цифрите си.

Най-после Том се върна. Наведе се да я целуне, промърмори:

— Извини ме, съкровище!

— Няма защо — усмихна се Андреа. — Беше ми добре да стоя тук и да почивам.

— Е, значи си събрала сили за една инспекционна обиколка! — зарадва се той.

Точно това не беше успяла да направи, но тя послушно се изправи. Отвън се чуваха възбудени гласове. Някой сякаш нарочно оповести часа и поток от мъже се заточи край прословутия перфоратор. Андреа познаваше някои, отговаряше с усмивка на поздравите им. Нямаше година откакто беше започнала работа в

болницата, но вече се възприемаше като местен жител, чувстваше се като у дома си.

Питаше се дали и Том възприема така нещата. Не, за него строежът беше поредният обект, който трябваше да бъде завършен по-бързо, да дава печалба. Том бързаше, за да може той... тя... Щяха да се оженият през септември, да напуснат града...

За това изобщо не ѝ се мислеше!

„Инспекцията“ я притесни. Строителните работи бяха напреднали и то много. Том въодушевено говореше къде какво ще има и тя се правеше, че разбира, че вижда картината с построената фабрика, така както я вижда и той. Том не спираше да обяснява: ето там ще се издигат комините, представи си колко голяма и рационална ще е рампата, откъдето ще потеглят камионите с готовата продукция, знаеш ли какво чудо на техниката са последните съоръжения... Беше нейно задължение да слуша и ах, колко често трябваше да си напомня за това, да симулира интерес... Но защо се измъчваше така? Харесва ли или не тя се омъжваше за Том Рудемахер и заедно с него за компанията Рудемахер.

— Ти изобщо не ме слушаш! — упрекна я Том.

Андреа стисна ръката му, извини се.

— Тъкмо ти казвах, че щом снощи вечерята ни се провали, бихме могли да опитаме да я повторим тази вечер.

— Изморена съм, Том, изтощена съм напълно.

— Все пак трябва да хапнеш нещо.

— Най-много ми се иска да взема душ, да легна и да се скрия под одеялото от камилска вълна. Умирам за сън. Нека да е друг път, Том.

Той вдигна рамене и почти веднага избухна:

— Това е вечното ти оправдание. Господи, Андреа, кога ще поумнееш?

Девойката премълча. Не искаше да се кара с него, нямаше сили. Освен това той беше прав. А той веднага съжали за избухването си. Привлече я в прегръдките си, прошепна:

— Извини ме, скъпа и аз съм напрегнат. Зная, че всичко ще се нареди, щом се оженим и ти ще напуснеш този град като моя съпруга.
— Целувката му беше нежна, но не ѝ помогна. — Чудесно ще е, Андреа! — люлееше я в ръцете си. — Представи си, през пролетта ще

бъдем в Мексико! Баща ми смята, че трябва да построим филиал там... Какво по-хубаво от това? Не се ли радваш на пътешествието, Андреа?

Тя се насили да се усмихне. Радваше се и съзнаваше, че радостта ѝ е изкуствена, лъжлива. И целувката в този ден не ѝ носеше наслада.

Тя се изкъпа, но след това не се зави през глава с одеялото от камилска вълна. Душът прогони съня. Вместо леглото предпочете градината, голямата чиния с пилешка салата и чашата лимонада. Беше разтревожена, не се разбираше. Всяка друга не нейно място би подскочила от радост пред перспективата да види и поживее в Мексико. А тя... тя остана безразлична. Само при мисълта, че ще пътува и живее някъде като съпруга на Том, очарованието се губеше. А по-рано получаваше сърцебиене при всяко негово предложение, вълнуваше се, че ще открива света заедно с него...

— Не е ли рисковано да стоите сама в тъмното? И защо се храните навън?

Гласът я стресна. Не беше доловила стъпки, не беше усетила кога доктор Герке е застанал край нея.

— Ах, толкова често го правя! — отговори бодро тя. — И съвсем не страдам от липсата на компания! Не е и толкова тъмно.

— Но достатъчно тъмно, за да е опасно.

Тя се разсмя. Неговият страх я забавляваше, умората се беше стопила напълно.

— Живели сте прекалено дълго в големия град, господин докторе — подхвърли шеговито и посочи плетения стол до нея. — Седнете, моля. Мога да ви донеса чаша лимонада и пилешка салата. Само това умея да правя.

— Не, благодаря, аз току-що вечерях. Обожавам пилешката салата, но вече съм сит. Госпожа Майер, нали така се казва хазяйката ви, ми каза къде да ви намеря. Спомена, че обичате да седите вечер в градината.

— Не мога да си представя, че имате желание за разходка след такъв ден в операционната.

Младият мъж се ухили:

— Като изключим люлеещия се стол, разходките са любимия ми начин за почивка.

Андреа усети радостна възбуда.

— Това може да бъде предписано и на госпожа Виланд, нали?

— О, да! Тя е страхотно старо момиче!

На това нямаше какво да се отговори и Андреа довърши салатата си в мълчание. Младият мъж до нея извади лулата си. Пушеше рядко, в болницата почти не му оставаше време да се наслади на тютюна. Но вечерта беше прекрасна и той прилежно я натъпка.

— Да-а, и аз се уча от нея — каза замислено. — Баща ми казва, че лекарите трябва да се учат от пациентите, особено такива като мен. — Лулата му направи широк кръг, девойката видя как просветват искриците. — Странни думи, но съм ги запомнил — продължи той след кратка пауза. — Бях студент първи семестър и всички учебници ми изглеждаха като написани от Бога, трудно ми беше да му повярвам. Но думите запомних.

Запалката щракна отново и треперливото пламъче освети неговото слабо, загоряло от слънцето лице. Андреа мълчеше. Лулата най-после пое, ароматния дим се смеси с вечерния въздух и той доволно въздъхна.

— Все ми се струва, че възрастните хора, всеки поотделно, си имат своя собствена философия, свой собствен начин за постигане на вътрешен мир, житейска уравновесеност. Философията на госпожа Виланд се гради на това, че тя и Макс са били щастливи, че животът им, макар и труден, е бил един добър живот. За нея е истинска утеха, че беше с него до последния миг. Тези мисли ѝ помагат повече, много повече, от дигиталните инжекции. Признавам, че преди осем години нямаше да кажа подобно нещо, нямаше да допусна, че има нещо вярно в това. Младостта не се съобразява с такива работи.

— Младите хора смятат възрастните за глупаци — вметна закачливо Андреа.

— Младите хора имат много да учат, докато разберат обратното. Един поет е казал, че младите мислят старите за глупаци, но старите знаят кои са такива — младите.

Андреа весело се разсмя. Чувстваше се леко, свободно, с една дума прекрасно. Нещо, което отдавна не ѝ се беше случвало. И времето предразполагаше за подобни откровения. Топла, спокойна нощ и тишина, която се нарушаваше само от песента на щурците, от единичните крясъци на нощните птици. Но очарованието беше прекъснато изведнъж и то безмилостно. По улицата пропищяха гуми,

някаква кола профуча край градината, зави рязко и спря пред входа на болницата.

— Нещо става — скочи доктор Герке. — Такова спиране винаги е тревожно.

— Сигурно е родилка.

— Ах, да! — разсмя се доктор Герке. — Акушерите са още позле, от нас хирурзите искам да кажа. Ние поне можем, ако няма екстрени ситуации, да определяме кога ще оперираме. Но едно бебе няма понятие от нашия ред. То просто си решава, че трябва да се появи на белия свят и докторът винаги го посреща, на линия е. Искате ли да погледнем?

Пред входа на болницата беше спрян стар, очукан автомобил. Изглеждаше странно самотен. Пусто бе и в отделението за спешен прием, рентгена не работеше. Но количката на колелца я нямаше на обичайното ѝ място. Андреа кимна с глава в тази посока и доктор Герке разбра.

— Някой е качен възможно най-бързо горе — дръпна я за ръката той.

Тя кимна повторно. Асансьорната клетка се движеше нагоре. Трябваше да почакаат да се освободи. Само че сестра Хана тичаше към тях по стълбите.

— Слава Богу, че сте тук, господин докторе! — извика запъхтяно. — Слава Богу! Мислех, че жената ще роди, преди да успее да я кача горе. Нямала домашен лекар, няма ги нито доктор Харден, нито доктор Бринкман... Добре, че вие сте тук...

— Е, сега тя има лекар! — извика доктор Герке Вече от стълбите. — Хайде, Андреа!

Не я попита иска ли да присъства на раждането. Тичаше нагоре, прескачаше стъпалата и не пускаше ръката ѝ.

Бебето наистина не беше пожелало да чака. Втурнаха се в предродилната зала точно в мига, когато сестра Хана — беше се оказала по-умна и бе дочакала асансьора — поздравяваше майката.

— Едно красиво, силно момченце, мила моя!

Доктор Герке стисна ръката на девойката. И двамата бяха видели изплашения мъж отвън, който вероятно беше бащата, и двамата гледаха с блеснали очи как сестра Хана умело се справя с бебето. Държеше го за едното краче, вдигаше го високо, за да поеме въздух и

да изплаче. То не я накара да чака — нададе жизнерадостен рев, а на лицето на доктор Герке цъфна щастлива усмивка.

— Кой казва, че тук имало нужда от лекар? — попита шеговито, докато завързваше маската. — Вие чудесно сте се справили и без мен!

Жената, която приличаше на дете, измъчено се усмихна.

— Всичко наред ли е, господин докторе? Как е бебето?

— Чудесно бебе имате — увери я лекарят. — Ревът му подсказва прекрасно здраве. Не трябва да се тревожите за нищо. Сега ще си измия ръцете и ще се заема с вас. Сестра Хана няма да ви остави. Всичко мина, мила!

Сестра Хана спомена името на другата колежка. Сестра Ренате вече си миела ръцете и всеки миг щяла да бъде на разположение.

— Добре, добре — промърмори доктор Герке и помоли Андреа: — Съобщете на младия баща, кажете му, че всичко е наред и се върнете.

— Кажете му, че ние... че имаме син! — обади се жената.

Очите ѝ бяха пълни със сълзи. Изтощението, настъпилото облекчение, щастието, че е дарила живот, всичко това я караше да плаче. Животът идваше в мъки, носеше радост и всички жени плачеха. Това си мислеше девойката, докато отиваше да съобщи на щастливия баща.

И татковците реагираха почти по един и същ начин. Този също моментално се втурна към нея.

— Как е тя... Те... Какво е?

— Всичко мина, справиха се чудесно — съобщи радостно Андреа. — Имате син! Честито!

— Слава на Бога!

Девойката се разсмя. Този млад татко все още изглеждаше много изплашен.

— Господи! — простена той. — Повярвайте ми, сестра, но все едно, че раждах аз... Болките бяха ужасни, а Ели е толкова нежно създание. При това всичко се случи по-рано, отколкото очаквахме. Мислехме, че ще успеем да се устроим, да потърсим лекар, а вижте... как стана. Извинете ме, сестра, нямах намерение да ви измъчвам.

Беше се смутил ужасно. Засрами се от своята припряна, висока реч и замлъкна.

— Не ме измъчвате — успокой го Андреа. — Радвам се за сина ви и ви разбирам. Не сте оттук, нали?

— Не — махна с ръка младежът. — Но не сме съвсем на улицата. Имам братовчед тук, казва се Швайншнайдер, също като мен. Той ми писа за строежа тук и че мога да си намеря работа. Аз... аз исках Ели да остане вкъщи, докато се роди бебето и тогава да дойде... Но тя... ние сме женени само от година, Ели е едва на деветнадесет и се страхуваше да остане сама в това състояние. Затова тръгнахме заедно и...

— Е, тя вече не е сама — прекъсна тирадата му развеселената девойка. — Не ми се вярва вече да се страхува, няма и от какво. Не се тревожете, господин Щайншнайдер. Идете в чакалнята, ей там вдясно — махна с ръка. — Там има вестници, списания... Ще ви извикам, когато бъде възможно да видите жена си и вашия син.

— Но кога ще стане това? — таткото беше нетърпелив. — Много ли ще чакам?

— Не — поклати глава Андреа. — Сега няма да чакате дълго.

— Да разчитам ли на думите ви? Наистина ли Ели и бебето са добре?

— Разчитайте! — повтори през смях тя. — И моля ви престанете да се тревожите. Не чухте ли как плаче вашият син? Той е най-здравото бебе, което съм виждала.

Таткото послушно се насочи към чакалнята. Повярва ѝ безрезервно и вече беше горд със сина си. А Андреа влезе в сестринската стая и се преоблече. Точно според предписанията: шапка, маска, ръкавици, престилка. Чак тогава се върна в родилната зала.

Беше отсъствала само няколко минути. Бебето, повито набързо от сестра Хана в стерилни кърпи, лежеше кротко до майката. Организмът беше готов да изхвърли плацентата. Сестра Хана ѝ каза, че ще стане по-леко, заради малкото тегло на новороденото. Пъпната връв трябваше да се огледа и върже от доктор Герке. Сестра Хана беше изродила бебето, което не пожелало да чака, но повече не биваше да го докосва.

— Къде е? — обади се младата майка. — Какво... каза той?

— Изглежда най-щастливият мъж на земята.

— О, Харалд е толкова мил, когато се смее! — прошепна нежно госпожа Щайншнайдер.

Андреа се усмихна под маската.

— Вие имате един много привлекателен съпруг, госпожо Щайншнайдер. На колко години е той? На двадесет и две?

— Малко преди да отпътуваме, той навърши двадесет и една. Знам, че сме млади, но... Когато започнаха болките, опитах да търпя, после му казах и той ужасно се страхуваше, че мога да родя в колата. Нямахше представа какво да направи и караше като луд. Беше толкова изплашен, толкова...

Сега вече и сестра Хана се смееше.

— Казах ѝ — обърна се към Андреа, — че природата знае какво прави и че ако бебето се беше родило на път, мъжът ѝ положително щеше да се справи, инстинктивно щеше да налучка най-точното действие.

— Това е съвсем сигурно!

Младата майка погледна най-напред Андреа, после някак успокоена от смеха на сестрите направи усилие и се надигна да погледне бебето.

— Изглежда съвсем като Харалд, не намирате ли? — попита срамежливо и в същото време гордо, тържествено.

Бебето измяука като коте, което не може да намери цицката и майката трепна. За Андреа намръщеното, червено лице изглеждаше също като на всяко друго новородено, но трогната от любовта на жената, тя побърза да се съгласи с нея.

Нямаше време за повече разговори. От умивалнята излезе сестра Ренате, трябваше да помогне в обличането на доктор Герке, а и никак не ѝ се искаше да говорят за бебето пред нея. Сестра Ренате винаги я дразнеше с отношението си към пациентите.

Плацентата излезе, без каквито и да е проблеми. Андреа следеше движенията на ръцете на доктор Герке и си мислеше, че ако в този момент го види баща му, сигурно би се гордял с него. Един практикуващ лекар не може да не оцени майсторството на другия. Младият Герке беше специалист хирург, но се оказа, че е и добър акушер.

— Ще пригответе ли лентичката за името на бебето, Андреа? — попита той. — Знаете ли го вече?

— Да, младият господин се казва Щайншнайдер — отговори девойката и се обърна към родилката. — Как ще наречете сина си?

— Харалд — жената беше категорична. После уточни: — Харалд-Ото. Ото, на баща ми.

Андреа изписа с четливи букви името на бебето. В болницата на Рудолф Бринкман още не беше въведена практиката да се вземат отпечатъци от ръцете и краката на новороденото, но вероятно и това нововъведение щеше да бъде прието, когато стане новото крило, обещано от Томас Рудемахер. Доктор Бринкман държеше на новостите, а и така се избягваше всякаква опасност от объркване на бебетата. Разбира се, сладките гривнички на ръчичките щяха да бъдат запазени. Те имаха емоционална стойност и майките ги прибираха с голямо удоволствие. На последната с печатни букви беше написано: „Харалд Щайншнайдер“.

Трябва да поговоря с Том за това, реши Андреа, да му обясня колко важни са отпечатъците на детето, също и на майката, какви неприятности могат да предотвратят. Или да остави на доктор Герке. Той би могъл да го обсъди с доктор Бринкман и Том. Може би Том щеше да погледне по-сериозно на предложението, ако то излезе от доктор Герке. И тогава нямаше как да я упрекне, че мисли повече за болницата, отколкото за тяхната любов.

Тя пак прехапа устни. Радваше се, че никой не я вижда. Но защо в мислите си винаги стигаше до извода, че Том мрази работата ѝ? Не беше справедлива, той не мразеше точно работата, а просто факта, че тя не може без нея, че ѝ се посвещава така всеотдайно... Том сигурно щеше да мрази всяка работа, която тя, Андреа Ноеле, работи.

Малката гривничка беше готов. Сестра Ренате щеше да я върже на ръчичката на бебето. То беше почистено, побито с пелени и можеше да бъде поставено на гърдите на майката.

Госпожа Щайншнайдер и Харалд-младши бяха настанени в стая с две легла и по някакво чудо второто беше свободно. Доктор Герке изглеждаше доволен от това.

— Сега ще отида при съпруга ви, госпожо Щайншнайдер — обърна се към жената. — Ще поговоря с него и ще го изпратя при вас.

— А бебето? Може ли... може ли да остане при мен?

— Ако много искате, да, нямам нищо против. — В болницата на Рудолф Бринкман толерираха това желание. Решението се вземаше от майката и ако нямаше основателни причини да откажат, желанието се изпълняваше.

Детското личице на Ели Щайншнайдер светна от радост.

— О, господин докторе, благодаря! Аз толкова го обичам!

Младият лекар върна усмивката, обеща да намине още веднъж, да ги види. Усмивката не го напусна и в коридора, когато се обърна към следващата го девойка.

— Да можеше да ме види чичо Йозеф тази вечер! — завъртя се радостно, дори леко подсвирна, представяйки си изненадата на прочутия хирург.

— Би трябвало да ви види баща ви — вметна сериозно Андреа. — Щеше да се гордее с вас.

— За него едно раждане си е нещо в реда на нещата. Господи, Андреа, да присъстваш на появяването на новия живот е нещо прекрасно! От стажуването си не съм имал случай на раждане. Б-р-р-р, бях страшно изплашен! — Той потръпна, показвайки по този начин несъществуващия страх и изкомандва. — Вървете да се обличате. В това време аз ще поговоря с този татко с жълто около устата. Ще му дам няколко съвета. А после — погледна я с копнеж и се усмихна, — после може да имаме късмет да се насладим на чаша кафе, преди да посетя отново майката. Само като си представя! Важният доктор Рихард Йозеф Герке, който си въобразяваше, че е чудо и не искаше да бъде нищо друго, освен хирург... Същият доктор има сега двама пациенти в родилното отделение и е щастлив...

Усмивката му беше заразителна. Андреа така и не разбра как и нейното лице засия и защо продължава да се усмихва, докато се преоблича. В бързината беше притичала както си бе облечена — в плетена блузка и бяла ленена пола. Не беше съобразила да ги свали. Нищо, пропускът се изглаждаше със стерилния халат, който навлече, с маската, ръкавиците и всичко останало. А и не беше на работа.

Той изглежда доволен от себе си, от болницата Бринкман, от градчето и хората. Щастлив е, помисли с лека завист. Де да можеше и при нея да е така, да е щастлива, да не е изпълнена със съмнения, И Том... той също жадуваше щастие...

8.

Сякаш по чудо обстановката в болницата се уталожил, настъпили по-спокойни времена. Нямаше и извънредни операции, доста дни се занимаваха само с предварително планираните. Изключенията бяха свързани с няколко наранявания и дребни зашивания, една спешна операция на сляпото черво. Затишието се отрази и на интериора. От коридора изчезнаха временните легла, броят на възстановяващите се в „старата къща“ видимо намалел. И навсякъде — от тесния кабинет на доктор Бринкман, до приемното отделение, надвисна едно напрегнато спокойствие. Сякаш всеки момент нещо щеше да се случи. „Затишие пред буря“ — така гласеше старото болнично поверие.

Напрежението владееше всичко и все пак беше много приятно. Андреа пак дежуреше извънредно, но вече го нямаше тоталното изтощение, до което бе стигнала. Излизаше с Том, не отказваше поканите за вечеря, говореше с него за новото крило, обсъждаше планове на неговия чичо Карл за филиал на фирмата в Мексико. Обсъждаха, разбира се, и предстоящата сватба. Искана да изчакат до пролетта и да превърнат пътуването до Мексико в сватбено пътешествие. Пътешествие, което нямаше да попречи на деловата работа.

Андреа посети и дома на доктор Герке. Той беше купил някаква стара къща и тя много ѝ хареса.

Малката госпожа Щайншнайдер и бебето напуснаха болницата една седмица след раждането. Въпреки съветите на доктор Герке, младите наеха мебелирана стая. За млада двойка това би било разрешение, макар и не идеално, но те не знаеха, че бебетата не се съобразяват с това къде живеят, не бяха научили още, че за тях няма ден и нощ, когато решат да реват. Коментарът беше комичен. Според младия лекар, щом не разбирали вредата от квартирата, трябвало да си платят, да свикнат да разнасят отрочето на ръце, да люшкат, пеят, приспиват и да не мислят кой умира за сън или се готви да става рано за работа. И предсказанието не беше по-добро. Бебешкият рев

неминуемо води до конфликти. Защото другите квартиранти искат да спят.

— Някак трябва да се наредим — изплака Ели Щайншнайдер, когато изслуша тирадата. — Харалд е предплатил наема за един месец. И това... това беше всичко, което имахме, разбирате ли?

Доктор Герке разбираше. Не им каза нищо за водата, която ще им се наложи да преваряват в общата кухня, за кашичките, които щяха да приготвят, за прането. Но се раздели неохотно с тях. Андреа също бе тъжна, но сърдечността надделя и тя се постара да запише доста неща на младата майка, неща, полезни и задължителни.

— А сега? Какво ще правим сега? — попита я доктор Герке. — Свободна ли сте? Искате ли да отидем с колата до моята къща? Бих желал да ви покажа нещо.

— Какво? — възкликна тя и вече знаеше, че е дала съгласието си.

— Вече съм жител на общината — отклони прекия отговор младият лекар. — Доволна ли сте? Освен това съм гладен като вълк. Можем да хапнем заедно. Да-а, разбира се, ако не излизате с господин Рудемахер.

— Не, нямаме уговорка за тази вечер — усмихна се Андреа.

— Тогава всичко е наред? — светна лицето му.

Точно в този момент телефонът иззвъня и той вдигна слушалката. Радостта постепенно изчезна, но думите не ѝ позволиха да разбере много. Усещаше само, че е станало нещо.

— Колко? — крещеше доктор Герке. — Колко зле? Да, да... чакаме. Станала е транспортна злополука — обясни едновременно с хлопването на слушалката. — Сблъскали са се три коли. Изпращат петима ранени. Един, да... един няма повече нужда от нас, от нищо. Съжалявам, но с мечтите за вечеря е свършено. По-добре се пригответе, Андреа. Разбрах, че един от пострадалите е тежко ударен в гърдите, а другите...

Андреа внимателно слушаше. Знаеше задълженията си и все пак усети леко бодване в гърдите. Доктор Герке гледаше на нея вече не като на девойката, на жената, с която му е приятно да говори, а само като на медицинската сестра, като част от механизма на вечно работещата болнична машина.

Масичката с инструментите беше готова. Огледа и преброи за последен път всичко и покри нещата със стерилни кърпи, които щеше

да свали едва, когато раненият е на операционната маса и хирургът поиска първия инструмент. Беше готова. Но защо никой не идваше?

— Бих желала да зная какво става там долу — каза раздражено.

Люси Фишер, която се занимаваше с кофата за тампони, сви рамене.

— Нямам представа...

— Но защо се бавят? От полицията съобщиха на доктор Герке, че един от ранените е със силно притиснат гръден кош, могат да се очакват вътрешни наранявания.

Люси Фишер донесе още една пластмасова кофа. Мислите ѝ бяха заети с друго.

— Сестра Ингебор ми каза, че ви е видяла да си гугукате заедно...

— Какво, какво? — избухна Андреа. — Как може да се говори така? Човекът веднъж ме покани на вечеря, сега искаше да разгледам къщата му и покрай това да хапнем заедно, а вие... вие си съчинявате разни работи.

— Надявам се, че си приела — ухили се приятелката ѝ.

— Щях, ако не беше произшествието. В мига, в който чу за катастрофата, той просто ме забрави, тоест за него съществувам само като медицинска сестра.

— Господи, Андреа! — възкликна момичето. — Сляпа ли си или глуха? Момчето е влюбено в теб, цялата болница говори, а ти... се правиш, че не знаеш.

Лицето на Андреа придоби доматен цвят.

— Това са глупости! Ти само си въобразяваш! — Люси лукаво се разсмя и Андреа съжали, че пациентът го няма, че не са потънали в работа.

— Е, да, аз си въобразявам! — изкикоти се Люси и веднага стана сериозна. — Не ме разбирай погрешно. Андреа. Аз съм изцяло за! Но не съм сигурна, просто не разбирам как не забелязваш това, което се вижда съвсем ясно, което целият свят знае...

Тя внезапно замлъкна, остана с отворена уста и само с очи посочи вратата.

— Забравете операцията — надникна през вратата доктор Герке и не обърна внимание на смущението на девойките.

— Съжалявам, господин докторе — прошепна Андреа.

Той прекара ръка по челото си, сякаш да изтрие неприятния спомен, разбърка коси и с мъка обясни:

— Беше ужасно. Парчета от ребрата и гръдната кост се бяха забили в сърцето. То спря да работи още докато го преглеждах...

— Наистина ужасно...

Младият мъж не ги виждаше, не ги чуваше. „Моята масичка — помисли си Андреа, — инструментите, които трябваше да използва, за да спаси един човешки живот, сигурно те го измъчват така.“ Не беше само това.

— Смъртта е нещо, с което никога няма да свикна — оплака се той. — Пациентът умира в момента, когато съм при него, когато мога да направя нещо, за да му помогна... Чувствам се виновен...

— Не се измъчвайте, господин докторе — посъветва трезво Люси.

— Зная, че не трябва, а и не бих могъл да помогна — въздъхна докторът. — На този не. И все пак... Да, да — пое дълбоко въздух и се разпореди: — Гответе се! Ей сега ще качат едно дете. Рентгеновите снимки показват счупване на четвърти и пети прешлени. Доктор Бринкман се съгласи с мен, че се налага да оперираме веднага. Само така можем да избегнем евентуално увреждане на гръбначния мозък.

Бе преодолял потресението си. Беше пак отново безупречният млад хирург, уверен в силите и способностите си. Андреа се зарадва. Безпомощността му я трогваше, изпитваше желание да го прегърне, да го утеши... А не биваше. Не и се беше случвало досега. Всичко се дължеше на глупавите приказки на Люси...

После докараха детето, импулсът беше овладян и приказките забравени. Сестра Андреа мислеше само за тежката операция.

9.

Есента встъпваше в правата си и оцветяваше всичко в ярки цветове. На фона на синьото небе, дърветата в парка на болницата изпъкваха по-силно с жълтите и червени листа. Гледката беше чудно красива и Андреа не можеше да откъсне очи от нея. Седеше на прозореца в стаята си, грееше се на топлото слънце и се наслаждаваше. Не изпитваше желание да отиде в болницата, да диша миризмата на дезинфекционни препарати, предпочиташе свежия, тръпчив въздух.

Беше сама, можеше да надникне в себе си, да се оправи с разбърканите си чувства. „Мисли, Андреа — заповяда си сама, — мисли!“ Наистина се налагаше. И не за това, което ѝ беше казала Люси Фишер, съвсем не. Доктор Герке определено не беше влюбен в нея. Харесваше я, обстоятелствата така се бяха стекли, че се сблизиха, приятно му бе да прекарва малкото си свободно време в нейна компания и... само това.

Той нямаше нищо общо с бърканицата в душата ѝ.

Всъщност това не се отнасяше и за Том Рудемахер. Човекът, за когото трябваше да мисли, бе самата тя. Трябваше да разбере най-после какво точно изпитва към Том. Беше ли чувството ѝ истинска любов или просто увлечение? Беше ли тази любов достатъчно силна, че да замени всичко друго, да я накара да се откаже от професията си?

Вероятността да не обича достатъчно силно Том я безпокоеше повече, отколкото можеше да признае, дори и пред себе си. Но и часът на равносметка беше настъпил и не трябваше да се самозалъгва. Да, тя харесваше Том и не искаше да му причини болка, но... беше ли това любов? Такава, че да направи бракът им щастлив, да не съжالياва за нищо. И най-вече за професията, за която бе мечтала от дете!

Нямаше верен отговор. А трябваше да го намери, поне това ѝ беше ясно, че трябваше. Нямаше много време за колебания и лутане в лабиринта от чувства и сложни взаимоотношения. Октомври си отиваше. А след зимата идваше пролетта, сватбата, Мексико и всичко останало. Само след няколко месеца...

Следващият ден ѝ донесе тежко дежурство. Толкова тежко, че въздъхна с облекчение, когато сестра Елзе не я включи в списъка на извънредните дежурства. Изглежда всички бяха научили за неодобрението на Том и се съобразяваха с него.

Напускаше етажа с това неприятно чувство в душата, когато доктор Герке я извика.

— Отивам при госпожа Виланд — каза ѝ той, без да откъсва очи от болничния картон в ръката си.

— Ще ви придружа с удоволствие — изпревари го Андреа и видя как той доволно кимна.

— Ще бъда готов след половин час.

Тя обеща да не се бави. Но щом се затвори в асансьорната клетка, щом натисна копчето за партера, веднага съжали за прибързаното съгласие. Предпочиташе да не го беше дала, поне не пред отворената врата на сестринската стая. Сестра Ренате беше вътре в този момент, а тя, Андреа ядосано поклати глава, никога не пропускаше възможността да чуе нещо интересно, да разнесе клюката. Мълвата моментално щеше да плъзне по етажите. Сигурно щеше да каже и нещо по-така... за доктор Герке. Лицето на Андреа пак пламна...

Доктор Герке беше точен. Тъкмо бе сменила бялата престилка с една зелена вълнена рокля с цвят на свеж мъх, когато той позвъни. Не искаше да го кани в квартирата си. Грабна набързо един пухкав бял шал и изтрополи надолу по стълбите.

— Усецам се направо възроден, щом веднъж изляза на чист въздух — с тези думи я посрещна доктор Герке и се ухили като хлапак.

— Нямате представа какво ми се случи преди малко. Не знам защо, но изглежда в лабораторията ме мразят. Поисках да ми направят един спешен анализ, а те ми отговориха, че преди това трябвало да свършат планина от неотложна работа и ми отказаха. Той хвана ръката ѝ. — По-добре да вървим... Да се махаме, преди да са ме упрекнали, че се развличам с една красива медицинска сестра, а в същото време лаборантките трябва да блъскат като роби по моя заповед.

Андреа прехапа устни. „Зад всичко това стои сестра Ренате — помисли ядно. — Трябва да е изкукала напълно, щом се е заговорило и в лабораторията.“ Но премълча догадката си. Вместо това любезно благодари за комплимента.

Той само се усмихна.

Заради нея или може би защото и за него бе удоволствие, той караше със свален гюрук. Вятърът рошеше косата на девойката и беше упойващо свеж след дългия ден в операционната зала.

— Денят е прекрасен, господин докторе! — извика възторжено.

— Да. И вие... вие също сте прекрасна...

— Не се ли страхувате от тези думи? Ще ви обвинят, че се занимавате със сестрите, отвличате ги и така нататък.

— В момента това ми е все едно!

Андреа облегна глава на седалката, затвори очи. Наистина му беше все едно. Той щеше да се върне в мисълта си към своите пациенти, щеше да го направи почти веднага. Но моментът имаше своя чар и тя като жена не искаше да го изпусне. Просто нямаше да е жена, ако позволеше това да стане. Рихард Герке не беше красив в истинския смисъл на думата и все пак слабото му лице с високи скули, ясните сини очи бяха очарователни, излъчваха нещо неудържимо привличащо. После той се обади:

— Ако клетките са били повредени, то тогава тестът е бил напълно безполезен.

И магията беше развалена. Мигът изпуснат.

... Намериха госпожа Виланд в малката ѝ градинка, подрязваше розите, докато Принц се припичаше на слънце край нея.

— Аха-а! — извика доктор. Герке още от вратата. — Този път ви хванах, при това пред свидетел!

Старата дама веднага схвана шегата. Все пак устните ѝ потрепераха, докато говореше:

— Само не ми забранявайте да се грижа за розите! Макс ми помогна да ги посадим и за мен е истинска утеха да ги поддържам.

— Няма, няма! — засмя се младият човек. — Можете да продължите, но винаги бавно, внимателно и без да се напрягате, нали знаете!

— О, аз много внимавам!

Госпожа Виланд видимо се радваше на посещението. Покани ги в къщата, сама ги поведе. Кучето лениво се протегна, прозя се широко и тръгна след тях.

На верандата, точно под чардака, беше завет, топло и много уютно. Андреа ясно си представи как госпожа Виланд седи на

люлеещия се стол, с Принц в краката си и рее очи в прекрасната картина, наслаждава се на топлото слънце, на есенния пейзаж.

Беше като картина от рая. Всичко наоколо засилваше това впечатление. Къщичката бе по-скоро бедна, но личеше, че мъж и жена са я подреждали с любов почти „четиридесет и пет години“. Градината беше като вълшебна приказка и госпожа Виланд явно се гордееше с нея. Оградата не се виждаше от гирляндите цветове на японската роза. Въздухът бе кристалночист, упояващ. Не, госпожа Виланд никога нямаше да напусне това място и Андреа отлично разбираше защо. Любовта още витаеше тук и даваше сили на старицата да живее.

— Сигурно сте дошли да ме прегледате, да чуете сърцето ми — каза тихо тя.

— Аз само исках да се уверя, че сте добре — оправда се доктор Герке. — Е, как е, чувствате ли се здрава?

— Май да, вече да...

Той се разсмя.

— Това не звучи много убедително!

— Ама... нали ме видяхте! Събирах падналите ябълки...

— Усетихте ли нещо след това? — прекъсна я бързо лекарят. — Някакво неразположение?

— Не, не, господин докторе, не забелязвам нищо подобно!

— Чудесно! — зарадва се той и се наведе със стетоскопа към гърдите ѝ.

Андреа ровеше с пръсти козината на кучето, чешеше го зад ушите и то въртеше опашка, удряше опашка, за да покаже колко е доволно.

— И Макс правеше така — обади се госпожа Виланд. — Също като вас и той винаги го чешеше зад ушите.

Девојката се разсмя.

Доктор Герке не погледна нито нея, нито старицата, когато предложи:

— Мога да го разходя. Сигурно веднъж поне ще мога да се освободя и да направим двамата една дълга разходка.

— Принц и аз ще Ви бъдем много благодарни, господин докторе — трепна гласът на старицата, но тя се овладя и добави: — Сигурна съм, че и Макс би бил доволен.

— Тя може и да поплаче малко, ще ѝ олекне прошепна замислено Андреа, докато се настаняваха в колата.

Доктор Герке не отговори. Паузата стана непоносима и тя най-после се реши да попита:

— Наистина ли искате да разходите стария Принц?

— Разбира се! — възкликна той и се ухили. — Нали обещах на госпожа Виланд. Ще ми подейства добре, ако се разтърпка малко. Имам идея! — погледна я втренчено и плесна с ръка по волана. — Защо не дойдете и вие с Том?

— Ще го попитам — смънка тя и с мъка потисна другите думи: „Не знам дали Том ще има желание за една такава разходка.“

Том не беше сантиментален и не обичаше да проявява чувствата си към другите хора. Отговорен към тях да, но не и сантиментален, сърдечен. Изведнъж ѝ стана съвсем ясно, че не знае какво обича и какво не обича да прави Том. Това я изпълни с горчивина и тя мълча през цялото време.

Близко до болницата забелязаха жена с дете, която тичаше по тротоара. Силуетът се стори познат на Андреа.

— Но това е госпожа Щайншнайдер! — извика доктор Герке и закова пред младата жена.

— Добър ден, госпожо — извика от колата. — Какво има?

— О, господин докторе, детето ми е болно!

— От кога?

По детското лице на Ели Щайншнайдер мина спазъм, но тя не заплака.

— От три дни. Отначало си мислех, че е разстройство. Но той не се храни, а пелените му са вечно подгизнали, жълто-зелени...

Сърцето на Андреа се сви. Разстройство! Епидемична диария! Но това бедно, слабо същество...

— Придружете госпожа Щайншнайдер, Андреа — нареди спокойно лекарят и гласът му не изразяваше нищо, сякаш бебето беше одраскало пръстче. — Аз идвам веднага.

Андреа слезе от колата.

— Искате ли аз да понося бебето, госпожо?

Малката Ели Щайншнайдер изглеждаше така, сякаш всеки момент ще падне от умора, но поклати глава и притисна детето към гърдите си.

Андреа я поведе по най-краткия път. Притесняваше се. Мислеше колко по-добре щеше да е, ако в болницата имаха повече възможности за изолиране на инфекциозно болните. Епидемичната диария, ако наистина е това, е много силно заразна. Не биваше в никакъв случай да позволят болестта да проникне в отделението на кърмачетата. Но къде ли щяха да сложат бебето, ако стане така, че болницата пак се препълни?

Всъщност решението беше изцяло нейно. Освободи набързо една от стаите на медицинските сестри, пригответи легло за майката и детето и въртележката я завъртя. Този път се бореха за живота на Харалд Ото Щайншнайдер.

— Ти изглежда си толкова изморена, че не забелязваш какво ядеш, стек или студено готвено — промърмори Том Рудемахер три дни по-късно, по време на вечерята.

Какви ужасни три дни!

— Моля те, Том! Нека тази вечер да не се караме...

— Но кой се кара? — възмути се той. — Аз просто отбелязах един факт, на който и ти би трябвало да обърнеш внимание. Доколкото знам в една болница, колкото и малка да е тя, има повече от една медицинска сестра.

— Ти не го мислиш наистина, нали?

Том направи гримаса — сякаш яденето горчеше.

— Така ли смяташ?

Андреа се ядоса.

— Е, добре, няма само една медицинска сестра. Но аз поех грижата за бебето и то ще оживее. Радвам се, че доктор Герке, сестра Хана, сестра Елзе, сестра Ренате и аз спомогнахме за това! Господи, Том! Знаеш ли въобще какво означава епидемична диария?

Той се намръщи и не отговори. Мълчанието я подразни още повече.

— Ти нямаш представа — настъпи яростно. — Ти не знаеш колко бързо се умира от това! Не искаш да разбереш колко висока е смъртността сред болните, ако не се вземат навреме мерки, ако не получат квалифицирана помощ... Не те интересува как мълниеносно се разпространява заразата...

Ръката му бързо се вдигна. Сякаш се предпазваше от нещо или се предаваше.

— Спести ми това, съкровище — помоли шеговито. — Вече достатъчно съм наказан.

Андреа не се усмихна и той побърза да смени темата.

— Имам чудесна новина фирма „Визкьотер и Хаберман“ обяви, че се заема с проектирането на новото крило — Андреа знаеше, че фирмата се е специализирала точно в тази област, в строителството на здравни заведения. — Господин Визкьотер ще дойде лично следващия месец, за да огледа и да се посъветва с твоите велики доктори, с Бринкман и Рихард Герке.

— О, Том, новината ти е чудесна!

— Нима си мислила, че няма да изпълня обещанието си?

— Естествено, че не, но аз пак се радвам. Представи си само: една голяма лаборатория, второ отделение за спешен прием и пациентите няма да лежат или чакат повече по коридорите, да, и инфекциозно отделение. Чудесно е. Том, благодаря ти!

Тя стисна ръката му, задържа я.

— Трябва да благодариш и на баща ми.

Андреа харесваше възрастния господин.

— Разбира се, че ще го направя! — обеща тържествено.

Том побутна ръката ѝ.

— А сега си изяж стека, преди да е изстинал напълно.

— Ах, Том, толкова съм развълнувана! Не мога да ям сега... Ти не можеш да си представиш какво означава новото крило за нас! Хирургията и отделението за изписване вече няма да си пречат взаимно. Няма да настаняваме тежко болни в коридора, ще има легла и стаи за всички. Доктор Герке смята, че така болницата ще стане по-привлекателна и ще можем да наемем още сестри, лаборантки, санитарки, двама-трима лекари...

Лицето на Том се изопна, пребледня.

— Ти се възхищаваш от доктор Герке, считаш го за прекрасен лекар, нали, Андреа?

— О, той е най-добрият!

— Само като лекар ли, Андреа? Какво е той за теб, само един прекрасен лекар ли?

Тя се втренчи в него. Беше прекалено изненадана, за да реагира веднага.

— Ти го обичаш — каза тъжно Том. — Така е, нали? Или...

Това не бе обвинение. Просто изтъкване на един факт, едно твърдение. Андреа не знаеше какво да отговори. Не знаеше дали обича Рихард Герке или само го цени. И все пак...

— Вярно ли е, Андреа?

Не знаеше. Гледаше го объркано и не можеше да се оправи със собствените си чувства. Не осъзнаваше, че шепне:

— Аз... не зная... не зная...

Наистина не знаеше. „О, Господи! — терзаеше се в мислите си. — Помогни ми да разбера самата себе си!“ Рихард Герке много ѝ харесваше, уважаваше го, възхищаваше се от него и като човек, и като лекар. Беше работила и с други добри хирурзи, но никой от тях не я бе впечатлявал така, както доктор Герке с неговата упоритост в борбата със смъртта. Защото той просто отказваше да остави някой пациент да умре, дори и когато съзнаваше, че е невъзможно да му се помогне. Но беше ли това любов?

Андреа не искаше да мисли за времето прекарано заедно, миговете, когато работеха ден след ден, когато посещаваха госпожа Виланд или разхождаха Принц, когато разговаряха за пациентите, за хуманната същност на професията им. Съвсем определено, нямаше защо да извърта, между тях имаше сърдечно приятелство и понякога на нея ѝ се искаше то да прерасне в любов. Но случи ли се това?

Рихард Герке беше мъж, който би могла да обикне, мъж, чийто мечти би споделяла, защото от най-ранно детство това бяха и нейни мечти. И все пак съществуваше ли любов?

Тя се виждаше с Том все още достатъчно често, както преди, но и двамата болезнено осъзнаваха, че огънят на тяхната любов е стихнал, прегорял. Андреа не знаеше дали обича доктор Герке, но беше съвсем сигурна, че не обича Том, вече не. Трябваше да му го каже без заобикалки, честно, но само при мисълта за това сърцето ѝ се свиваше от мъка.

Можеше ли да очаква разбиране от Том, нормално отношение към ситуацията и личността на доктор Герке. И какво значеше „нормално отношение“, щом са засегнати нечи чувства. Том беше умен, не можеше да не съзнава, че Рихард Герке и тя са настроени, така да се каже, на една вълна, ако ставаше въпрос за работата, свободното време и непринудените разговори. Но как да разбере Том, след като тя

не е наясно със самата себе си. Том, чийто чувства са жестоко наранени!

Скиците за новото крило на болницата бяха готови. Посещението на архитекта беше възбудило духовете в болницата, проектите се обсъждаха надълго и нашироко и след това възбудата бавно затихна. Остана някакво неясно неудовлетворение. На хоризонта се очертаваха по-добри условия за работа, по-хубави помещения и подобри възможности и неудобствата ставаха непоносими, не минаваше ден без оплаквания, без мърморене.

Андреа знаеше какви са условията в големите клиники и не упрекваше никого. Чувстваше се съпричастна с този нов проект и все си казваше, че ще е прекрасно, когато се сложи край на теснотията и недостига на персонал...

Усмиваше се замечтано под маската. Мислите ѝ се точеха една след друга, въртяха се в кръг, както се въртеше в кръг и тя — от болницата до жилището, от жилището в болницата...

— Ножица! — поиска доктор Герке.

Андреа повтори думата и постави инструмента в облечената с ръкавица дясна ръка. Последва „скалпел“, после „щипци“ и операцията продължи. Този път асистираше доктор Харден и всичко беше някак по-различно. Поне за Андреа, която усещаше от време на време внимателния му поглед.

Правеха последната за деня операция. Планувана, и по някакво изключение приключваха с работата точно навреме. Андреа се радваше. Предстоеше ѝ дежурство в детското отделение в „старата къща“, но само до три часа. Може би ще има време за чаша кафе и глътка въздух преди това...

— Аз ще остана при нея — обади се доктор Харден. — Разбира се, ако желаете да ми я поверите.

Жената върху масата беше негова пациентка. Доктор Герке дръпна маската, завъртя я свободно около врата си и се ухили, сочейки с глава към масата:

— Благодаря, господин Харден. Кажете ѝ като се събуди, че я обичам, защото улесни много работата ни. Браво на нея, обади се при първите болки и така избегнахме неприятни усложнения.

Доктор Харден кимна и свали гумените ръкавици. Беше напълно сериозен, когато отбеляза.

— Ние явно вървим напред. Само преди пет години, когато аз пристигнах тук, тя щеше да чака, да търпи. Вероятно щеше да дойде с перфорация, когато коремът ѝ е станал твърд като камък.

— И може би щеше да умре — отрони доктор Герке вглеждайки се в спокойното женско лице. — Заради един спукан апандисит и заради дяволското търпение! Наистина има напредък, но чакайте да започнем и амбулаторното обслужване и тогава ще видите какво ще стане. То е най-доброто средство за възпитание. Хората трябва да свикнат да търсят лекар при всяко оплакване, не да се лекуват сами с листа от царска или как беше там, кралска свещ или чай от шикалки.

Очите на Андреа блеснаха. Никога нямаше да забрави патента на госпожа Виланд и отвратителната горчилка на нейния чай от шикалки. Но доктор Харден имаше по друго мнение. Гледаше как прехвърлят упоената пациентка на количката и чакаше да се присъедини към малката процесия, съставена от анестезиоложката, санитар и медицинска сестра, които щяха да следват оперираната, гледаше ги и клатеше глава.

— Не бъдете толкова зле настроен към билките, докторе — каза многозначително и без да довърши мисълта се, тръгна след другите.

— Подозирам, че е таен почитател на старите методи на лечение — промърмори доктор Герке.

Андреа се разсмя:

— Шикалки против сърцебиене и кашлица — започна да изрежда, — кралска свещ против разстройство, сок от цвекло за простудни заболявания... О, господин докторе, ще трябва доста да се постараете, за да убедите местното население, че греша, че това не са добри лечебни средства. Всеки ще ви каже, че са изпробвани през годините и са сигурни...

Рихард Герке се усмихна на някаква своя мисъл и тръгна към умивалнята. Андреа се забави. Трябваше да се огледа за скъпоценните инструменти, не искаше някой от тях да попадне по невнимание в пералнята, заедно с използваното бельо. Това си беше нейно задължение. Помагаше ѝ една санитарка. Двете трябваше да почистят всяко ножче, ножица, скалпел, щипци, да ги поставят в стерилизатора. Да са готови за следващия ден. Андреа вършеше съвсем автоматично работата си. В главата ѝ се завъртя разговора за билките. Споделяше мнението на доктор Харден. Би било жалко, ако старите домашни

средства за лечение се отрекат напълно и бъдат забравени. Госпожа Виланд имаше в шкафа си една избеляла от времето „Докторска книга“, която, както тя твърдеше, давала рецепти за всичко. Тя и доктор Герке я бяха прелиствали с огромен интерес и наистина откриха неподозирани неща. Доктор Харден беше прав, имаше какво да се научи от местните хора.

Госпожа Виланд! Посещенията при старицата и разходките с Принц бяха нещо, без което тя вече не можеше, без което не си представяше по-нататъшния си живот.

Нямаше повече работа в операционната. Обличаше нова престилка за детското отделение, когато телефонът я откъсна от мислите за билките, Рихард Герке и по-нататъшния и живот. Беше сестра Елзе и гласът ѝ звучеше още по-сухо направо скърцаше.

— Доктор Герке се нуждае от вас, сестра Андреа. Трябва да го придружите до мястото на произшествието.

— След половин час трябва да поема дежурство в детското отделение — напомни Андреа.

— Аз ще ви заместя — долетя ядосан отговор, защото напомнянето беше съвсем излишно. — Вървете веднага долу, при изхода за линейките. Доктор Герке ви чака. Да-а, сестра — гласът стана колеблив, направи обезпокоителна пауза, — запазете спокойствие. Нещастieto е станало на строежа, отново при фирма Рудемахер.

— Благодаря, сестра Елзе.

Андреа говореше спокойно и делово като началничката си, но сърцето ѝ бясно заби. „О, Господи! — молеше се отчаяно. — Само да не е Том, не искам да е Том!“ Но тази многозначителна пауза, предупреждението да запази спокойствие, какво друго можеха да означават? Сестра Елзе рядко си позволяваше да се грижи за душевното разположение на своите подчинени. „Само да не е Том, да не е...“

Доктор Герке знаеше малко повече от нея за случилото се на строежа. Един мъж бил затиснат някъде и с нещо и имал много силен кръвоизлив, нуждаели се от лекар на място. Би могъл да е Том. Андреа трепереше и мислите ѝ кръжаха все около Том. Той имаше обичай да се завира навсякъде. Ако някъде нещо не вървеше както трябва, той лично проверяваше, работеше заедно с другите. Халетата вече бяха

готови. Помещенията се обзавеждаха, инсталирането на машините ставаше много бързо. Всичко можеше да се случи! Фирмата искаше час по-скоро да открие обекта и при това бързана всичко беше възможно. Например кран да изпусне сандък с тежки машинни части... Андреа изтръпна.

Доктор Герке караше като на рали, все едно че беше автомобилен състезател и гонеше първо място. Андреа не виждаше нищо от това, което префучаваше край тях.

Бореше се със страховете си, не искаше да мисли, че точно Том е ранен, да предизвиква съдбата, но... не успяваше да се справи. За пръв път нейният тренинг на добре школувана медицинска сестра ѝ изневеряваше. Представяше си Том, облян в кръв, в безсъзнание, напълно безпомощен, също както тогава, когато го донесоха в носилката, тогава след пожара заедно с другите седем тежко ранени... Доктор Бринкман и доктор Герке отвориха черепа му, спасиха го, но той можеше и да не се събуди, да умре. Всички съзнаваха риска...

Сестра Елзе вероятно е искала да ѝ спести нещо, мислила е, че ще е по-добре да не казва нищо конкретно, за да е... Получи се точно обратното. Незнанието е най-тежкото наказание и изтезание, което изобщо може да съществува. Беше по-лошо, отколкото ако тя знаеше, че пострадалият е Том... Пак щеше да трепери, но поне пред очите ѝ нямаше да се изреждат тези ужасни картини — Том, затиснат под тежък сандък. Том, чиято кръв изтича...

— Вие познавате пътя по-добре от мен, сестра Андреа — обади се доктор Герке. — Колко остава още?

Девојката прехапа треперещата си долна устна. Не беше гледала пътя... Не, малкото мостче над рекичката бе зад гърба им. Някъде встрани жълтееше къщата на Елен Файфер и баща ѝ. Как да се ориентира при тази скорост?

— Близо сме — каза притеснено, — още километър и почти сме стигнали...

— Попитах ви ей така, за всеки случай — въздъхна младият лекар. — Никога този път не ми е изглеждал толкова дълъг!

Андреа се молеше. Не можеше да говори. Ако Том е пострадал, тя не би могла да му каже, че... не го обича повече. Това би могло да го нарани и когато му отнеме вратата, че има надежда за тях двамата, тогава... Глупости! Как можеше да мисли за такива неща при

положение, че има ранен, че има човек, за чийто живот трябва да се борят!

— Господин докторе — започна смутено и веднага замлъкна, защото сребрилата кола влетя през портала, завъртя се на широката площадка.

Само един поглед беше достатъчен, за да разбере какво се е случило. Някаква стена се беше срутила и бе затрупала товарна кола. Кабината беше изцяло под отломките. Вероятно това е било пещ или камина, защото огнеупорните плочки нелепо отразяваха светлината. Край купчината се въртяха мъже и трескаво работеха, хвърляха бетонни парчета и тухли, освобождаваха пространство.

Доктор Герке рязко удари спирачки, колата закова на място. И тогава тя видя Том.

— Том! — извика и изхвърча от колата, втурна се към него, хвърли се в прегръдките му. — О, Том, Том!

— Нищо ми няма, съкровище — отстрани я леко той и погледна към лекаря. — Аз само се опитах да задържа камиона и той леко ме закачи, това е всичко. Роберт Хилгерс е в кабината, докторе. Трябва да е получил сърдечен удар или нещо подобно, защото вместо спирачка е натиснал педала за газта. Блъсна се в стената със страшна сила.

— Мога ли да стигна до него?

Томас Рудемахер кимна.

— Да, ако пропъзлите отдолу. Парче от стъклото на кабината е разрязало рамото и човекът губи много кръв.

Андреа настръхна. Това сигурно беше артерията под ключицата...

Доктор Герке грабна лекарската чанта, запълзя към посочения отвор.

— И аз ще дойда! — извика девойката.

— Чакайте отвън, Андреа!

— Стига, спри се! — дръпна ръката ѝ Том, задържа я.

— Няма място за двама души, само ще пречиш. Докторе — извика силно, — трябва да се промъкнете към седалката, тази до мястото на шофьора! Внимавайте, докторе!

Викаше и в същото време държеше девойката в желязна хватка.

— Съжалявам, съкровище. Не искам и ти да пълзиш под камиона. Прекалено опасно е.

— За доктор Герке и Роберт Хилгерс не е ли опасно? — попита тя и подуши въздуха, нещо дразнеща обонянието ѝ, някаква остра миризма. — О. Том, мирише на бензин, нали?

Том отбягна погледа ѝ, само кимна и тръгна към работниците. Мъжете бързаха, бореха се отчаяно с отломките. Доктор Герке беше изчезнал под колата.

— Сега е мой ред. Том — каза решително Андреа. — Трябва да пропълзя...

— Ти си луда! — кресна той и ръцете му я обхванаха още по-силно. — Знаеш ли колко тежи един такъв камион? Може да те размаже и то всеки момент! И ако се появи една искра при този разлят бензин, то...

Андреа се дръпна, отскубна се от железните ръце.

— Доктор Герке се нуждае от мен, Том! Не можеш да ме спреш!

— Казах на проклетата сестра Елзе да си мълчи, да не изпраца точно теб! Андреа, мила, моля, те...

Затова значи бяха паузата, колебанието... Андреа си мислеше за сестра Елзе, докато пълзеше под камиона. Том не можа да я спре. Мразеше го. Не, не го мразеше, но как изобщо се е стигнало до любов между тях, как е повярвала, че го обича?

Миризмата на бензин дразнеше носа ѝ, гърлото, очите ѝ сълзяха. С мъка задържаше кашлицата, знаеше, че не бива, защото щеше да вкара още бензин в дробовете си.

— Назад, Андреа! — извика глухо доктор Герке. — Върнете се!

Андреа преглътна и се придвижи напред.

— Нямате право да ме връщате — прошепна, когато стигна до него. — Тук съм, за да ви помагам.

Той прие присъствието ѝ като нещо съвсем естествено. Какво друго да направи, след като вече беше при него?

— Няма да има нужда да режем, стъклото е действало като скалпел. Кърви артерията под ключицата. — Той се закашля и обърна лице. — Аз... — нов пристъп го задави и той просъска, — проклети изпарения! Прихванах артерията, но...

Андреа разбираше за какво наемква. Трябваше сред мръсотия, прах и бензинови пари да се извърши хирургическа интервенция.

— Артерията? — попита делово. — Напълно ли е прекъсната?

— Не мисля — поклати глава той и отново се задави от кашлица.
— Имах късмет, че успях бързо да спра кръвотечението...

В гласа му се прокрадваше смущение. Беше го направил, слагайки стерилни ръкавици, но всичко останало...

— Как е той сега? — Андреа си спомни нощта, когато беше помагала на доктор Харден при раждането на петия в рода Хилгерс. — Ще оживее ли?

— Има шанс. Когато се добрах до него, все още беше в съзнание.

Отговаряше и ръцете му не спираха работата си. Девојката нямаше как да види какво точно прави, но подразбираше, че лекарят продължава с почистването на раната, поставя защитна превръзка.

— Господин докторе...

— Връщайте се обратно, Андреа, пълзете! Прекалено опасно е.

— Същото каза и Том.

— Той също ви обича... Изчезвайте, Андреа!

Девојката не помръдна. Също! Той беше казал, че Том също я обича! Каква обстановка за любовно обяснение! Каква нелепа ситуация!

— Можете ли да хванете това тук? — ръката му намери нейната и я постави върху едно мокро, сигурно подгизнало от кръв, парче марля. — Дръжте здраво, трябва да го закрепя с лейкопласт! Господи, Андреа, ужасно е! Това ли е хирургическата работа, за която съм се подготвял цели дванадесет години! Аз даже не съм измил ръцете си и този беден човечец...

Нямаше смисъл да довършва изречението. Андреа разбираше всичко. Да, това е хирургическата работа, за която си се подготвял, мили мой! — пееше сърцето ѝ. — Това е работата, за която сме се подготвяли... Да спасяваме човешки живот. Все едно къде!

— Господин Герке! Докторе! Андреа! — гласът на Хорст Шулц сякаш идваше много отдалеч. — Наред ли е всичко при вас?

— Да, да! — извика младият мъж.

— Внимавайте! Идваме на помощ!

— Наведи глава, Андреа! — заповяда доктор Герке, разбрал съвсем точно какво означава това „идваме“. — Бързо!

Тя послушно се сви на облегалката. Доктор Герке прикри ранения с тялото си. „О, мили мой, само бъди внимателен!“ Но знаеше, че той изобщо не мисли за себе си, за собствената си безопасност.

Прикриваше нея и пациента, сякаш можеше да помогне, ако нещо избухнеше...

Грохотът беше оглушителен. Прах и бензинови пари изпълваха кабината, задушаваша ги. Но след известно време, безкрайно дълго време, отгоре проникна слънчев лъч. После всичко стана бързо. Измъкнаха най-напред Роберт Хилгерс. Беше вече на носилката, когато те изпълзяха на открито. Веднага го отнесоха в линейката.

Томас Рудемахер не беше мръднал и сантиметър от мястото си. Бе се изложил съзнателно на опасност, но ги чакаше...

— Как е той, господин докторе? — попита със странно дрезгав глас.

— Трябва да се оперира веднага! — Рихард Герке погледна ръката. Висяща на мръсна превръзка, после Андреа и лицето му стана мрачно. — По-добре е да дойдете заедно с нас в болницата, господин Рудемахер. Трябва да се погрижим за ръката ви.

Том поклати глава.

— Това може да почака.

Погледите им се кръстосаха. Доктор Герке сви рамене и леко кимна с глава. Чакаше го човек, който умира.

Моторът на линейката работеше и той в един миг се оказа надвесен над нещастника. Повече не погледна към никой от хората отвън, не помисли и за колата си.

Андреа тръгна към линейката. Той ѝ подаде ръка, помогна ѝ да се качи.

— Бъди щастлива, Андреа! — каза тихичко.

Устните му леко докоснаха бузата ѝ и Андреа разбра. Това беше неговото сбогуване с любовта. Искаше ѝ се да се притисне до гърдите му, да го целуне. Том бе прекрасен...

Тя зае мястото си до доктор Герке. Да, искаше да целуне Том, обаче целувката, която пазеше за Рихард нямаше да даде... Защото вече знаеше какво е любов...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.